

Giới thiệu Thuê Boss Làm Bạn Trai

Chuyện họ đến với nhau thật là tình cờ và cũng lại được sự ủng hộ của nhiều người.

Cô là cô thư ký nhỏ nhắn giúp việc trong văn phòng của anh, và sự khéo léo ấy đã khiến anh muốn lấp đầy sự cô đơn trong cô. Nhưng tên bạn trai cũ của cô lại muốn quay lại khi tình cảm này sớm nảy sinh.

Anh lại càng muốn chiếm hữu cô hơn nữa, anh thực hiện mọi kế hoạch nhằm chinh phục trái tim của cô.

Bạn đang đọc truyện *Thuê Boss Làm Bạn Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Vào khoảng chín giờ tối, Khang Tiểu Phù ngồi trên ghế sa lon, một tay cầm chiếc đĩa, một tay cầm chiếc thìa, đang vui vẻ ăn món kho có vị rất cay.

Phòng thuê nhỏ nhỏ, chưa đầy mười mét vuông, một chiếc giường lớn, một bộ bàn trà nhỏ, một tủ chứa đầy quần áo lớn, bây giờ cô đang vui đầu ở phía trước bàn trà, vừa xem phim Nhật và phim Hàn trong máy vi tính, vừa ăn bữa khuya.

Cho đến khi chuông điện thoại vang lên——

Cô để đĩa xuống, lấy điện thoại di động ở bên trong ví da đang đặt ở bên cạnh mình ra.

"Chị, là em"

Là em gái có công việc ở nước Mĩ?

Tiểu Phù vui vẻ rồi bỏ thìa xuống, đôi mắt hưng phấn như phát lên ánh sáng, "Em sao lại rành rồi gọi điện thoại về"

"Đây là điện thoại quốc tế, chúng ta không thể nói lâu chỉ nói nhanh thôi." Tốc độ nói chuyện của Khang Tiểu Linh so với trước kia nhanh hơn rất nhiều. Mặc dù cô rất muốn nói chuyện với chị nhiều hơn, nhưng cuộc điện thoại quốc tế rất đắt.

"OK." Tiểu Phù nói một tiếng rồi bấm phím ngừng phim Hàn đang xem.

Tiểu Linh với giọng nhẹ nhàng nói, "Chị, em gửi thiệp cưới cho chị."

Cùng bạn trai Jeff qua lại mấy năm nay, bọn họ cuối cùng cũng đi đến quyết định muốn kết hôn.

"Chị sẽ bảo quản thật tốt!" Tiểu Phù hưng phấn đứng lên, bắt đầu đi qua đi lại ở trong phòng nhỏ.

Em gái vừa quen bạn trai đã cho người chị duy nhất là cô được biết, bây giờ cuối cùng cũng đi đến cuộc sống hạnh phúc rồi, cô cảm thấy vui mừng thay em gái, trong lòng tràn đầy cảm động.

Vậy mà, là một chuyện lớn trong đời như thế, cô lại không có cách nào giúp em gái lựa chọn áo cưới, chỉ những điều này cũng khiến cho cô cảm thấy tiếc nuối, cho nên bất cứ là chi tiết gì trong quá trình hạnh phúc này, cô đều muốn bảo quản thật tốt, muốn em gái dù như thế nào, cũng phải gửi thiệp cưới cho cô.

"Đúng rồi, em chẳng lẽ tính làm như lần trước nói với chị, tổ chức tiệc cưới ở nước Mĩ sao?"

"Chị, xin lỗi, Jeff và em đều có công việc ở đây, chúng em cũng đều không thể đi được." Giọng Tiểu Linh tràn đầy lòng xin lỗi.

"Chị suy nghĩ đã." Tiếng cười ngay lập tức biến mất.

Cô không xác định ông chủ có thể đồng ý để cho cô nghỉ ngơi tầm vài ngày không, đi qua đi lại nước Mĩ hơn nữa lại còn tham dự đám cưới, ít nhất cũng phải xin nghỉ khoảng năm ngày.

"Cho nên——" Giọng Tiểu Linh nhất thời trở nên rất khẩn trương, "Chị, chị sẽ đến chứ?"

"Chị. . . ." Cô không dám đưa ra lời đảm bảo ngay lập tức.

"Làm ơn, em chỉ có chị là người thân, nếu như ngay cả chị cũng không tới, đám cưới của em sẽ trở nên rất buồn." Tiểu Linh dùng giọng cầu khẩn khiến cô trở nên mềm lòng.

"Được, chị sẽ hết sức thuyết phục ông chủ của chị." Cô sẽ cố gắng hết sức thuyết phục ông chủ của mình.

"Cái người mà chị nói có phải chính là ông chủ với một chuỗi danh sách dài vạn người mê?" Tiểu Linh đột nhiên cười một tiếng, ánh mắt thì sáng lên.

"Là ông chủ đào hoa." Tiểu Phù lên tiếng để đính chính.

"Đào hoa thì cũng có một chút tiền vốn." Tiểu Linh nói thêm một câu.

"Tiền của anh ta thì cực nhiều." Tiểu Phù cười nhẹ một cái, đồng ý gật gù đầu.

Nhưng những thứ tốn tiền mỗi ngày như tiền quà tặng, tiền ăn. Một tháng tính thêm ra, cũng đã nhiều hơn tiền lương của cô gấp mấy chục lần.

"Mà cũng đẹp trai, phong độ, quan trọng là còn rất biết kiếm tiền, nếu như anh ta theo đuổi em, em nhất định lập tức hủy bỏ đám cưới để ở bên cạnh anh ta." Tiểu Linh cười rất to ở bên đầu điện thoại kia.

"Tốt nhất em nên biết, em cũng rất yêu bạn trai của mình." Cô cho rằng đây không phải là một chuyện cười.

"Rất nhiều việc không phải là tuyệt đối." Tiểu Linh đang nói bỗng nhiên giọng trở lên trầm thấp. "Đấy, em không thể tiếp tục nói chuyện phiếm như vậy nữa, tiền điện thoại là rất quý."

"Tốt, nếu như mà chị thuận lợi xin phép nghỉ, sẽ gọi lại cho em biết."

"Chị chờ một chút, còn có một việc."

"Có chuyện gì?" Tiểu Phù dừng lại động tác, vốn nghĩ là sẽ cúp điện thoại.

"Anh ta cũng tới." Giọng Tiểu Linh đột nhiên trở nên rất ảo não.

"Người nào?" Tiểu Phù ngờ ngẩn hỏi.

"Bạn trai cũ của chị, người đó có vóc người rất tuyệt, đang là huấn luyện viên bơi lội."

Tiểu Linh thở dài thật sâu, sau đó tiếp tục nói tiếp: "Chị, em không có cách nào ngăn cản anh ta, anh ta là bạn tốt của Jeff, ban đầu cũng bởi vì chúng mình bốn người cùng đi ra ngoài chơi, nên em mới biết Jeff, nghiêm khắc tính toán ra, chị với bạn trai cũ đều là người làm mối cho chúng em, em còn vì chuyện này mà tranh cãi với Jeff âm ỉ một trận, kết quả chúng em mỗi người đều lùi một bước, bạn trai cũ của chị từ phù rở cho xuống làm khách mời bình thường"

Hai người đồng thời yên lặng mấy giây.

"Chị, chị sẽ đến chứ?" Âm thanh Tiểu Linh tràn đầy lo lắng.

"Chị——" Tiểu Phù có chút chần chừ.

"Chị, thật sự em vô cùng hi vọng chị có thể tới đây, hơn nữa cha mẹ chúng mình qua đời rất sớm, chị có thể tới đây hay không, đối với em mà nói có ý nghĩa rất lớn." Tiểu Linh khẩn cầu nói.

"Được, chị sẽ cố gắng hết sức." Tuy là cười nhưng thật ra ở đáy lòng đang thở dài thật to, rất rõ ràng là mình căn bản không có cách nào từ chối yêu cầu của em gái.

"Tốt quá" Ở bên đầu điện thoại bên kia, Tiểu Linh lớn tiếng hoan hô.

Thôi, dù sao đến lúc đó gặp trò nào phá trò đó.

Mặc dù chính mình hy vọng làm được như nghĩ, nhưng nghĩ đến phải đối mặt với da mặt dày của bạn trai cũ, cô vẫn cảm thấy có chút kinh khủng, hơn nữa không biết làm sao.

"Em quyết định để ai làm phù dâu? Chị không phải là phù dâu nhé." Thân là phù dâu thật sự phải chú ý quá nhiều chuyện, cô lo lắng đến lúc đó không biết làm thế nào.

"Em hiểu biết rõ." Tiểu Linh vừa cười vừa liếc nhìn đồng hồ báo thức, nhịp điệu nói chuyện cũng tăng nhanh. "Chị, còn có một chuyện cuối cùng."

"Là tin xấu, hay là một ít tin tức khá hơn?" Tiểu Phù than vãn.

Cô cần một tin tức tốt, tùy tiện là cái gì cũng được, chỉ cần tốt là tốt rồi.

"Là tin xấu." Giọng Tiểu Linh mang một ít lời xin lỗi.

"Azz ——" Khang Tiểu Phù thở dài.

"Bạn trai cũ của chị hình như sẽ mang bạn gái tới đây, đó một cô gái tóc vàng có dáng người đầy đặn." Tiểu Linh cho rằng tự mình phải có nghĩa vụ nhắc nhở chị.

Bà nội. Bà. Tình trạng không được tốt lắm." Mẹ hơi nghẹn ngào.

"Nói rõ ràng." Lăng Thiên Tước nháy mắt rơi xuống mức thấp nhất.

"Một thời gian trước, bà nội được bệnh viện chẩn đoán là bị ung thư ruột già, hơn nửa trong khoảng thời gian này cũng đã ra vào bệnh viện đến ba lần, Bà. Bà kiên trì không muốn chúng ta thông báo cho con, nói rằng sợ con lo lắng." Tiếng mẹ khàn khàn.

"Bà nội bây giờ đang ở đâu? Bệnh viện?" Giọng Lăng Thiên Tước khó kìm được sự nóng nảy nhưng lại thể hiện rõ sự lo lắng.

"Ở nhà dưỡng bệnh, ngày hôm qua mới ra viện, con trai, bà nội, bà ——" Mẹ dừng lại một chút, không biết là do dự, hay khó nói.

"Nói." Giọng Lăng Thiên Tước cực lạnh.

"Bà hi vọng con mang bạn gái tới thăm bà một chút, nếu như không phải là bà cảm thấy mình không qua được, cũng sẽ không đột nhiên muốn chúng ta bảo con tới đây."

"Bạn gái?" Lăng Thiên Tước giật tái mặt.

"Bà nội nói, mình có thể không có cách nào tham dự đám cưới của con, nhưng muốn xem đối tượng kết hôn tương lai của con, con trai, dù sao bạn gái của con không phải là có rất nhiều sao, từ bên đó chọn lấy một người rồi mang về thì bà nội sẽ yên tâm, mấy ngày nay, bà nội vẫn lặp đi lặp lại và giao cho mẹ chuyện này, mẹ. mẹ nghe rồi. Trong lòng rất khổ sở, giống như đây là tâm nguyện cuối cùng của bà."

Bạn gái của hấn ư? Lăng Thiên Tước tự mình cười lạnh.

Những phụ nữ kia căn bản không có một ai đáng để tin tưởng, chứ đừng nói là xin họ giúp một chuyện, chỉ cần nhìn ra điều gì là có thể nắm chặt cơ hội, khẳng định là không có nguyện ý dễ dàng buông tay, đến lúc đó hấn còn phải vứt xuống một số lượng lớn tiền"Chia tay Hòa bình".

Ngộ nhờ không cẩn thận chọn phải phụ nữ có dã tâm lớn khó đối phó nhất, vọng tưởng đùa mà thành thật, vậy hấn chắc chắn là tự tìm cho mình một tương lai phiền toái, lỡ xảy ra chuyện gì còn phải mang luật sư ra.

Mang phụ nữ trở về có gì mà khó khăn? Quan trọng là bà nội phải thích, và sẽ yên tâm, nhưng lại phải là một người phụ nữ hoàn toàn không có âm mưu tính toán đối với hấn.

Dạng này thì hấn biết đi đâu để tìm?

Phiền lòng nhất chính là hấn không thể nói gì, chỉ là mở miệng trầm trọng nói một câu, "Con biết rõ rồi."

Tiểu Phù thừa dịp thời gian nghỉ trưa cá nhân, đem thiệp cưới và "Vật kia" trong ngăn kéo ra, làm giống như kẻ trộm, len lén lấy ra nhìn lại một lát.

Đàn ông đi cùng, cao lớn, anh tuấn, có thể xử lý các loại tình hình, hiểu được cách làm vui lòng người, cùng với điểm quan trọng nhất —— thỏa mãn "Nhu cầu" bất kì của mình.

"Tại sao còn có ý viết hai chữ này to lên cho riêng biệt vậy?" Một tay Tiểu Phù vuốt ngực, cảm giác tim mình quả thật đập nhanh giống như đang mang gánh nặng.

"Chữ gì?" Đột nhiên có người hỏi.

"Nhu cầu." Cô ngây ngốc trả lời.

"Nhu cầu cái gì?" Hỏi lại.

"Tôi cũng không rõ lắm rốt cuộc là nhu cầu gì, lại còn muốn viết to để thể hiện, gọi điện thoại quốc tế hỏi lại cái đã ——"

Đột nhiên, Tiểu Phù tròn to đôi mắt, động tác dừng lại rồi nhìn hướng phát ra âm thanh.

Mẹ ơi!, ông chủ đã ăn xong bữa trưa trở lại và còn đang nói?

Đáng sợ nhất là, anh ta cầm thiệp cưới vốn là bị cô vứt bừa bãi trên bàn lên, mặt thì đang cảm thấy hứng thú đọc chữ viết ở phía trên.

"Ai kết hôn?" Lăng Thiên Tước tùy ý dời tầm mắt đang vui vẻ ở thiệp cưới lên phía trên.

"Em gái của tôi." Tiểu Phù cầu nguyện ở trong lòng, hi vọng ông chủ có thể quên chủ đề mới vừa nói chuyện.

“ oh,thời gian là gần đây." Lăng Thiên Tước liếc mắt nhìn thời gian.

Theo thói quen,hắn chuyên chọn nói trọng điểm, có vẻ có chút không chuyên tâm, trong đầu có một nửa không gian là đang chạy vấn đề về một danh sách thí sinh khá dài để chọn làm bạn gái.

"Ừ." Tiểu Phù lo lắng đáp lại, len lén đem đơn quảng cáo trên bàn đẩy đến bên góc cạnh bàn, lợi dụng tài liệu gấp đôi làm thành áo giáp che chở, im ắng giấu ở phía dưới đồ làm việc.

"Cô tính toán tham dự?" Hắn vẫn còn hỏi.

"Nếu như ông chủ đồng ý cho tôi tham gia."Cô nói có vẻ rất thấp kém, rồi lại lộ ra thái độ mong đợi rất nhiều.

"Không tồi, tôi thích nhân viên của mình giữ bản phận." Lăng Thiên Tước không có đáp lại ngay lập tức, cũng không liếc nhìn cô một cái, chỉ bĩu môi cười.

"Cho nên đây là có ý đồng ý?"

Lăng Thiên Tước không lên tiếng, lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, sau đó tiếp tục nhìn thiệp cưới.

"Ồ nước Mĩ, rất xa đây."

"Đúng là xa." Cô chán nản, bả vai cũng rũ xuống.

Xem ra là không có hy vọng.

Lăng Thiên Tước nhăn mày lại, chú ý tới địa điểm kết hôn của em gái cô, cách nhà bà nội của mình cũng rất gần, trên đời này lại có thể có chuyện khéo thế này sao?

Nói thật, hắn rất nguyện ý để cô đi nước Mĩ tham dự đám cưới của em gái, bởi cô là người rất có trách nhiệm, nhìn có chút cứng nhắc, lại hoàn toàn không thích xã giao, cũng không mê luyến hắn.

Nhưng vấn đề là, hắn cũng tính toán nhanh chóng trở về một chuyến.

Hắn vốn tính toán cho cô ở lại giữ phòng làm việc, xem cô thành cánh tay bên phải lập tức xử lý và sửa sang lại các vụ án cho hắn, coi như hắn đang ở nước Mĩ cũng có thể xử lý công việc.

Hiện tại, hiển nhiên bọn họ phải có một người bị hy sinh.

"Cô vừa mới nói nhu cầu cái gì?" Lăng Thiên Tước bỏ xuống thiệp cưới trong tay, lại nghĩ tới một chuyện khác.

Cho tới giờ hắn vẫn chậm chạp không vào phòng làm việc còn vì một nguyên nhân khác, là bởi vì đầu óc hắn vẫn còn đang suy nghĩ về thí sinh để làm bạn gái, nên mang người nào trở về mà mới tốt?

Nếu như cần thiết, xin Tiểu Phù giúp một tay là một sự lựa chọn không tồi.

Là một phụ nữ không bám người, không có mưu mô tính toán, bản thân Tiểu Phù phù hợp tất cả điều kiện trên, đồng loại tìm kiếm đồng loại, sẽ tương đối chuẩn xác.

"Cái gì?" Cả người Tiểu Phù như nảy lên một cái.

Không thể nào, ông chủ còn nhớ rõ cái chủ đề tám trăm năm trước ?

"Còn cố ý viết hai chữ này to lên." Hắn lặp lại không sót một chữ cô vừa mới tự lẩm bẩm, khoe miệng mỉm cười hài hước.

Tiểu Phù kìm nén tinh thần bị kích động quá mức đến mức giống như ngừng thở.

Chính mình không thể tin được mình lại có vận mệnh như thế, đang nói lảm nhảm nhảm chán, lại có thể đúng lúc bị người lãnh đạo của mình trực tiếp nghe được, hơn nữa còn không sót một chữ?

Cô đột nhiên muốn dùng sức đập đầu vào tường. . . .

"Không có gì, chỉ là lời trên tờ quảng cáo mà em gái tôi gửi cho tôi, tôi không hiểu rõ ý của nó lắm, cho nên ——" Tiểu Phù ấp úng nói xong.

Ông trời làm ơn, để cho cái chủ đề này đến đây chấm dứt thôi.

Hiện tại nói chuyện với cô, không phải nói đùa cùng ai khác, mà là người lãnh đạo trực tiếp của cô. Cô còn phải dựa vào anh ta để kiếm cơm. . . .
. .

"Em gái cô kết hôn gửi thiệp cưới tới đây thì cũng rất dễ hiểu, nhưng sao lại gửi đơn quảng cáo tới?" Lăng Thiên Tước nhướn mày, không rõ sự thật hỏi.

"Nói ra thì rất dài dòng. "Nụ cười nở rất nhanh, cô bắt đầu quanh co lòng vòng để gọi ý."Ông chủ, giờ làm việc đã đến, tôi. Tôi sẽ lập tức cắt những thứ đồ này đi."

"Tôi không muốn cô cắt đi, lấy ra, tôi xem giúp cô một chút." Hần đưa bàn tay về phía cô, tò mò rốt cuộc là cái đồ gì, lại có thể khiến hai gò má của thư ký Khang cứng nhắc đỏ hồng.

Hần vốn không có nhiều hứng thú biết lắm, nhưng thấy dáng vẻ lúng túng của cô, ngược lại bây giờ, hẳn rất hứng thú muốn biết.

"Không. Không cần. Rồi." Nhìn ông chủ vờn bàn tay về phía mình, Tiểu Phù gào khóc ở đáy lòng, trời ạ, có ai có thể tới đây cứu mình?

Đây không phải đơn quảng cáo bán đồ hộp, đồ dùng thanh khiết, mà kín hai tờ giấy là thông tin về phẩm chất của người đàn ông đi cùng, thậm chí phía trên còn có ——hình người đàn ông đứng mảnh.

Cô đột nhiên rất muốn dùng sức đập đầu vào tường.

Ngộ nhờ bị ông chủ cho cô là loại phụ nữ đó, rồi chất vấn năng lực làm việc của cô, cô nên làm sao đây? Nhưng cô trong sạch nha!

Lăng Thiên Tước thu tay lại, nụ cười anh tuấn từ từ trở nên nghiêm túc, ánh mắt sắc bén.

"Thư ký Khang?" Hần lạnh lùng cất tiếng nói.

"Ông chủ.." Cô vẫn còn chưa muốn đưa.

Hần không nói một câu, thái độ kiên quyết nhìn cô.

Tiểu Phù chán nản, mắt hết ý chỉ nhìn anh ta một lúc lâu, cuối cùng cũng đủ dũng khí đầu hàng, bình thường mỗi khi ông chủ xuất hiện dáng vẻ mặt lạnh, chỉ thể hiện một chuyện —— tốt nhất là đi làm theo lời anh ta.

Cô rút tờ quảng cáo dưới xấp tài liệu ra, nhưng chỉ có một tờ, không có tờ có hình, cô cảm thấy có thêm hình tờ kia quá gian ác, cũng rất có hiệu quả làm thị giác rung động.

Lăng Thiên Tước nhận lấy đơn quảng cáo, cúi đầu nhìn mấy giây, mày rậm càng nhăn càng sâu, cuối cùng ngẩng đầu lên, bộ mặt không hiểu nhìn về phía cô.

"Đây là quảng cáo tìm người đàn ông đi cùng." Nói thẳng.

"Vâng" Tiểu Phù cúi đầu.

"Cô tính tốn tiền ——" Đôi mày nhướn lên, Lăng Thiên Tước kinh ngạc nhìn cô thư ký cứng nhắc lại có "Nhu cầu" kiểu này?

"Vâng" Tiểu Phù nhanh miệng trả lời để tránh ông chủ nói nốt lời còn lại, nếu như nghe được từ trong miệng ông chủ những thứ kia, cô nhất định sẽ xấu hổ đến mức muốn chui xuống đất.

"Tại sao?" Hần không có ý coi thường, ngược lại cảm thấy vô cùng thú vị.

"Do có một ít nguyên nhân riêng tư." Âm thanh nghe có vẻ than thở.

Đây mới là thư ký Khang cứng nhắc của hẳn.

Lăng Thiên Tước nhíu mày lên, phát hiện đầu cô thư ký cúi xuống thêm năm độ.

"Đã chọn được người đàn ông nào rồi sao?" Giọng trầm thấp nhưng nồng nặc ý giễu cợt.

"Không có... Ai.".

Tiểu Phù rất hy vọng giờ phút này chỉ là cơn ác mộng, tỉnh lại có thể làm bộ không có việc gì.

"Có muốn cùng tôi thực hiện việc hỗ trợ lẫn nhau không?" Dáng vẻ tươi cười của hẳn càng lúc càng rõ, ý châm biếm như tụ lại ở lồng ngực hẳn."Tôi có ánh mắt xem đàn ông rất chuẩn."

"Ông chủ, thật ra nếu như tôi không thể đi nước Mi thì cũng không cần chọn một người đàn ông này đi tham dự tiệc cưới cùng tôi."

Có thể bỏ qua cho cô không? Đừng đi sâu vào chuyện này nữa.

Bây giờ, Tiểu Phù thật muốn chửi mình, tại sao mang loại vật này tới công ty để nghiên cứu.

"Thì ra là dùng để tham dự tiệc cưới." Lăng Thiên Tước hài lòng sờ sờ cằm.

Cho đến lúc này, Tiểu Phù mới đột nhiên giật mình, ông chủ đào hoa mới vừa rồi còn đang dò hỏi cô, không ngờ sau đó không thèm nhìn cô rồi cứ thế bỏ qua?

"Ông chủ, chuyện này tôi ——" Cô hít sâu một cái, sau đó lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên. "Còn có công việc ——"

"Tôi không nói không cho cô đi nước Mỹ." Lăng Thiên Tước đề đơn quảng cáo xuống, trong đầu cô còn đang suy nghĩ nhanh chóng hai chuyện. "Cô muốn đi không?"

"Tôi là người thân duy nhất của em gái, nếu như tôi không đi tham gia đám cưới của nó, nó nhất định sẽ rất thất vọng." Tiểu Phù cười bất đắc dĩ.

"Nghe cô nói như vậy tức là có lý do không thể không đi." Hần hơi nhếch mày.

"Nếu như ông chủ đồng ý cho tôi nghỉ mấy ngày, tôi có thể bay đi tham dự đám cưới của em gái." Trong nháy mắt, hai mắt Tiểu Phù sáng lên, sung sướng mong đợi nhìn về phía ông chủ.

"Tôi suy nghĩ đã." Giọng Lăng Thiên Tước trở lên dè dặt.

"Haiz..." Thất vọng.

"Nói cho tôi biết, tại sao cô nhất định phải tìm người đàn ông tham dự với cô?" Hần chuyên chú, trong nháy mắt, tròng mắt đen trở nên sắc bén, trực giác cho thấy đây không phải chuyện đơn giản.

"Là em gái tôi đề nghị, bởi vì bạn trai cũ của tôi cũng sẽ có mặt." Cô ngoan ngoãn nói.

Nếu như cô không thành thực mọi việc, nhìn bên ngoài có vẻ thoải mái, ngổ ngỗ ngày nào đó ông chủ thông minh giàu kinh nghiệm phát hiện ra chuyện thật, cô sẽ chết nhanh hơn.

"Sau đó hẳn ta sẽ đi cùng bạn gái." Hần khó hiểu.

"Ừ."

"Tại sao chia tay với tên kia?" Lăng Thiên Tước rất am hiểu, chỉ cần hỏi mấy vấn đề, có thể nắm bắt dễ dàng toàn bộ sự thật của câu chuyện.

"Anh ta và tôi hẹn nhau cùng ăn cơm, xong tôi lại quên, tôi gọi điện thoại cho anh ta, kết quả là một người con gái nhận, nói anh ta đang tắm, bảo tôi một chút nữa gọi lại, bởi vì bọn họ đang định muốn. Muốn." Tiểu Phù nhớ lại chuyện này, mặc dù không có cảm giác đau lòng, nhưng vẫn khó mở miệng.

"Àn ái." Hần biết cô sẽ không dễ dàng nói ra.

"Không khác biệt lắm." Cô gật đầu một cái.

"Tôi nói với cô một việc, gần đây bà nội tôi bị bệnh, trùng hợp bà cũng ở nước Mỹ, muốn tôi và bạn gái trở về thăm bà." Lăng Thiên Tước quý quyết chuyển đề tài, ban đầu ở trong đầu đang là hai chuyện, nhất thời tạo thành một chuyện tốt.

"Đúng rồi, bà nội quan tâm chuyện này nhất, ông chủ, anh nhất định phải đến đó lập tức, muốn tôi giúp anh tìm một thí sinh thích hợp từ trong danh sách không? Hay là muốn tôi giúp anh mua một chút đồ ăn vặt Đài Loan mà bà của anh thích ăn?" Trực giác của Tiểu Phù cho thấy ông chủ nói chuyện này chắc hẳn có dụng ý.

"Trong danh sách không có ai thích hợp, nên mua đồ gì tôi sẽ tự mình xử lý, nhưng tôi phải bảo cô giúp chuẩn bị." Hần mỉm cười quý quyết với cô, lộ ra vẻ hài lòng.

Tiểu Phù không rõ sự thật nên rùng mình một cái.

"Tôi? Tại sao?" Cô có liên quan gì đến chuyện này.

Lăng Thiên Tước không trả lời thẳng vấn đề của cô, ngược lại nhìn cô, mặt bí hiểm mở miệng, "Bây giờ muốn xem cô muốn tham dự tiệc cưới của em gái bao nhiêu?."

Hần tự tin, mặc kệ như thế nào, cuối cùng cô nhất định sẽ đồng ý đề nghị của hắn, bởi vì từ trong mắt cô, hắn thấy rõ việc tham dự tiệc cưới đối với cô mà nói rất quan trọng.

Nói hắn hiểu chuyện rồi tùy cơ ứng biến cũng tốt, hoặc lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn cũng được, chuyển đi đến nước Mỹ lần này, nhất định hai người bọn họ cùng đi rồi!

"Vẫn luôn rất muốn." Cô lập tức tỏ rõ.

Cho dù cô không bao giờ muốn gặp lại người đàn ông thói đó, nhưng cô vẫn rất muốn đi.

Đối với cô mà nói, em gái kết hôn, nếu như cô không thể tự mình đi tới chúc phúc, nhất định sẽ trở thành một trong những tiếc nuối lớn nhất trong đời cô.

"Rất tốt, tôi muốn cô đi cùng tôi, bây giờ đi đăng ký vé máy bay vừa đi vừa về, theo thứ tự chuyến bay là ngày mai và quay lại là sau một tuần lễ." Lăng Thiên Tước khẽ thở dài, lần đầu tiên có cảm giác thật tốt khi giải quyết được hai chuyện tốt đẹp.

"Ông chủ, anh đồng ý để cho tôi nghỉ?" Tiểu Phù kinh ngạc mở to mắt, không thể tin được ông chủ có thể nguyện ý cho cô đi.

"Không hoàn toàn đúng."

Hắn cười nhẹ nhõm một tiếng, nhìn tâm tư của Tiểu Phù.

"Tôi không hiểu." Cô lắc đầu một cái.

"Trừ phi cô đồng ý với tôi một phương án, nếu không thì không cần mua vé máy bay cho cô." Lăng Thiên Tước nói dứt khoát, giọng quả quyết giống như ở trên bàn đàm phán hiệp ước.

"Phương án?" Việc anh ta vừa nói sao?

"Cô làm bạn gái giả của tôi, theo tôi trở về dụ dỗ bà nội tôi vui vẻ, tôi sẽ làm bạn trai giả miễn phí, giúp cô giải quyết bạn trai cũ trong quá khứ."

Kế hoạch hoàn mỹ, không ai được lợi của ai.

Hơn nữa, hắn hoàn toàn không lo lắng thư ký Khang có ý định "Tranh giành quyền lợi" đối với mình, trải qua mấy năm kinh nghiệm làm việc cùng nhau, hắn biết rõ thư ký Khang không có hứng thú với hắn.

Bằng vào một điểm này, cô chính là thí sinh làm "Bạn gái giả" giỏi nhất.

"Anh bảo tôi phải đi lừa bà nội anh" Tiểu Phù kêu lên.

Chỉ nghĩ không, cô cũng có dự cảm mình nhất định sẽ bị cảm giác tội ác hành hạ đến chết.

"Cô không muốn lừa em gái và mọi người ở tiệc cưới sao?" Lăng Thiên Tước không nhẹ không nặng lạnh lùng chỉ ra, khiến mặt cô cam chịu như đưa đám.

Hắn cảm thấy có chút buồn cười, tính cách của cô gái này thật đúng là "đơn thuần", như vậy vừa đúng, bà nội nhất định sẽ thích.

"Nhưng em gái tôi biết chuyện thật sự." Quan trọng là từ đầu đến cuối đều là kế hoạch của em gái, còn cô vẫn đang trong giai đoạn suy nghĩ thôi.

Hơn nữa, lừa gạt người không quen so với lừa gạt bà nội là người yêu thương mình nhất —— khác nhau rất lớn, đúng không?

Tiểu Phù trách móc ông chủ mình.

"Điều này rất công bằng, bên cạnh tôi mọi người đều biết cô là giả, chỉ có bà nội ngoại lệ, nghiêm khắc mà nói lại, ở bên này nhiệm vụ của cô vẫn còn tương đối đơn giản." Lăng Thiên Tước cười cười tự tin.

Muốn thảo luận trò chơi này với hắn, hắn theo đến cùng.

Tuy nhiên, bây giờ so với bất luận ai khác thì cô phải biết rõ rằng không bao giờ hắn thua ở trên bàn đàm phán.

"Đơn giản?" Đình đầu Tiểu Phù toát ra dấu chấm hỏi.

"Trừ cô và em gái ra, tôi phải lừa gạt mọi người mà cô chỉ cần chuyên tâm giải quyết bà nội tôi, mà những người khác cũng sẽ hết sức giúp đỡ cô." Trên mặt Lăng Thiên Tước tràn đầy nụ cười tươi sáng làm người ta choáng váng, ánh mắt sắc bén phóng ra áp lực vô cùng lớn vội vã hướng về phía cô. "Bây giờ, quyền quyết định ở trong tay cô."

"Quyền quyết định?" Cô toát ra nhiều dấu chấm hỏi hơn.

Trải qua những gì anh ta vừa nói, không biết sao cô cảm thấy nếu như đồng ý anh ấy, mình ngược lại được lợi tương đối nhiều hơn đối phương?

Đáng sợ nhất là, nếu như cô không đồng ý, giống như "Biết rõ vật này là cổ phiếu bầy ra cũng không dám mua" đó chính là rất ngốc nghếch.

"Giúp tôi mua vé máy bay, hoặc —— giúp chúng ta mua vé máy bay." Hắn thúc giục cô nhanh chóng xuống tiền đánh cược.

"Công việc thì làm sao đây?" Đột nhiên Tiểu Phù cảm thấy bất đắc dĩ có lỗi.

Hắn mỉm cười nhìn cô, lộ ra sự tán thưởng.

Khang Tiểu Phù đúng là thư kí có tài hiếm thấy, không hề mê luyến cấp trên, luôn để công việc lên hàng đầu, thái độ nghiêm túc, không có dã tâm, không tính toán so đo.

Đúng là không có cô ấy, chuyện này không xong được.

"Tôi là ông chủ, tôi sẽ tự mình giải quyết." Hắn nghe thấy liền nói.

Thế giới này có thứ được gọi là "Hội nghị Chat webcam", làm việc thì cũng không cần thiết phải chăm chỉ đợi trong phòng làm việc.

Tiểu Phù thờ dài thật lâu, thật ra thì không có nhiều lựa chọn nên liền mở miệng, "Được rồi."

Lăng Thiên Tước nhướn lông mày bên phải lên cao, không nói một câu rồi nhìn cô.

"Tôi sẽ mua vé máy bay cho chúng ta."

Nghe vậy, hắn cười nhàn nhạt hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thuê Boss Làm Bạn Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Đứng một mình trước cổng chính, thưởng thức vẻ đẹp của tòa nhà lớn, Tiểu Phù khó khăn nuốt xuống một ngụm nước bọt, cảm giác đúng là mình bị ma quỷ ám ảnh, mới chịu đồng ý ông chủ làm ra chuyện như vậy.

"Tiểu Phù".

"Gọi tôi à..?" Cô ngẩn ra, rồi mới lấy lại tinh thần.

Hắn không trả lời, mắt lạnh liếc cô một cái, "Tuần lễ này, tôi muốn cô quên thân phận vốn của chúng ta, từ giờ trở đi, chúng ta là người yêu, yêu nhau đến muốn chết đấy..."

"Muốn chết" là loại nào?

Nhìn thấy vẻ nghiêm túc trên mặt ông chủ, Tiểu Phù muốn hỏi rồi lại không dám hỏi, chỉ dám gật đầu cứng nhắc trả lời.

"Mấy ngày nay, tạm thời cô có thể quên tôi là ông chủ của cô, mãi cho đến khi chúng ta ngồi trên máy bay quay trở về Đài Loan, những chuyện trước đó đã xảy ra tôi đều có thể làm bộ không có xảy ra." Lăng Thiên Tước nói thẳng thắn.

"Bao gồm cả việc tôi lấy thân phận là bạn gái, sai bảo anh đổi lý cà phê cho tôi?" Cô cẩn thận xác nhận lại từng li từng tí .

Hắn nhướn cao lông mày liếc cô một cái, "Nếu như có cần, cô có thể mượn cơ hội này để chứng minh 『 bạn trai của cô 』 quan tâm cô rất nhiều."

"Oa ——" Tiểu Phù ngạc nhiên xen lẫn thú vị.

Không ngờ lại có thể tốt như thế, trước mắt cô vẫn còn rất lo lắng thua thiệt, không biết được mình đồng ý quá nhanh, có thể rơi vào trong cạm bẫy đáng sợ không.

Nhưng ngay sau đó hắn bổ sung thêm một câu nói, ngay lập tức kéo cô đang ở trên mây xuống dưới đất.

"Nhưng đừng có quá mức."

Nói xong, cô còn không kịp phản ứng, trong phòng đã xuất hiện thêm vài người, có người giúp mang hành lý, có người lại vội vàng dẫn bọn họ vào nhà.

Mấy phút sau, Tiểu Phù ngồi ở trước bàn ăn mà nom nớp lo sợ, đột nhiên có loại cảm giác bị lừa gạt.

Cái gì gọi là "Chỉ cần chuyên tâm giải quyết bà nội của anh ta" ? Bên trong này không chỉ có một bà nội hòa nhã dễ gần, còn có cảm giác áy náy dằn vặt

đang hành hạ cô đến chết.

"Ăn nhiều một chút, ăn nhiều một chút."

Đang được mọi người đỡ ngồi lên bàn ăn, bà nội lập tức thoáng cười nhìn Lăng Thiên Tước một chút, rồi lại nhìn về phía Tiểu Phù gật đầu mỉm cười.

Bà nội là người quan trọng trong bàn nhưng ăn rất ít chỉ gấp thức ăn cho cô, đã thật lâu không có bậc bề trên đối với cô biểu lộ quan tâm, cũng nhiều lần Tiểu Phù thiếu chút nữa cảm động đến mức rơi nước mắt.

"Cảm ơn bà nội." Cô cố gắng lộ ra mỉm cười.

Vừa nghĩ tới việc mình đến để lừa gạt bà nội, tâm tình của cô trực tiếp bị rơi xuống nơi thấp nhất.

"Tốt lắm, tốt lắm, Thiên Tước cuối cùng cũng trưởng thành, cuối cùng nó cũng biết đâu mới là người con gái đáng giá để theo đuổi." Hiển nhiên bà nội rất hài lòng với việc cháu trai mang cháu dâu về.

"Mẹ, bây giờ mẹ có thể yên tâm." Mẹ hân mức một chén cháo nấu nhừ, để trước mặt của bà nội."Có muốn ăn một chút không?"

"Đợi mẹ nói hết đã rồi mẹ ăn ngay." Bà nội đưa một tay ra, vỗ vỗ mu bàn tay của mẹ hân. "Thiên Tước, các cháu biết nhau như thế nào?"

"Cô ấy là thư ký của cháu." Lăng Thiên Tước trả lời đúng như tình hình thực tế.

"Đấy, không phải ông cha ta thường nói gần nước được tòa nhà. Gần nước được tòa nhà." Bà nội cố gắng nhớ lại, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn về phía Tiểu Phù."Câu đó nói như thế nào?"

"Bà nội, câu ấy là gần quan được hưởng lợi." Tiểu Phù khéo léo nói tiếp.

"Đúng, đúng, chính là nói như vậy, bà có cháu dâu thật lễ phép, còn hiểu nhiều thơ từ, bà rất thích." Bà nội đột nhiên nhìn cô cười.

Tiểu Phù cười cười lo lắng, cảm giác tội ác trong lòng sâu hơn.

"Bà nội, bà thích là tốt rồi, có muốn ăn chút gì hay cái gì khác không, hay là muốn cháu cho bà ăn?" Lăng Thiên Tước vừa nói lời này ra, lập tức cảm thấy ánh mắt không thể tin của Tiểu Phù nhìn về phía mình.

Toàn thân không giấu được thái độ kiêu ngạo, mắt mọc trên đỉnh đầu, cộng thêm xử lý quan hệ nam nữ quá thật giống như ông vua ngày xưa, lại có thể biết chủ động đưa ra loại ý kiến này?

Cô nghe nhầm rồi sao?

Lăng Thiên Tước lạnh lùng liếc cô một cái, dùng ánh mắt nghiêm nghị cảnh cáo cô tốt nhất đừng để lộ ra ở trước mặt bà nội.

"Đừng nói vậy, cái gì mà bà thích là tốt rồi, bà muốn nói cháu đã từng có rất nhiều phụ nữ nhưng để ở với nhau cả đời, cháu nhất định phải thích thật lòng mới được." Bà nội nhẹ giọng trách cứ, nhưng trong tiếng nói lại đầy đủ ý quan tâm và cung chiều."Nói cho bà nghe, cháu thích cô gái nhỏ này ở điểm nào?"

"Thích hết." Lăng Thiên Tước nhìn Tiểu Phù bằng tình cảm nồng nàn, sau người thỉnh thoảng lạnh run một cái.

Mặt ngoài Tiểu Phù cười hạnh phúc, tiếp nhận một dòng điện cực lớn từ ông chủ, đáy lòng vẫn đang suy nghĩ —— mình có thể chịu đựng loại hấp dẫn này bao lâu?

Dùng đầu suy nghĩ lại một chút, chỉ cần nhìn dáng vẻ ứng phó phụ nữ của hân cũng biết "Tuyệt đối không phải thật lòng", lấy phong cách làm việc cảnh cáo chính mình, phải chịu đựng rất lâu.

"Ngoài thích hết, còn gì nữa không?" Ánh mắt bà nội chợt lóe lên, chậm chạp hỏi tới cùng.

"À thì. Cô ấy rất hiền lành, làm việc rất nghiêm túc, không tham lam, không có dã tâm, rất chân thành với bà, quan trọng là cô ấy rất yêu cháu, hiểu rất rõ làm sao để chăm sóc cháu, cho nên bà nội không phải lo lắng quá."

Lăng Thiên Tước vừa nói xong, mới bất ngờ phát hiện lúc này hân ca ngợi là rất thuận, giống như hân đã sớm chú ý những ưu điểm này của cô.

Tiểu Phù cúi đầu, yên lặng ăn cơm không dám nói lời nào.

Mỗi khi ông chủ nói thêm một ưu điểm thì đầu của cô sẽ thấp hơn một chút, hơn nữa khi anh ta nói đến "Rất chân thành với bà" thì lương tâm cô đau khổ, dần vật như đang trên đám lửa.

Kinh khủng nhất là khi ông chủ nói ra "Quan trọng là cô ấy cũng rất yêu cháu" thì cô kinh ngạc chợt ngẩng đầu lên, chỉ thiếu chút nữa là bị nghẹn chết bởi món bào ngư tươi ngon trong miệng.

Lăng Thiên Tước thấy cô phản ứng không bình thường, tầm mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào cô, đảm bảo cô sẽ không lộ ra vào thời điểm quan trọng.

"Oh, nghe giống như cháu trai bà đã nhặt được bảo bối."

Dáng vẻ vui mừng của bà nội khiến Tiểu Phù vội vàng mỉm cười.

"Cháu dâu, vậy còn cháu yêu thích Lăng Thiên Tước nhà bà ở điểm nào?"

Bà nội chuyển mũi nhọn một cái, hướng về phía Tiểu Phù khi cô đang không hề đề phòng.

"Anh ấy. Dạ. Năng lực làm việc rất tốt, rất quan tâm với cấp dưới." Tiểu Phù bắt đầu cuống cuống đỏ mặt hơi lạnh, từ trước đến giờ biên tập lời kịch vốn không phải thế mạnh của cô, ai tới cứu cô với ——

"Bà đều có thể hiểu được những thứ đó, bởi vì cháu không chỉ là vợ tương lai mà còn là nhân viên của nó." Bà nội tìm lý do tốt thay cô.

"Tiểu Phù, bà nội muốn hỏi cháu, lấy thân phận con gái mà nói, cháu thích Thiên Tước ở điểm nào?" Mẹ hấn vội vàng chỉ bảo cô.

"Lấy thân phận con gái?" Tiểu Phù ngơ ngẩn.

Lấy thân phận con gái mà nói, cô tuyệt đối sẽ tránh anh ta, sợ rằng còn không kịp.

Anh ta đào hoa, nhiều tiền, đẹp trai đến trình độ gần như gian ác, da tốt đến mức làm cho người khác ghen tỵ, ngay cả tóc cũng mềm mại hơn cả cô.

Hơn nữa Lăng Thiên Tước hoàn toàn biết bản thân có ưu thế gì, không để lãng phí ý tốt của ông trời, lấy sự hấp dẫn của mình phát huy đến điểm cao nhất.

Phụ nữ trước muốn ngã về phía anh ta, sau thì lập kế hoạch tiếp cận thì không cần nói, thường thường anh ta không cần phí hơi sức vẫn dễ dàng lấy được sự hứng thú của phụ nữ, có lẽ là tôi quá dễ dàng, cho nên thường thường đi cũng nhanh.

Không biết quý trọng, là khuyết điểm lớn nhất của anh ta.

"Chính là nguyên nhân cháu yêu nó." Mẹ hấn xoay đầu nhìn cô, bắt đầu nháy mắt.

Căn bản là không có chuyện này!

Tiểu Phù khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, ở trong đầu bắt đầu cố gắng nghĩ ra nguyên nhân.

Cuối cùng, cô quyết định bỏ qua hình tượng cá nhân của Lăng Thiên Tước, lấy lý tưởng của bản thân thành điều kiện nói ra, như vậy sẽ dễ dàng hơn, "Anh ấy rất chung tình."

Cô vừa mở miệng, mẹ hấn lập tức lộ ra nét mặt không còn hy vọng, Lăng Thiên Tước hơi nhếch môi thành một đường cong, trông mắt đen càng thêm phát sáng giống như đá Hắc Diệu, nhìn cô chằm chằm.

"Hơn nữa còn ..rất. quan tâm."

Tiểu Phù cảm thấy khi nhìn gương mặt tuấn tú có mùi phấn đào hoa đó, thật sự rất khó tiếp tục nói dối, sau đó cô đột nhiên phát hiện nhắm mắt lại thì mọi thứ trở nên dễ dàng hơn nhiều.

"Anh ấy không quá phô trương, ban đầu cũng không chi tiền mua một bó hoa tươi thật lớn để tặng cháu. . . ."

Cô vừa mới nói tới điểm này, Lăng Thiên Tước ngay lập tức nhíu mày nghi ngờ.

Cô thư kí nhỏ khéo léo của hấn bây giờ đang —— chỉ cây dâu thành cây hòe?

Tiểu Phù nhắm mắt lại, không nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng không vui của anh ta, tiếp tục cầm đầu cầm cổ nói tiếp, ". Ngược lại, mỗi ngày sẽ đặt một bông hoa hồng đỏ tươi ở trên bàn làm việc của cháu, thể hiện anh ấy yêu cháu, hơn nữa còn kéo dài một thời gian rất lâu, chưa từng bị gián đoạn, khiến cháu thật sự tin tưởng anh ấy chân thành 100% "

"Cho nên cháu mới quyết định gả cho nó, đúng không?"

Tiểu Phù vừa mở mắt, lập tức phát hiện bà nội đang nhìn mặt mình an ủi.

"Chúng cháu còn chưa có."

Tiểu Phù nhớ rất rõ ràng, khi đó, ông chủ yêu cầu làm bạn gái giả của anh ta, mà không phải là vị hôn thê, nhưng bà nội tại sao vẫn cho rằng bọn họ sớm muộn sẽ kết hôn? Có ai nhầm cái gì rồi đúng không?

Lăng Thiên Tước lập tức đưa tầm mắt nghiêm nghị quét về phía cô, ý bảo cô câm miệng, để hấn tới ứng phó, "Bà nội, chúng cháu chỉ có kế hoạch đến

đây, cháu còn chưa chính thức cầu hôn với cô ấy."

Hắn biết, bà nội không yên tâm nhất chính là tình cảm sau này của hắn.

"Cháu vẫn còn ở đó kéo dài cái gì?" Bà nội mắt húng sung mặt lên.

"Bà nội, cháu đang tiến hành mở rộng quy mô công ty." Hắn nói một lý do.

Hiển nhiên bà nội không chấp nhận, nắm hai cái tay hắn lên, đặt ở trong lòng bàn tay mình, khuyên bảo bằng ý sâu xa, "Cháu trai, ở đây cháu dễ tâm quá lớn đến công việc, có thể quan tâm một chút xíu đến cháu dâu của bà không? Nếu như cháu không nắm chặt cô ấy thật tốt, như thế cô dâu của cháu sẽ bay đi mất."

"Cháu biết rõ." Lăng Thiên Tước rút một tay ra, cầm ngược lại tay của bà nội.

"Biết rõ không đủ, bà muốn ngày mai các cháu sẽ đi chụp hình cưới.

Đột nhiên, bà nội dùng thái độ cương quyết ra lệnh, Tiểu Phù bị dọa sợ đến mức nuốt xuống ngụm nước bọt theo bản năng.

Bây giờ, cuối cùng cô cũng hiểu một chút, bản lĩnh vừa đấm vừa xoa của ông chủ giỏi như vậy rốt cuộc từ đâu học được.

Hóa ra còn do di truyền, cô gật đầu một cái, điểm này cũng tương đối quan trọng.

"Bà nội." Hắn khó xử nói to.

"Thiên Tước, cháu hãy nghe bà nói, bà sống cũng không được bao lâu, tâm nguyện duy nhất của bà chính là muốn nhìn một chút đáng về cháu đi vào lễ đường." Bà nội nói tới chỗ này thì dừng lại, vẻ mặt đột nhiên bi thương.

"Bà nội, bà nhất định có thể thấy." Ngay lập tức, Lăng Thiên Tước đem bà nội ôm vào trong ngực, giọng điệu dịu dàng dụ dỗ.

"Bà biết rõ." Bà gật đầu một cái.

Trong nháy mắt thoáng qua, Tiểu Phù dự cảm không ổn.

"Bởi vì ngày mai, các cháu sẽ đi chụp hình cưới trước cho bà làm kỷ niệm, có đúng không?" Trong giọng nói tràn ngập sự cầu xin.

"Bà nội, ngày mai chúng cháu và cả nhà sẽ cùng đi ra ngoài chơi, ra bên ngoài đi chạy, có được không?"

Hắn đang cố gắng thử thay đổi hướng đi của sự việc.

"Bà chỉ muốn ảnh cưới. Các cháu có thể ở với bà bao lâu? bà chỉ muốn thỉnh thoảng nghĩ đến các cháu, có thể nhìn đáng về hạnh phúc của các cháu trong ảnh cưới." Cuối cùng bà nội nhấn mạnh một điều. "Bà chỉ có hi vọng này!"

"Nhưng cháu còn chưa cầu hôn Tiểu Phù." Lăng Thiên Tước cố gắng hết sức vượt qua yêu cầu nghiêm khắc của bà nội, ánh mắt hơi có vẻ xin lỗi quết về phía Tiểu Phù.

Hắn biết rõ, điều này cùng với điều kiện nói ban đầu có sự chênh lệch.

"Không sao, vậy cháu..." Bà nội không để ý tới lý do của cháu trai, trực tiếp đem khẩu pháo nhắm ngay Tiểu Phù. "Cháu dâu à, cháu nguyện ý đồng ý yêu cầu thất thường của bà lão không?"

"Bà nội, bà muốn nói tới hình cưới à?" Bị điểm tên, Tiểu Phù lập tức ngồi nghiêm chỉnh.

"Chỉ cần mấy hình là được, được không?" Ánh mắt hiền lành của bà nội trực tiếp nhìn cô.

Tiểu Phù nhanh chóng liếc mắt ông chủ, từ trong nét mặt cứng nhắc của hắn, cô đọc không ra bất kỳ tin tức.

Nhìn lại đôi mắt khẩn cầu của bà nội, cô phát hiện mình căn bản không cách nào từ chối, "Cháu. cháu. tất nhiên không phản đối."

Hoàn toàn thất bại.

Cơm nước xong, bọn họ giúp bà nội trở về phòng trước, mắt thấy cuối cùng tối nay cũng có thể hơi chấm dứt, nhưng sau đó, đột nhiên bà nội hỏi người giúp việc bọn họ ở phòng nào.

"Đem toàn bộ hành lý dọn sang phòng của Thiên Tước, chỗ của nó có một cái giường đôi lớn." Bà nội trực tiếp hạ lệnh.

"Bà nội."

Lăng Thiên Tước vừa nhú lông mày, vừa định thay đổi mệnh lệnh này thì bà nội lại lên tiếng, lần này, bà nội lại dùng ánh mắt ám muội trực tiếp nhìn Tiểu

Phù.

Nhìn bà nội cười cười, lập tức hai gò má Tiểu Phù liền hồng hồng, xấu hổ lại không đành lòng làm tổn thương tâm trạng của bà nội, điều này khiến ngực hẳn đột nhiên dâng lên một cỗ nghĩ bảo vệ sự xúc động của cô.

"Không sao, bà nội cũng không phải là bà lão cổ hủ, người yêu vốn nên ngủ cùng nhau."

Bà nội vung tay lên, các người hầu lập tức tuân chỉ làm "Theo lời của ta đi làm mau."

Bà nội có phải là bà lão cổ hủ hay không, thật ra thì không sao, vấn đề là ở cô! Tiểu Phù khóc không ra nước mắt, phát hiện hình như việc lớn đã định, lập tức ánh mắt cầu cứu nhẹ nhàng hướng ông chủ lớn, mà anh ta lại chỉ vút cho cô một ánh mắt bình tĩnh không nóng vội.

Chờ bọn họ đi vào trong phòng, Tiểu Phù mới nhăn mày lại, lo lắng hỏi: "Chúng ta sẽ không phải cùng phòng, đúng không?"

"Sợ là chúng ta phải cùng phòng." Một câu nói của Lăng Thiên Tước, lập tức làm đứt hi vọng của cô.

"Tại sao?" Cô than vãn.

"Bà nội rất khôn khéo, ngày mai không làm được bà sẽ hỏi, chỉ có một đêm, tạm thời có thể phải uất ức cho cô." Hẳn khóa cửa lên, trực tiếp kéo tủ treo quần áo ra, cầm lấy quần áo để tắm rửa.

Động tác của mấy người giúp việc rất nhanh, đã lập tức thay bọn họ đem tất cả rương hành lý của cả hai sửa sang xong, bỏ vào tủ treo quần áo nhỏ.

"Nhưng --" Mắt Tiểu Phù vội vã nhìn chiếc giường lớn, cảm giác một hồi khí nóng trực tiếp xông lên mặt.

Ban đầu nói rõ ràng không phải như vậy, anh ta cũng không phải là cô, sao có thể nhận thức được cảm nhận của cô bây giờ là kiểu này "Ông chủ từ phòng làm việc đi vào phòng ngủ của cô".

Không đúng, ở đây nên ngược lại, là cô từ đi vào phòng làm việc của ông chủ, biến thành đi vào phòng ngủ của ông chủ.

Đó. Việc này thật sự quá khoa trương!

Ngộ nhờ chuyện này bị truyền đi, coi như cô nhảy xuống sông Hoàng Hà tắm cũng không cần thiết, nói không chừng còn bị truyền thành hồ ly tinh quyến rũ ông chủ, là loại phụ nữ háms tiền thích nhảy lên giường của ông chủ.

Buồn nôn nhất chính là -- chuyện rõ ràng thì không phải là như vậy.

Lăng Thiên Tước nhìn thấy rõ nét mặt tội tệt của Tiểu Phù, gương mặt anh tuần chậm rãi mỉm cười lộ ra cảm giác hứng thú.

Cô thư ký nhỏ cứng nhắc của hẳn có phần làm tổn thương người quá mức! Ở cùng phòng với hẳn, có mỗi như thế cũng khiến cô tiếp nhận khó đến vậy sao? Trong nháy mắt, không biết sao, hẳn muốn trêu đùa cô một chút, điều này chợt tiến vào khiến đáy mắt hẳn phát sáng chói lọi.

"Sao vậy, cô rất dễ ý phải không?"

Đột nhiên, Tiểu Phù dao động một chút, phát hiện âm thanh của anh ta rất gần phần lưng của mình, đột nhiên xoay người, quả nhiên, anh ta đã dán chặt ở phía sau cô.

Cô lườm anh ta, cặp mắt bốc lửa hỏi: "Tôi không nên dễ ý sao?"

Lăng Thiên Tước, là người lãnh đạo trực tiếp của cô, ông chủ -- đối với phụ nữ có thái độ gì, sợ rằng so với cô không có ai rõ ràng hơn, cô không dễ ý thì có quý mới tin.

"Ở đây, cô quan tâm phần nào?" Hẳn cười khẽ lộ ra cảm giác hứng thú.

Thật sự là kỳ quái, sao vậy hẳn chưa từng phát hiện thấy thư ký nhỏ của hẳn nóng giận, thật ra thì rất đáng yêu, cặp mắt tỏa sáng lấp lánh, đáng vẻ rất buồn cười.

"Cái gì?" Tiểu Phù kinh ngạc.

"Chúng ta cùng phòng, chờ một chút là phải cùng giường, còn là ~" Lăng Thiên Tước nhẹ nhàng nâng một tay lên giữ chặt cằm của cô, gương mặt anh tuần áp lại gần, trong nháy mắt, đồng thời nhận thấy cô rất căng thẳng cứng ngắc, không khỏi ung dung cười khẽ một tiếng, giọng mang ám hiệu mở miệng. "Vô cùng có khả năng xảy ra 'quan hệ đặc biệt'?"

"Ông chủ, tôi là nhân viên nho nhỏ xin được nhắc nhở anh, quan hệ đặc biệt của chúng ta được giới hạn ở thời điểm 'biểu diễn'." Cô thấy mình thật là bị ma quỷ ám ảnh mới chịu đồng ý anh ta.

Bây giờ, cô không những phải nói dối trước mặt bà nội hòa nhã dễ gần, còn bị anh ta trêu, hơn nữa điều làm cô tức đến toàn thân phát run chính là – anh ta lại còn lộ ra đáng vẻ rất thích!

"Ai nói hiện tại không cần ‘ biểu diễn ’?" Giọng nói trầm thấp đủ tiêu chuẩn phóng đảng, tràn đầy hấp dẫn, trông mắt đen nhìn cô chăm chăm giống như nhìn chăm chú một con mồi không tha.

Nghe phụ nữ bình thường nói, rất có thể cho là bị hoa mắt, không làm được còn có thể cho là hấn hoàn thành mệnh lệnh hấp dẫn, chỉ là, cô là Khang Tiểu Phù, tuyệt đối có thể từ chối một người đàn ông đào hoa.

Giọng của ông chủ như thế nào, đáy lòng cô rất rõ ràng!

"Tôi." Một tay cô bỏ tay của hấn ra.

"Tại sao?" Lăng Thiên Tước không hề tức giận, ngược lại vẫn như cũ hăng hái muốn tiếp tục trêu chọc cô thật tốt.

"Bởi vì không có người xem." Vấn đề này còn cần phải hỏi sao?

Thật ra, nếu không phải biết hấn rất thông minh, giao hoạt đáng sợ, cô sợ sẽ cho rằng đây là tên đàn độn đang hỏi vấn đề ngu ngốc.

"Đúng, tôi còn tưởng rằng cô rất cứng nhắc, không ngờ cô so với tôi còn cởi mở hơn." Hấn cố ý xuyên tạc lời của cô. "Trước mặt mọi người, thích biểu diễn chuyện riêng tư?"

"Tôi không phải có ý đó!" Đôi tay Tiểu Phù nắm chặt thành nắm đấm, buông xuống ở bên người, bị hấn kích động không nhịn được găm nhẹ.

Lăng Thiên Tước thấy đôi mắt cô lại càng thêm lóe sáng, cuối cùng cũng hăng giọng cười to, "Đừng nóng giận, tôi chỉ đùa giỡn với cô một chút, cô không phải là món ăn của tôi."

Tất cả phần thân thể to lớn cao ngạo của hấn lùi ra, đôi tay đùa giỡn thể hiện trạng thái đầu hàng, dùng con mắt màu đen khôi phục vẻ mặt nam tính lúc làm việc bình thường.

Cô nghĩ rất công bằng, dù thế nào đi nữa anh ta cũng không phải là người yêu của cô.

"Bởi vì biết điểm này, tôi mới tiếp tục công việc vì anh." Cô cũng thừa nhận.

"Cho nên cô biết nguyên nhân tiền lương của mình so với thư ký bình thường cao hơn 30X?" Lăng Thiên Tước cười nhạt, xoay người, mang áo ngủ bỏ vào trong phòng tắm, sau đó lại đi tới.

Cô gạt đầu một cái, "Bởi vì ngoài công việc ‘ nghiêm chỉnh ’ ban ngày, tôi còn phải giúp đỡ ông chủ xử lý các buổi giải trí ‘ không đứng đắn ’ vào ban đêm.

"Có phải lỗi tại tôi có vấn đề không, hay là phương diện hiểu biết còn hạn chế?" Lăng Thiên Tước nhìn cô chăm chăm. "Tại sao tôi cảm thấy cô đánh giá ông chủ mình giống như không quá cao?"

"Phải xem nói từ góc độ nào cho phù hợp." Đột nhiên trong miệng Tiểu Phù thở ra hơi lạnh, bắt đầu trơ mắt nhìn anh ta rất tự nhiên cởi áo rồi tháo thắt lưng ở trong phòng.

"Tiếp tục..?" Hấn thuận lợi gạt sợi tơ áo sơ mi, tùy ý ném nhẹ nhàng.

"Từ góc độ nhân viên nói vào, anh là ông chủ tốt." Cô dôi tâm mất đi, khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, có chút lúng túng quay lưng đi.

Mặc dù chỉ là thoáng nhìn rất nhanh, nhưng ông chủ có bộ dáng thường tập Gym, thật sự. Bền chắc gầy gò.

Hết sức. Tà ác.

Trời ạ. Ông trời phù hộ!.."Điểm này tôi mới vừa rồi ở trên bàn cơm đã biết." Anh ta bắt đầu động thủ cởi dây lưng ra.

"Nếu như từ góc độ khác mà nói vào thì sao?"

Khi dây lưng..." rơi một tiếng trên mặt đất, đang đưa lưng về phía anh ta, đột nhiên Tiểu Phù giống như trúng đạn khiến cả người nghiêm nghị chấn động, cứng ngắc đến không dám nhúc nhích.

Rất nhanh, cô lập tức nghe được tiếng cười trầm thấp mê người của anh ta.

"Đáp án cũng rất đơn giản." Tiểu Phù cắn răng nghiêng lợi nói xong.

Cô không ngừng phí sức ra lệnh mình, không cần suy nghĩ tiếp anh ta bây giờ đến tốt cùng đang làm gì, mặc dù tiếng quần áo va chạm rất rõ ràng, thân thể của anh ta hấp dẫn đến mức làm người ta muốn nhào tới, nhưng cô không được.

Nếu như đầu óc cô đủ tỉnh táo, sẽ nhớ anh ta rất đào hoa, đối với mặt tình cảm cô tình nguyện mà chạy xa anh ta.

"Đơn giản bao nhiêu?" Trong thanh âm tò mò còn thêm một tia thú vị.

"Xin từ chối vì năng lực kém." Cô từ từ nói ra nói.

Nghe vậy, Lăng Thiên Tước sững sờ, ngay sau đó cười to lên.

"Thật vui mừng nghe được cô nói như vậy, ông chủ nghe những lời nói này, nghĩ không chừng sẽ tăng lương cho cô." Hắn lầu bầu đi vào phòng tắm.

Tiểu Phù không dám quay đầu lại dễ dàng, "Tại sao?"

"Bởi vì ý đồ tranh giành quyền lợi của cô với anh ta thấp đến mức khiến cho anh ta phải nghĩ hết toàn lực để có thể giữ lại nhân viên an toàn là cô." Lăng Thiên Tước đóng cửa phòng tắm lại.

Hắn đang muốn mở vòi bồn sen, chỉ nghe thấy ở bên ngoài cô nói thêm một câu --

"Nếu như mà ông chủ của mình biết ở phía sau lưng anh ta mà nói lời này, có thể đột nhiên tâm tư giận dữ, đá mình một cước bay ra khỏi công ty của anh ta?"

Hắn nghe rồi, khoe miệng bỗng chốc nhếch lên.

"Ông chủ muốn tôi nói cho cô biết, nếu như cô muốn tác quái, hãy thừa dịp mấy ngày này ở nước Mỹ, vì cảm ơn cô nguyện ý giúp đỡ chụp hình cưới, anh ta tuyệt đối sẽ tự động quên đoạn ký ức này."

Bạn đang đọc truyện *Thuê Boss Làm Bạn Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Bị một đồng người ba chân bốn cẳng chỉnh trang thay lễ phục cô dâu trong lúc nửa mê nửa tỉnh, Tiểu Phù bị mọi người đẩy lên một cái bàn, một nhóm người vội vàng đứng xung quanh cô, thay vạt dưới lễ phục, xác nhận lần cuối cùng.

Đột nhiên dưới tình huống không hề báo động, tấm màn màu lông lạc đà trước mắt bị kéo ra cái roẹt.

Sau khi bức màn mở rộng hoàn toàn sang hai bên, Lăng Thiên Tước với kiểu tóc rối loạn, tướng mạo đẹp trai mặt mày đi tới trước mặt cô.

"Anh đã đến rồi". Tiểu Phù cười nhẹ, trong mắt ánh lên vẻ mặt mới.

Vừa vào phòng chụp ảnh Lăng Thiên Tước liền bước mấy bước đến trước mặt cô, đau lòng dùng bàn tay cẩn thận nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, nhưng không cách nào nhìn ra sự mặt mày trong đôi mắt cô "Cô – có khỏe không?"

Trang điểm thật có hiệu quả thần kì, chỉ là so với cô khi trang điểm, hắn thích bộ dáng tươi mát thanh nhã bình thường của cô hơn, ít nhất hắn nhìn một cái là có thể thấy được tình trạng sức khỏe, không cần phải phỏng đoán cả nửa ngày.

Tiểu Phù trước nhưn cao hai hàng lông mày, ngay sau đó nháy mắt mấy cái, hai mắt phù sương mù nhìn hắn giống như là người mới tỉnh mộng, "Tôi bảo đảm anh tuyệt đối không tìm được quảng thâm ở mắt tôi, kĩ xảo của thợ trang điểm nơi này tốt đến mức tôi không theo kịp"

Lăng Thiên Tước nghe vậy, trợn mắt cười to.

"Tôi tưởng cô sẽ rất khản trương". Mẹ vừa cho biết cô đi về phía cửa sau, Lăng Thiên Tước liền lo lắng chạy ngay tới đây.

Sáng sớm, lúc cô bị người gọi xuống lầu, hắn còn đang ngủ. Bà nội vọt lên trước hắn một bước, hoàn toàn không cho cháu nội cơ hội nào, trực tiếp đưa cô tới nơi này.

Bà nội dù sao cũng hiểu rõ hắn, chỉ cần là chuyện hắn không muốn làm, ai cũng không thể miễn cưỡng hắn, cho dù là Tiểu Phù trước đã đồng ý cũng vậy.

Buổi sáng tỉnh dậy trên ghế salon ở trong phòng, phát hiện Tiểu Phù không có ở trong phòng, hắn lập tức nghĩ ra có cái gì không đúng, liền chỉnh trang xuống lầu.

Rất nhanh hắn từ trong miệng của mẹ biết được tin tức này.

“Khản trương?” “cô nhìn hấn khó hiểu, tại sao phải thế?”

“Tôi không ngờ cô sẽ -- thích ứng trong mọi hoàn cảnh?” hấn lười biếng nhếch môi, ý cười sâu đậm lưu chuyển trong con ngươi.

“Chưa từng nghĩ tới?” cô nhướn đôi mày thanh tú, cười tủm tỉm nhìn lại, kiêu ngạo mà hất cằm lên, “Anh thật nên nhận biết tôi lần nữa”.

Hấn nghe thấy lời của cô, bỗng dừng cười lên một tiếng, tròn mắt giả hoạt, theo lời cô nói mà nhìn tỉ mỉ.

“Tôi đúng là nên nhận biết cô lần nữa.” nụ cười trên mặt hấn từ từ gia tăng.

Ăn mặc của cô, thoát nhìn là điển nhã lại có phong cách, nhưng thực ra hấn biết, cô là thắng thần hào phóng nữ nhân.

Trong mắt hấn, bộ lễ phục cô dâu trắng như tuyết, khiến cô có vẻ giống như một tiên tử thoát tục không cần thận lạc vào phạm trần.

“Anh thì sao?” Khi hấn nóng bỏng nhìn mình, Tiểu Phù không được tự nhiên kéo kéo trang phục, ánh mắt bất mãn khi thấy hấn quần áo thoải mái, nhẹ nhàng, giản tiện, “Không cần thay lễ phục sao?”

Bình thường cô lười nhất là phải ăn mặc, vì bà nội hấn giờ lại biến thành như bây giờ mà ngược lại người ăn mặc “xinh đẹp” như hấn, sao giờ lại có thể “đơn giản” vậy?

Lăng Thiên Tước nhẹ nhàng cầm đôi tay nhỏ bé đang lôi kéo lễ phục của cô, mắt nhìn thẳng tắp vào đôi mắt của cô, để cho cô ngửa đầu nhìn lại hấn “Nếu như cô không muốn chụp, chúng ta có thể trở về -- “

Hấn không muốn ép buộc cô làm bất kì chuyện gì cô không muốn làm, cho dù cô chính miệng đồng ý trước cũng không sao, chỉ cần cô đổi ý, hấn tùy thời nguyện ý tiếp nhận.

Dù sao chuyện này so với ban đầu bọn đã nói, nhiều hơn quá nhiều, cô có quyền cự tuyệt.

“Tôi muốn chụp.”

Tiểu Phù chắc chắn đáp, để cho hấn thân thể chấn động

“Cám ơn” Lăng Thiên Tước cảm kích cười với cô.

Sau đó Lăng Thiên Tước liền bị đám người kia mang đi.

Khi hấn xuất hiện ở trước mặt cô lần nữa thì đã mặc âu phục màu đen được cắt may khéo vừa người, thân hình hấn được ôm trọn làm nổi bật lên khuôn mặt tuấn tú và thân hình chuẩn.

Cô len lén đỏ mặt, không chớp mắt ngắm nhìn vị bạn trai giả trước mắt, anh tuấn phi phạm, năng lực làm việc hạng nhất. Trong lòng cô rõ ràng, hấn ta là đại thiếu gia hào hoa lại có tiền, nên phạm là phụ nữ thì tốt nhất không nên đụng vào loại đàn ông này.

Mặc dù như thế, cô vẫn bị mị lực của hấn hấp dẫn, một lần lại một lần, không để lại dấu vết ở đáy lòng cô, không ngừng sâu kín ảnh hưởng đối với cô.

Cô gắng co thật cực khổ với bản thân, hấn – có biết hay không?

Thật may là, lần chệch đường ray này có kì hạn, một tuần lễ, chỉ cần qua khoảng thời gian này, bọn họ lại có thể khôi phục lại quan hệ cấp trên và thuộc hạ.

Cô tin tưởng, chỉ cần hấn về tới thế giới của hấn, khôi phục lại cuộc sống phong lưu khoái hoạt của hấn, lực hấp dẫn của hấn đối với cô sẽ không còn.

Đợi đến khi bước lên máy bay, tất cả chuyện này đều sẽ bị quên lãng, mặc kệ trong khoảng thời gian này xảy ra cái gì, bọn họ sẽ cùng nhau để đoạn kí ức này lại nước Mĩ và trở lại mối quan hệ ban đầu.

Đây là bọn họ đã nói rồi, không phải sao?

Trong vòng một buổi sáng, bọn họ đã đi đến nhiều nơi để chụp ảnh bao gồm bờ biển, công viên quốc gia... cuối cùng là đi tới một nơi mà nhân viên nói là bí mật và có phong cảnh tuyệt đẹp.

Tiểu Phù nhìn nhân viên làm việc giống như biểu diễn kĩ năng đặc biệt, ở con sông nhỏ chảy xiết, tìm thấy một cái cây không tính là xum xuê, sau đó bắt đầu cột một cái xích đu.

Nghe nói đây là “đạo cụ” chuẩn bị chụp hình cho cô.

Vốn là cô thà chết không theo, kiên định cự tuyệt không muốn lấy ảnh cưới của mình làm di ảnh (ảnh thờ), nhưng nhân viên làm việc nói phải khác người mới lấy được hình đẹp, cũng đảm bảo là họ rất có kinh nghiệm, hoàn toàn không nguy hiểm, cô mới bỏ đi kiên trì như đinh chém sắt mà khuất phục, bởi vì cô không muốn vì chuyện của mình mà làm cho người khác thêm phiền toái, còn nữa cô cũng muốn giữ lại tấm hình này làm kỉ niệm.

Huống chỉ lời nói của họ cũng có chứng cứ, nơi này lại không có người ở, nhưng bản thân cô còn rất hoài nghi, nơi này gọi là "cảnh quay bí mật", có phải bởi vì... để xảy ra chuyện hay không?

Nghĩ đi nghĩ lại có lẽ chỉ thuần túy là tự mình hù dọa mình, sau cùng cô rất dũng cảm quyết định là phải ở chỗ này chụp hơn mấy chục tấm hình thật đẹp.

"Được rồi tiểu thư Tiểu Phù, mời tới nơi này" phụ tá đứng ở bên cạnh xích đu, lớn tiếng kêu tên cô.

"Tới."

Tiểu Phù lập tức lên tiếng, đôi tay nhấc làn váy, đang muốn đứng lên chiếc xích đu nguy hiểm thì có một lực tay đột nhiên xuất hiện, móc nhẹ ở cổ tay của cô.

Cô quay đầu lại, nhìn thấy Lăng Thiên Tước đang cau mày lắc đầu với cô, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Đừng làm thế, tội gì vì vài tấm hình mà nhảy lên ghế nguy hiểm đến tính mạng."

"Đây là kinh nghiệm rất đặc biệt, nhảy lên tuy nguy hiểm nhưng rất đáng", cô nghĩ thông suốt, cô muốn giữ lại khoảnh khắc này làm kỉ niệm.

Khỏe miệng cô tràn ra một đóa cười ngọt ngào, phối hợp lễ phục trắng như tuyết, trong nháy mắt, hấn chốt cho rằng cô là thiên sứ hóa thân.

"Vây rất nguy hiểm" hấn ngắm nhìn cô thật sâu, đôi con mắt mở to nhấn mạnh sự thực.

"Rất nhiều người chụp rồi đều không có việc, cho nên tôi không cho là nguy hiểm đến như thế."

Nhìn bộ dáng khấn trương quá độ của hấn, cô liếc mắt nín cười, nhẹ giọng khỏ sở khuyên bảo.

"Tôi thử nhìn một chút, nếu không có việc gì thì cô sẽ qua?" hấn tính toán tự mình thử một chút độ an toàn của xích đu, sau khi xác nhận an toàn không ngại thì đổi lại cho cô ra sân.

"Anh?" Tiểu Phù không chút nghĩ ngợi lắc đầu một cái với hấn, "Vốn là không có hư gì, bị anh thử một lần nói không chừng sẽ hư" cô còn chụp cái gì?

"Cô nên suy nghĩ kĩ càng" ánh mắt hấn hướng tới cái xích đu trên sông lần nữa.

"Tôi không muốn suy nghĩ kĩ càng, chờ tôi nghĩ rõ, nói không chừng sẽ không có dũng khí ngồi lên rồi." Cô nâng cái tay đang bị bắt trên không lên, khi hấn liên tiếp cau mày nhìn soi mói, liền nhẹ nhàng bỏ đi sự giám cầm của hấn, đến cuối cùng khi hấn vung hai tay ra sau, cô mới cất bước đi về xích đu ở trên sông.

Người cô vừa mới tới bờ sông, liền nhận thấy được sự nguy hiểm hơn cô nghĩ rất nhiều, qua cô ước, rất dễ dàng nhận thấy nguyên bản là bước tiếp theo thật là gian nan, càng trở nên kinh hãi hơn.

Kinh khủng nhất là bờ sông cách xích đu một chút cự ly, cô phải cẩn thận từng li từng tí đi tới, rón rén ngồi lên, phải làm ra vẻ không tốn sức dựa vào cái "đạo cụ" trên, mà còn phải làm ra vẻ hoa tiên từ nhẹ nhàng, tươi cười.

Thật sự là chết đã đến nơi mới biết chuyện có nhiều khó khăn.

Vào giờ khắc này Tiểu Phù thật sự muốn bỏ cuộc giữa đường, nhưng nghĩ tới đáng về cau mày phản đối vừa rồi của hấn, cô liền không cách nào đem dễ dàng nói hai chữ "buông tha" khỏi miệng.

Anh phụ tá duỗi tay về phía cô, ý bảo muốn giúp cô ngồi lên xích đu, vào giây phút khi cô vuron tay, một tiếng gầm cường thế bá đạo từ phía sau lưng cô vũng vàng truyền tới.

"Đề tôi."

Lăng Thiên Tước vừa lên tiếng thì một giây tiếp theo, bên eo của cô lập tức bị một cánh tay trắng kiện chiếm lĩnh, trước khi cô làm rõ tình trạng thì cả người đã ngã vào trong một lồng ngực bền chắc rộng rãi.

"Anh—" cô phản ứng kịp là một chuyện, nhưng sau khi phát hiện mình đang bị hấn ôm chặt vào trong ngực, thì một giây kế tiếp đã bị hấn nhẹ nhàng thả vào xích đu.

"Ngaoan một chút, cô dâu của tôi" Lăng Thiên Tước có chút tự giễu mở miệng.

Hấn đặt cô ở phần sau xích đu, không dám tùy tiện buông tay, một tay kĩ càng nắm lấy cái eo nhỏ nhắn của cô, một tay thì kéo nhẹ một sợi dây, xác nhận độ vững chắc.

Một đôi mắt ưng không nhàn rồi, nhìn lên quan sát nút buộc ở đỉnh nhánh cây, rồi đột nhiên rút cái tay đang giữ chặt eo của cô về, đi về phía nút buộc, động tác gọn gàng buộc thêm 2 nút buộc phức tạp, sau mới thoái mái đi trở về bên người cô.

Tiểu Phù mở to mắt, nhìn cử động cẩn thận của hấn, chỗ tay bị người nâng có một dòng nước ấm từ trong lòng bàn tay chậm rãi chảy vào đáy lòng cô,

từ từ tỏa nhiệt ra tế bào toàn thân.

Đây mới thật là ông chủ phong lưu đa tình?

Cô lắc đầu một cái, trách mình là đã không tự nhắc nhở.

Ông chủ vì bà nội hấn nên mới làm như vậy, đối xử tốt với cô, chẳng qua là vì cảm thấy đã kéo cô xuống nước, chỉ nên là ý nghĩ đơn thuần vậy thôi.

Trong mấy phút chụp hình, Tiểu Phù đều không nhìn hấn, chỉ là hướng ống kính mỉm cười, bày ra nét mặt tràn đầy hạnh phúc khi yêu.

“Tốt lắm, cảm ơn chú rể đã giúp đỡ, hiện tại chúng ta chụp mấy tấm hình một mình cô dâu, xin chú rể tránh ra chút được không?” Nhiếp ảnh gia đứng ở vị trí bên bờ sông, mang máy chụp hình, chỉ huy hướng đi của mọi người trên hiện trường.

Hấn ra vẻ không nghe, ánh mắt thâm trầm nhìn chằm chằm cô không thả.

“Chú rể?” nhiếp ảnh gia gãi gãi sau đầu, từ phía sau máy chụp hình ngồi dậy, bộ mặt khổ sở khó hiểu nhìn vào chú rể đang có vẻ khấn trương quá độ. Chú rể và cô dâu khấn trương hấn đã thấy nhiều, nhưng chú rể anh tuấn vững vàng giống như vậy, canh giữ ở cạnh cô dâu thì là lần đầu tiên hấn đưng phải, thật là một cô dâu hạnh phúc.

“Nơi này quá nguy hiểm, cô dâu của tôi nói không muốn chụp hình một mình.” Lăng Thiên Tước mặt không thẹn, sắc không đổi cất giọng giả truyền thánh chỉ, kết quả chính là bị người bên cạnh hung tợn trừng mắt liếc.

Một câu “cô dâu của tôi” kia cố ý biểu thị công khai chủ quyền, khiến cho lòng của hấn chợt thoáng ám lên.

“Anh xác định cô dâu anh nói là tôi sao?” Tiểu Phù môi đỏ mọng dẩu lên, hoài nghi nghiêm trọng hấn là cố ý cùng cô đối nghịch nên mới nói như vậy.

Lăng Thiên Tước rũ mắt, ánh mắt đầy nhu tình nhìn vào vẻ mặt phần nộ đáng yêu của cô.

Hấn nhẹ nhàng nói vào tai cô khiến một bên tai nhanh chóng đỏ rực thành một mảng - một câu nói vừa thận trọng vừa thâm tình “Chỉ có cô mới có tư cách để cho tôi nói thế, cô dâu của tôi”

Nghe lời hấn nói, Tiểu Phù chấn động cả người.

Biết rõ hấn có thể nói như vậy chỉ thuần túy bởi “quan hệ tình cảm giả”, nhưng lòng của cô vẫn bị rung động không nhỏ.

Biết ông chủ giỏi dỗ nữ nhân là một chuyện, lúc bị hấn dụ dỗ thì có thể ngăn cản được lời ngon tiếng ngọt của hấn hay không lại là một chuyện khác.

Tiểu Phù ngước mắt, bắt ngờ lại gặp ánh mắt của hấn.

Vốn là cô nghĩ mình sẽ thấy một đôi mắt tràn đầy lạnh lùng châm chọc mà không phải là một đôi mắt nồng nàn tình cảm.

Trong chớp nhoáng này, bọn họ như là bị ngăn cách với bên ngoài, chỉ đắm chìm trong ánh mắt thâm thúy của nhau.

Đèn flash nhanh chóng liên tục chiếu xuống, cô liền rất nhanh hiểu ra một chuyện, ông chủ có thể như vậy nhìn cô, không phải xuất phát từ “thói quen” mà là để lấy lòng tin của bà nội.

Cô lập tức phản ứng kịp, cố gắng để phát ra nhu tình trong ánh mắt.

Nhiếp ảnh gia ngừng thờ nhìn đôi giai ngẫu đang phát tán nhu tình mật ý ra ngoài, ngón tay chuyên nghiệp trên chiếc máy chụp ảnh đắt tiền liền ghi lại tất cả phản ứng, mọi người lặng tiếng, chỉ có tiếng chụp hình vang lên điên cuồng không ngừng...

Chụp xong ngoại cảnh, hành trình buổi chiều toàn bộ chuyển qua bên trong phòng cảnh tượng.

Tiểu Phù đôi tay chống vào eo, đôi mắt không phớt nhìn chằm chằm, trên khuôn mặt anh tuấn của hấn thủy chung vẫn treo một nụ cười yếu ớt, nhìn chăm chú vào đôi môi đỏ mọng mê người của cô.

Cô 200% xác định hấn đang cố tình gây hấn với cô, dồn hết sức thù tính nhẫn nại của cô.

Ví dụ nho nhỏ thôi, giống như vừa rồi trong bối cảnh chụp hình rất lãng mạn, ghế salon cung đình cùng tủ sách, hấn đẹp trai ưu nhã ngồi ở trên ghế salon, mà cô theo lời chỉ thị của nhiếp ảnh gia phải cỡi giày cao gót, đứng ở trên ghế salon.

Vốn là cô còn len lén vui vẻ, thật vui mừng là hai chân cả ngày buồn bức cuối cùng cũng có thể tạm thời thoát khỏi đôi giày cao gót mà thiếu chút nữa đã mư sát cô.

Kết quả là thời gian vui vẻ duy trì không tới hai giây ngắn ngủi, nhiếp ảnh gia đột nhiên hạ xuống thánh chỉ, muốn cô ở trên ghế salon nhảy xuống!

Này... Đây là ý tứ muốn cô đi chết sao?

Cô kinh ngạc, cứng đờ tại chỗ giống như máy vi tính, ngây ngốc đứng không thể động đậy ở trên ghế salon chừng năm giây, cho đến khi Lăng Thiên Tước có chút há hê cười ra tiếng, cô mới không cam lòng phát hiện – đây tất cả đều là sự thật.

“Cái đó... nhiếp ảnh gia...” cô thậm chí còn ngu đến mức ở trước mặt hắn diễn thêm một tiết mục “khốn thú chi đầu”.

“Mau nhảy nha!” nhiếp ảnh gia hoàn toàn không để ý tới lời kháng nghị như mèo kêu yếu ớt của cô, lần nữa nói lên cuộn cuộn sáng ý “Đứng rồi, chờ thời điểm nhảy lên, chớ quên đem hoa cô dâu cầm trong tay ném cho chú rể.”

Tiểu Phù ghen hờn nhìn trần trối, hoàn toàn không biết nên phản ứng ra sao.

Trong khi đó thì Lăng Thiên Tước lại nhàn nhã nửa ngồi nửa dựa ghế salon, tốt bụng khẽ động nhếch khóe miệng “Nhảy tốt vào, chớ dẫm lên tôi.”

“Vậy sao?” cô tức giận đến cắn răng nghiêng lợi, phóng đôi mắt căm tức xuống phía dưới nhìn hắn, lên tiếng uy hiếp “Cẩn thận tôi trọng tâm không yên, cả người té lên trên người anh!”. Đề chết hắn là tốt nhất.

Nghe vậy hắn nhẹ nhướng lông mày, vẻ mặt khinh thường hừ nhẹ “Cô cho rằng tôi sẽ không mau tránh ra?” Hắn sẽ vững vàng tiếp được cô.

“Đứng, anh thần kinh vận động phát triển, tôi không sánh bằng anh.” Tiểu Phù thở dài thật sâu, đột nhiên hướng tới vị nhiếp ảnh gia đề nghị “Tại sao không phải là hắn nhảy?”

Cô còn mặc một gánh lễ phục nặng màu vàng nà.

“Hắn cũng có thể nhảy”, nhiếp ảnh gia từ phía sau máy chụp hình ngẩng lên, tận tình khuyên bảo “Nhưng mời cô dâu tưởng tượng xem, chú rể anh tuần cỡi xuống giày da, cầm hoa cô dâu đứng ở trên ghế salon, nhảy xuống, thuận tiện đem hoa cô dâu ném cho cô, hình ảnh chú rể dí dõm như vậy – có được chăng?”

Nói xong, mọi người tại chỗ nghe nhiếp ảnh gia trần thuật hình ảnh, tất cả đều cười lên.

Bất luận kẻ nào cười cô, cô cũng sẽ không cảm thấy sao lắm, duy chỉ có khi tầm mắt của cô quét về phía Lăng Thiên Tước với vẻ mặt tự tiểu phi tiểu phía sau, cô thật có ý nghĩ kích động muốn đập đầu vào tường.

Kết quả cô ngoan ngoãn nhảy, hoa cô dâu hắn cũng thuận lợi bắt được, nhiếp ảnh gia bên kia cũng rất thuận lợi, lần thứ nhất liền OK.

Sau khi cô nhảy xong thì một câu lạnh lùng châm chọc vang lên “Cái ghế salon này thật đáng thương.” khiến động tác đi lại đôi giày cao gót của cô trở nên cứng đờ, cô do dự không biết nên đi giày vào hay là nên khiến gót nhọn của giày quang lâm cái đầu hắn một cái. Ở nơi này trần đầy tranh đấu ăn oán cá nhân gay gắt. Nhiếp ảnh gia lại cất giọng mở miệng xin bọn họ đi giá đến căn phòng bên cạnh.

Tiểu Phù về mặt đưa đám, chạy ngược chạy xuôi cố gắng nín cười cả ngày, cô mệt quá. Lăng Thiên Tước thủy chung vẫn để ý cô liền không bỏ qua tia mồi mọt lóe lên trên mặt cô. Chờ cô đi xong giày cao gót liền lập tức tiến lên, một tay đỡ chắc eo cô, đem lấy thân thể một mồi của cô dựa vào trên người hắn.

“Anh... anh... tại sao?” cô kinh ngạc thấy bản thân mình vô lực.

Cúi đầu, cô thậm chí còn có thể thấy một tay kia của hắn gấp rút nâng lấy phần vạt lễ phục ở dưới đất, giúp giảm bớt gánh nặng trên người cô.

Tim của cô lại bắt đầu đập một cách khác thường.

Bàn tay vẫn còn ở trên thắt lưng, đem nhiệt độ nóng bỏng của hắn xuyên thấu qua vải vóc thật mỏng của lễ phục, xuyên thấu qua da thịt của cô, chui vào bên trong huyết mạch của cô điên cuồng kêu gào tác quái.

Hắn tùy tiện săn sóc một cách mờ ám cũng đủ để cho pháo đài phòng thủ của cô sập đổ, nếu như hắn có lòng muốn bắt, đại khái không có cô gào nào có thể trốn được.

“Không có thì làm sao?” hắn nhướng mắt lẳng lẳng liếc cô 1 cái.

Hắn mơ hồ cảm thấy cô nhỏ nhẹ cử động kháng cự.

“Chúng ta hôm nay rốt cục là chụp ‘vài’ tấm hình?” mặc dù cô rất không nguyên ý lệ thuộc vào hắn như thế, càng không muốn cầm đầu ngã vào trong mị lực của hắn giống như những cô gái khác, nhưng cô đang một mồi vô cùng, thực sự là không chịu nổi, không thể kháng cự cử động săn sóc của hắn.

“Tôi không biết.” Lăng Thiên Tước ôm lấy cô, chậm rãi bước đi tới căn phòng bên cạnh. “Bà nội an bài những thứ ‘công việc’ này, thật đúng là phồn trọng.”

“Bà nội nói rồi, đây là bảo bối bên cạnh của bà.”

“Xin lỗi, tôi thật sự không ngờ sẽ khoa trương như thế này.”

“Không sao, là tôi đồng ý với bà nội, nếu đồng ý làm thì sẽ phải cố gắng làm cho tốt nhất, khiến bà nội thật vui vẻ mà khỏe lại.”

Tiểu Phù đối với hần mỉm cười, không cho là hần nên nói câu xin lỗi, hơn nữa điều này cũng làm cho cô nhìn thấy mặt khác của hần, không chỉ là hoa tâm lạnh lùng, mà còn như thế hiểu thuận, lại như thế ...săn sóc.

Lăng Thiên Tước không nói một câu, lặng lẽ nhìn cô.

Bỏ không nhìn vào thân phận nhân viên của cô, hần đột nhiên cảm thấy cô gái trước mắt này thật rất chân thật, cũng rất dễ dàng làm cho người ta cảm thấy ấm áp.

Bị ý tưởng đột nhiên của chính mình làm cho hoảng sợ, hần vội vội liền nhíu, ra lệnh cho cái ý niệm vừa xuất hiện trong đầu rút ra, hần không hi vọng một tuần lễ sau quan hệ của bọn họ sẽ có thay đổi.

Ý nghĩ này làm hần chợt nhớ lại hồi hần bắt đầu tìm thư kí, mất chừng thời gian hai năm, đôi qua đôi lại không biết bao nhiêu ác mộng thư kí, hần bây giờ không ý nguyện đi tìm một lần nữa.

Ôm chính mình tâm sự, bọn họ đi tới địa điểm chỉ định.

Nhiếp ảnh gia nói “căn phòng bên cạnh”, hóa ra chính là một gian với cầu thang cung đình đúng tiêu chuẩn, bố trí hết sức hoa lệ quý khí, cùng với khí chất trên người hần vô cùng tương xứng.

Hần liền nhận ra bên trong bài trí những cổ vật rất giống như trong phòng khách của biệt thự nhà hần – căn bản là bà nội hần đặc phái người từ ngôi biệt thự kia đem “những thứ đạo cụ” này dời ra đây đi?

“Anh đoán xem có vượt quá 100 tấm không?” cô bắt đầu hỏi tương ngày hôm nay rốt cục là đã chụp bao nhiêu tấm hình?

Tuyệt đối vượt quá.

Chỉ là cái cảnh ở bờ sông, nhiếp ảnh gia chỉ sợ cũng đề được xuống hơn năm mươi tấm, hần nhíu mày buồn bực “Tại sao hỏi như thế?”

Cô tuyệt sẽ vì không có việc gì mà nhầm chán bắt đầu tính toán những thứ này, có hay không đều được, nhất định có nguyên nhân của cô, mà hần không biết phiền não của cô là cái gì.

“Tôi đang suy nghĩ, đến lúc chọn hình nhất định sẽ khổ sở.” Nhiều như vậy cô làm sao chọn?

Hay là bà nội muốn sao chọn?

“Tại sao muốn chọn?” hần không hiểu hỏi ngược lại.

Hần có dự cảm, lấy tính cách của bà nội, nhất định sẽ cất giữ toàn bộ.

Tiểu Phù tức giận hỏi “Chẳng lẽ muốn thu toàn bộ vào trong bộ ảnh?”

Có bạn học kết hôn tương đối sớm đã từng nói với cô, chụp ảnh cưới sau đó chọn hình rất là khổ sở, chỉ cần nghĩ đến quá trình khổ cực chụp hình, nhìn một chút lại nghĩ đến số tiền phải trả, nội tâm giao chiến giữa rất cực khổ, có thể phải liệt vào một trong mười lựa chọn khổ sở nhất của cuộc sống.

“Bà nội nhất định có tính toán.” Hần trấn định trả lời nhưng vẫn không hiểu đây rốt cục có cái gì khó khăn?

“Chúng ta sẽ lấy những hình này sao?”

“Sẽ không, đây là đồ cho bà nội.”

“Đó.” không biết sao, nghe lời của hần, tâm tình của cô tự nhiên không khỏi thấy như đưa đám.

“Cô muốn?” Lăng Thiên Tước hỏi.

“Chỉ là đối với thành phẩm tò mò.” Tiểu Phù mặt mỉm cười một chút.

Nghe vậy hần sâu sắc nhìn cô một cái không nói gì.

Ngay sau đó nhiếp ảnh gia lên tiếng, muốn hần đứng lên cầu thang, cô dâu đứng ở giữa cầu thang, chú rể ở dưới thấp hai bậc cầu thang so với cô.

Nghe nói góc độ vị trí như vậy thích hợp nhất cho nam nữ hôn nhau.

“Tốt, hiện tại xin làm ra tình huống là 2 người tình ở trên bậc thang vô tình gặp được nhau, mời chú rể một tay nâng mặt của cô dâu lên, rất tốt, ánh thâm thâm tình, nhớ bảo trì!”. Nhiếp ảnh gia liên tục không ngừng khen ngợi.

Tiểu Phù cảm nhận được bên mặt trái truyền tới nhiệt độ bàn tay hần, hơn nữa cặp điện quang kia công kích, hại máu toàn thân của cô lại bắt đầu rục rịch chộn rộn.

Giờ khắc này ở trong mắt cô chính là hân, không phải là ông chủ tràn đầy mị lực, trông coi rất nhiều công ty lớn, mà là – đơn giản là một chú rể - chú rể giả của cô.

“Cô dâu...” nhiếp ảnh gia đột nhiên nản lòng thoái chí giọng điệu than vãn.

Cô đang nhìn hân, cho nên khi nhiếp ảnh gia than thở, trên mặt hân nổi lên một nụ cười đùa giỡn xấu xa, chính xác không có nhằm đập vào mắt cô.

Đáng ghét!

Cô ở đáy lòng hung hăng kêu mạnh một tiếng, không muốn thừa nhận bộ dáng hân xác thực rất thâm tình, không giống cô đầy khản trương, đâu để ý cái gì tình hay không tình, không có tại chỗ làm cương thi là đã tạ ơn trời đất.

“Ánh mắt của cô nên thả nhiều một chút tình cảm, nhiều một chút dục vọng, một loại ánh mắt khát vọng chú rể hơn, làm ơn giao cho tôi một cái!” nhiếp ảnh gia tâm tình kích động chỉ chỉ chỏ chỏ.

Cô cũng muốn nha, Tiểu Phù về mặt chán nản suy sụp.

Trọng điểm không phải cô có muốn hay không, mà là cô thật không cho ra được.

Lăng Thiên Tước đáy mắt đều là bộ dáng thất vọng của cô, biết là không nên mềm lòng nhưng hân lại không nén được tình cảm tại đáy lòng, nghiêng người đem khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tới gần mình, lên tiếng an ủi “Đừng để ý đến hân.”

Tiểu Phù bị vẻ trên mặt nghiêm túc của hân chọc cười, không nhịn được bật cười một tiếng, “Tốt nhất là anh tự tính toán.”

Hân nghe không giận, ngược lại nhẹ nhàng cười lên, “Chỉ cần cô nói đi, chúng ta liền lập tức rời đi, như thế nào?”

“Không cần.” Cô lập tức phản bác, bình sinh ghét nhất là bỏ dở giữa chừng “Mới vừa nhiếp ảnh gia nói nơi này là địa điểm cuối cùng, chống được tới chỗ này rồi lại vứt bỏ có phải quá ngu ngốc không?”

“Tốt, tôi nghe lời cô.” Lăng Thiên Tước cúi gần sát bên môi cô, ngay cả hân cũng không nhận thấy được trong mắt mình chứa đầy dịu dàng.

“Hai vị ngọt ngào vợ chồng lời ngon tiếng ngọt xong chưa?” nhiếp ảnh gia lại đang thúc giục hai người.

Khó có thể gặp được một đôi trời đất tạo nên như thế, trai tài gái sắc, chính xác vợ chồng, không chụp nhiều hình, quả thật phải xin lỗi tạo hóa cùng với máy ảnh đắt tiền trong tay mình.

“Tự nhiên, muốn làm gì cũng được.”

Lăng Thiên Tước giọng nói trầm thấp và lại tà mị vang lên, giống như sa tăng một dáng làm tiêu tan thần kinh não của cô, trên mặt lại nở ra một nụ cười xấu xa làm cô không cẩn thận mất hồn.

“Tốt, vẫn chờ những lời này của chú rể.” nhiếp ảnh gia phóng khoáng cười lên “Cuối cùng cái này là quan trọng nhất, xin chú rể hôn cô dâu, nhớ, thời điểm hôn không nên quá thô lỗ, ác hồ nhào lang, thủ tính xin ở trên giường là tốt rồi, trước ống kính nên xin giữ hình tượng, tôi chỉ cần thâm tình mà thôi!” Nhiếp ảnh gia nói chuyện không hề giữ kẽ.

Nhưng lời nói trêu chọc như vậy làm cho Tiểu Phù hai gò má liền đỏ bừng lên “Tôi đột nhiên thấy bỏ dở nửa chừng thật ra thì cũng không có làm sao...”

Nghe cô nhỏ giọng lầu bầu, Lăng Thiên Tước tròn mắt cười vang, giọng cười trầm thấp hùng hậu, tiếng cười dễ dàng làm mê đảo tất cả mọi người tại chỗ.

Nhiếp ảnh gia cũng không chịu bỏ lỡ, âm thầm chụp liền vài tấm ảnh, trong nháy mắt đã bắt được thần sắc, tướng mạo anh tuấn phi phàm của chú rể.

“Ngoan một chút.” hân yêu thương cúi xuống, cánh môi đưa tới gần sát đôi môi non mịn của cô.

“Tôi đã ngoan một ngày, chú rể tiên sinh” Tiểu Phù ai oán nhìn hân một cái, nhịp tim tăng tốc một cách cuồng loạn.

“Cô dâu, vất vả cho cô rồi” hân cực kì tự nhiên ở trên má cô đưa xuống một nụ hôn.

“Anh biết là tốt rồi.” Biết cô cực khổ là tốt rồi, điều này hân thật là thiếu cô thiệt lớn nha.

Hân mới vừa hôn lên bên má cô, giây thứ nhất, cô chưa để ý tới, nhưng một giây kế tiếp, đôi môi mềm mại ấm áp của hân lại làm cho toàn thân cô sôi trào, đỏ mặt, nhiệt độ đủ để chiến trứng, mặc dù chỉ là nhẹ nhàng hôn lên má, nhưng lại như hương tâm của cô ném một quả bom mười phần uy lực, nổ tại chỗ làm cho cả người cô nóng lên rồi xụi lơ.

“Vào hôn lễ của em gái cô, tôi sẽ biểu hiện tốt một chút” Hân lại gần bên môi cô, ánh mắt đầy thành khẩn, lại mang một ít ý vị quyến rũ.

“Dạng này tính huê nhau?” Tiểu Phù bởi vì hân đến gần, hô hấp từ từ trở nên dồn dập, vốn cả người đang cứng ngắc nhưng khi ánh mắt nóng bỏng của

hắn hướng tới, trong nháy mắt lại nhũn ra.

“Cô để cho tôi hôn xuống, chụp ảnh xong xuôi, chúng ta coi như huề nhau” hắn quá hiểu như thế nào để trên bàn đàm phán đạt được thắng lợi lớn nhất.

Dứt lời, hoàn toàn không cho cô bất kì cơ hội kháng nghị, dùng tầm mắt vây khốn tất cả những ý đồ phản kháng của cô, cúi đầu, Lăng Thiên Tước cuối cùng cũng như ý nguyện nếm tận má môi đỏ mọng mũi dậm điểm hương mật dịch của cô.

Bạn đang đọc truyện *Thuê Boss Làm Bạn Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Chụp ảnh xong, khi họ về đến nhà đã qua bữa tối.

Vừa vào đến cửa nhà, mẹ hắn đã đi tới cạnh bọn họ, vội vã báo một câu là bà nội vẫn chưa ăn, bọn họ liền vào phòng dùng cơm cùng bà nội.

“Hôm nay chơi thật khá sao?” Bà nội để cho mẹ hắn bón cho bà một hóp cháo trắng.

“Rất mới mẻ, cháu chưa từng nghĩ tới sẽ chụp ảnh đám cưới như vậy” Lăng Thiên Tước ngăn Tiểu Phù, trả lời trước.

“Tiểu Phù thì sao?” Bà nội hỏi đích danh.

Cô lập tức xử lý xong Long Hà trước mắt rồi ngẩng đầu lên, vội vã nhìn sang Lăng Thiên Tước, thấy ngụ ý cười trong mắt hắn, cô thành thật trả lời “Vâng...chơi rất khá.”

Tận lực đồng ý với bà nội, mục đích của cô chính là làm cho bà nội vui vẻ.

“Vậy thì tốt, bà vốn là sợ sẽ chụp quá nhiều ảnh”, đôi mắt trong suốt của bà nội nhìn thẳng, chăm chăm vào Tiểu Phù.

“Hơi nhiều một chút.” Lăng Thiên Tước lầu bầu.

Tiểu Phù làm bộ không nghe thấy lời của hắn, vội vàng cười lên: “Cũng may, cháu có thể nhân cơ hội này mặc rất nhiều lễ phục xinh đẹp, cảm ơn bà nội.”

Lăng Thiên Tước quay tròn con ngươi đen, nhanh chóng liếc nhìn cô một cái.

Rõ ràng là cô không thích cái đồng lễ phục xinh đẹp kia, cũng hoàn toàn không có hứng thú ồ ạt làm dáng trước máy chụp ảnh, nhưng cô vì để cho bà nội yên tâm, cư nhiên nguyện ý nói thế.

Hơn nữa trọng điểm ở chỗ hắn hoàn toàn không cảm giác ra được là cô đang nói dối, giống như là cô thích mấy chuyện này thật, vì dụ dỗ bà nội vui vẻ, cô đã chuyển hóa thành một con người khác, hiện tại thật lòng cảm tạ bà nội, để cho cô có cơ hội thử nghiệm một kinh nghiệm khó quên.

“Nói đến an bài, bà giao phó cho chụp ảnh gia chụp hình các cháu hôn nhau, các cháu thấy sao?” bà nội lời nói trong nháy mắt đã xoay chuyển.

Nghe vậy, hai gò má Tiểu Phù lập tức ửng hồng, tầm mắt dời đi chỗ khác.

Tiếng tim đập rõ lớn làm cô trực tiếp muốn chui vào lòng đất, nếu như có thể, cô hi vọng mình vĩnh viễn không nhớ lại.

Lăng Thiên Tước chỉ cần liếc cô một cái, lập tức biết cảm thụ trong nội tâm của cô ra sao.

Chỉ đúng một cái hôn, không sai, chỉ đúng một cái, vẫn làm hắn thiếu chút nữa mất đi khống chế.

Nếu như chụp ảnh gia không hô một tiếng, nói không chừng hắn sẽ không ngừng nếm cái hôn tuyệt vời đó.

Đời này hắn hôn qua biết bao phụ nữ, nhưng chưa bao giờ có cảm giác quên hết tất cả như vậy, hắn không thích mất khống chế, cũng hận nhất là không thể khống chế ham muốn.

Một tuần lễ.

Hắn tự nói với mình, chỉ cần vượt qua tuần lễ này, bọn họ có thể khôi phục cự ly an toàn và quay lại quan hệ cũ.

“Oh, xem ra các cháu không chỉ chụp, còn nhập tâm vô cùng.” Ánh mắt trải đời của bà nội, chỉ cần liếc một cái đã biết chuyện phát triển đúng theo hi vọng của bà.

Nghe bà nội nói như vậy, mặt Tiểu Phù đã đỏ ửng lại càng thêm đỏ, tươi đẹp động lòng người.

“Bà nội, đừng xấu như thế, bà xem bà làm cho cháu dâu rất lúng túng”, Lăng Thiên Tước thấy cô túng quẫn, lập tức nhảy ra vì cô nói chuyện.

“Vợ chồng hôn nhau vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, có gì mà thẹn thùng?” ánh mắt bà nội có điều ngụ ý nhìn vào Tiểu Phù.

Không biết được có phải là cô suy nghĩ quá nhiều không, Tiểu Phù cảm giác ánh mắt của bà nội đột nhiên trở nên sắc bén, giống như mỗi một câu của bà đều có hàm nghĩa khác.

“Cô bé, hoàn toàn không cần thiết, biết không? Thời đại không giống nhau, lúc cần thiết, cháu cũng có thể chủ động một chút, muốn cái gì thì phải tự đi tranh thủ.”

Lăng Thiên Tước khoe miệng dâng lên nụ cười yếu ớt, xác định là bà nội đang đề nghị cô thư kí bé nhỏ, dễ xấu hổ của hắn, tìm cơ hội đụng ngã hắn, nhất thời, tầm mắt hắn không nhìn được hướng tới đôi tay nhỏ bé đang nắm dao đĩa của Tiểu Phù

Trong đầu hắn bắt đầu ảo tưởng đáng buồn cười, cô đứng đến cầm hắn, đẩy hắn té lên giường, hắn ngã ngửa trên giường lớn, cô nhỏ nhắn từ bên cạnh dạng chân bước lên hông của hắn..

Hắn đang mỉm cười đột nhiên dừng lại, kinh ngạc phát hiện mình lại có phản ứng..?

Tiểu Phù không nhận thấy được phản ứng của Lăng Thiên Tước bên cạnh, nhưng bà nội thông minh lập tức chú ý tới.

Bà thông minh vậy mà cháu nội thật quá khinh thường bà, chỉ tùy tiện nhìn ánh mắt của bọn hắn thôi, bà cũng biết bọn họ không phải quan hệ người tình chân chính.

Bà nhìn không phôi bày, bởi vì bà đối với cô gái trước mắt này cực kì hài lòng, nếu như cháu nội hiểu được , nắm chặt lấy cô gái hiểu lòng người này, bà sẽ không tính toán chuyện này.

Hắn đang cố tình làm những hành vi hoang đường kia, làm bà thực sự không thể yên tâm được, rõ ràng chính là đứa bé một tay bà nuôi dưỡng, tại sao lại không hiểu chuyện tình cảm?

Cổ lẽ khi hắn còn nhỏ tuổi đã cách xa bố mẹ, đối với tâm hồn bé nhỏ của hắn đã tạo ra một chút ảnh hưởng, hiện tại bà chỉ hi vọng khi mình còn sinh thời có thể thấy cháu nội bảo bối tìm thấy điều quan trọng nhất trong cuộc đời , hiểu được “quí trọng” hạnh phúc trong tay, bởi vì đó không phải là chuyện đương nhiên.

Tiểu Phù không dám nhìn về phía hắn, lắp bắp trả lời “Bà nội, cháu hiểu rõ.”

“Mẹ không ăn thêm 1 chút nữa?” mẹ hắn ở bên cạnh tỉ mỉ khuyên thực.

Bà nội lắc đầu một cái, đột nhiên cất lên ngữ điệu kinh người “Cháu nội, có chuyện bà thấy rất khó hiểu!”

“Có chuyện gì? Bà nội?” Hồn của Lăng Thiên Tước lập tức trở về.

“Các cháu tối qua đã xảy ra chuyện gì?” Bà nội nhăn mày.

“Tối hôm qua?”

Lăng Thiên Tước cùng Tiểu Phù khó hiểu nhìn nhau, tối hôm qua chuyện gì cũng không có, tất cả đều thuận lợi.

“Đúng, tối hôm qua, các cháu – thật yên tĩnh.” Bà nội nói xong, còn kết thúc bằng một tiếng than thất vọng cực độ.

Tiểu Phù chỉ cảm thấy một hồi khí nóng nhanh chóng bốc lên, sau đó “oanh” một tiếng, ở đầu cô lớn tiếng nổ tung lên.

Lăng Thiên Tước trừng trừng nhìn trần nhà, “Bà nội, chúng cháu đặc biệt về thăm bà.”

“Về thăm bà, bà tất nhiên rất là vui mừng, nhưng ‘chuyện đứng đắn’ vẫn nên làm”.

Bà nội cơ hồ là kháng nghị rồi.

Tiểu Phù hiện tại không chỉ cảm thấy đầu nổ tung mà thôi, cô cả người đã bắt đầu lâm vào không khí lúng túng, như trong nước sôi lửa bỏng.

“Bà nội.” Lăng Thiên Tước bắt đầu dĩ trầm giọng.

“Mẹ, ngày hôm qua chúng nó vừa mới xuống máy bay, nghỉ ngơi cũng không kịp, sao có thể có ‘này kia’.” Mẹ hắn rõ ràng là muốn giúp hạ hỏa, nhưng

kết quả lại là đem thùng xăng đi vào.

Đi đường một nhọc tuyệt đối không có liên quan.

Lăng Thiên Tước lạnh lùng nhướn mày phải, chỉ cần hấn muốn, hấn vẫn có thể, chỉ có vấn đề là hấn cùng cô không phải loại quan hệ đó.

Làm hấn khó chịu nhất là mẹ hấn rốt cục có làm hay không, biết rõ ràng hấn cùng Tiểu Phù không có quan hệ, cư nhiên lại xúm vào cùng bà nội trộn lẫn?

Trong nháy mắt hấn lạnh mặt xuống, hơi nhếch môi lên.

“Con dâu à, ý của con là, tối qua nghỉ ngơi xong, tối nay sẽ có điểm ‘động tĩnh’ sao?”

Bà nội làm bộ không nhìn thấy vẻ mặt không vui của cháu nội, tiếp tục thêm mắm thêm muối.

“Chuyện như vậy phải hỏi người trẻ tuổi, con không biết!” mẹ hấn liếc con trai, vốn là nghĩ tha bọn họ một lần, nhưng nhìn thấy con trai phía sau giữ nguyên tư thái, tạm thời thay đổi chủ ý.

Không thể tin tưởng được ai cả.

Lăng Thiên Tước lạnh lùng trừng mẹ một cái, quyết định không thể trông cậy vào mẹ đỡ giúp tình cảnh lúng túng của Tiểu Phù.

“Bà nội, nhiếp ảnh gia nói sẽ rửa hình rất nhanh, cháu bảo hấn đưa tới nơi này cho bà trước, mời bà giúp chúng cháu chọn hình thích hợp.” Hấn ra sức nói sang chuyện khác.

“Các cháu không tự mình chọn?” Bà nội không đành lòng đem Tiểu Phù ép quá mau, liền theo ý cháu trai quý tử mà đàm luận.

“Bọn cháu sẽ chọn sau” Lăng Thiên Tước sâu sắc nhìn Tiểu Phù một cái.

Tiểu Phù rõ ràng biết, sợ rằng vĩnh viễn sẽ không nhìn thấy thành phẩm cực khổ của ngày hôm nay.

“Bà có thể bỏ tất cả vào sao?” Bà nội hỏi.

“Bà nội, như vậy bộ ảnh sẽ rất dày đó.” Tiểu Phù không rõ chân tướng nói.

Chụp nhiều hình như vậy, dụng ý vốn là để cho người ta chọn, cư nhiên bây giờ lại muốn toàn bộ, khoản này tốn sẽ hết sức nhiều.

“Vậy thì chia làm vài cuốn cũng không sao, hay là các cháu chỉ muốn một cuốn?” Bà nội ngoài mặt trung cầu ý kiến bọn họ, ánh mắt lại nhìn về phía Tiểu Phù.

“Bà nội quyết định đi, cháu không có vấn đề gì.” Tiểu Phù bị bà nội nhìn có chút ngượng ngùng, chậm rãi đưa ra ý kiến của mình.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt, chờ bọn họ đưa cho bà, bà sẽ xác nhận qua, rồi sẽ gửi cho các cháu.” Bà nội rất hài lòng với câu trả lời của Tiểu Phù.

“Cảm ơn bà.” Cô trả lời.

“Các cháu đi nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải tham gia đám cưới của em gái cháu nữa” Bà nội thấy bọn họ ăn cũng đã xong, liền vội vàng đuổi người.

“Bà nội, vậy chúng cháu đi nghỉ trước.” Lăng Thiên Tước một tay đặt ở eo của cô, giúp cô đứng lên.

“Tốt, tốt, nhanh đi.”

Bà nội mập mờ đối với bọn họ nháy mắt, mẹ hấn thấy thế, không nhịn được khẽ cười.

Lăng Thiên Tước liếc mắt nhìn Tiểu Phù, trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hồng hồng lên, ánh mắt cảnh cáo của hấn quét về phía mẹ. Mẹ hấn nhìn thấy, lập tức chỉnh khuôn mặt cho đoan chánh lại, làm bộ bận rộn cho bà nội ăn.

Chỉ cần chịu đựng qua tối nay là vô sự rồi, hấn tự nói với mình, tuyệt đối không thể thất bại trong gang tấc.

Vượt qua ngoài dự liệu, sau khi bọn họ kiệt sức chụp ảnh cưới, bà nội không có xuất thêm sở trường tuyệt học nào nữa để dò xét bọn họ.

Trừ trước lúc đi ngủ Tiểu Phù lúng túng không ngừng nói chuyện, làm bọn họ không thể tránh khỏi một chút bẽ tắc, đại khái tất cả đều thuận lợi mạnh khỏe.

Hôm sau rời giường, dùng xong bữa ăn sáng phong phú, chào tạm biệt bà nội, Lăng Thiên Tước tự mình lái xe, mấy giờ sau bọn họ xuất hiện tại một nhà hàng hai tầng màu trắng.

“Em gái gả cho người nào?” Lăng Thiên Tước đột nhiên hỏi.

“Người Mì.” Tiểu Phù thở dài.

“Tiêu thụ bên ngoài?” hần trầm thấp cười ra tiếng.

“Điểm này cũng không có gì đáng cười.” Cô nghĩ tới sau này mình mình cô đơn ở lại Đài Loan, lòng thấy một chút chua.

“Xin lỗi.” Hần nghiêng đầu, nhìn về phía cô, từ biểu lộ của cô đọc được tịch mịch nhàn nhạt quen thuộc. “Cô ở Đài Loan cũng không có thân thích?”

“Chúng tôi vốn đã không có thân thích, hơn nữa cha mẹ đã qua đời rất sớm, hai chị em chúng tôi có thể nói là người thân duy nhất của nhau.” Tiểu Phù đối với hần khe khẽ cười.

“Bạn bè thì sao?” Lăng Thiên Tước phát giác mình không thể dùng tò mò đối với cô, hoặc là – quan tâm?

“Rất ít, cũng không thường xuyên liên lạc.” Cô tháo dây an toàn.

“Tại sao?” Hần xuống xe, sóng vai với cô đi về phía cửa chính.

“Tôi cũng không biết, tự nhiên liền rất ít liên lạc, sau thì nhiều nhất một năm một lần cùng ăn cơm, cùng bạn cười cười nói nói cơm nước xong, lúc về đến nhà, cảm giác tịch mịch tăng lên rất nhiều, tất cả mọi người đều nói chuyện vớ vẩn, chuyện xuất phát từ quan tâm, chân tâm cũng rất ít...”

Lăng Thiên Tước không biết được cô đã nói hết lời chưa, bởi vì khi bọn họ vừa bước lên bậc thang, cửa liền tự động mở ra, từ bên trong chạy ra một cô gái đáng đáp có chút giống Tiểu Phù. Cô gái kia vừa nhìn thấy Tiểu Phù, liền vui vẻ ôm chặt lấy cô.

“Chị, cuối cùng chị cũng đến rồi!”

Hai cô gái bên cạnh hần nhanh chóng nói chuyện, ở bên cạnh suy nghĩ của hần đã không tự giác bay xa, rơi vào lời mà cô vừa nói xong –

“Cùng bạn cười cười nói nói, cơm nước xong, lúc về đến nhà, sẽ thấy cảm giác tịch mịch hơn rất nhiều, tất cả mọi người đều chỉ nói những vấn đề linh tinh, xuất phát từ chân tâm rất ít...”

Nếu như nét mặt của cô lúc nói lời này không tiết lộ ra cô đơn cùng chán thành đến như vậy, hần đại khái cho rằng cô đang chỉ cây dầu để mắng cây hòe (editor: ý là chỉ chó mắng mèo).

Một cô gái đã công tác thật nhiều năm ở bên cạnh hần lại có thể nói trúng tim đen của hần, cảm giác ở chỗ sâu nhất trong lòng hần, hần phải cố gắng để không cảm khái.

Cô rốt cục là người phụ nữ như thế nào?

Trong nháy mắt, hần đột nhiên nghĩ muốn tìm hiểu tất cả việc liên quan đến cô.

“Nhìn hần không giống kiểu đàn ông trên tập quảng cáo.” Tiểu Linh ánh mắt mập mờ hướng Lăng Thiên Tước, thấy hần tuấn tú đẹp trai, liền nhìn chăm chăm hần hai vòng, hướng chị mình nháy mắt mấy cái.

“Hần không phải.” Tiểu Phù cười xuống xin lỗi với Lăng Thiên Tước.

Hần không tức giận, chỉ là buồn cười, khẽ động khóe miệng.

“Hần không phải?” trong nháy mắt âm điệu của Tiểu Linh cất cao vài độ.

“Hần là ông chủ của chị” Cô không giấu diếm điểm điểm này.

“Ông chủ?” Tiểu Linh chỉ kém không có trực tiếp thét chói tai.

Lăng Thiên Tước biết em của cô đem hần trở thành cái gì rồi, khóe miệng lạnh nhạt nhất thời nhẹ nâng lên, thú vị mỉm cười.

“Chuyện rất dài dòng, dù sao chính là anh ta đồng ý giúp chị, cho nên hiện tại coi như là bạn trai của chị, không đúng, phải là bạn trai giả mới đúng.” Tiểu Phù rất dụng tâm giải thích.

Lăng Thiên Tước mặt không thay đổi nhìn cô, trên mặt không lộ vẻ gì nhưng một cỗ khí chất quý tộc thanh nhã chậm rãi xuất ra.

“Tại sao anh ta nguyện ý giúp chị, chị đưa anh ta tiền?” Tiểu Linh kéo cô đến bên cạnh, nhẹ giọng nói vào bên tai cô, chuyện không thể tưởng tượng nổi nên phải hỏi cho rõ ràng.

“Tiền anh ta có gấp chị mấy trăm tỉ lần, em cảm thấy anh ta có thể vì tiền của chị sao?”

Tiểu Phù len lén liếc hần một cái, may là hần không lộ ra dáng vẻ không nhịn được.

“Em hiểu rồi.” Tiểu Linh đột nhiên cười lên như tên trộm.

“Em hiểu?” Cô cái gì cũng chưa có nói, sao mà em gái có thể hiểu?

“Anh ta đẹp trai như thế, chị... còn chả bán toàn bộ thân thể mình.”

Tiểu Linh tay ôm ngực, khuôn mặt tươi cười nhìn tới Lăng Thiên Tước.

“Em rốt cục đang nói cái gì?” Tiểu Phù xấu hổ nhăn mày lại, nhanh chóng liếc mắt hướng tới chỗ hắn.

Kết quả vừa đúng lúc hắn khẽ cười, đầu khẽ lay động.

Trời ạ, hắn nhất định là nghe thấy lời của em gái.

“Chị, đây là chuyện tốt.” Tiểu Linh thấy vị bạn trai già rất xứng với chị gái mình.

“Không phải như em nghĩ.” Tiểu Phù sụp hai vai, có chút vô lực giải thích.

“Loại nào?” Tiểu Linh càng xem càng cảm thấy chính là “như vậy”

Bao cô làm sao giải thích? Tiểu Phù quyết định nhảy qua vấn đề này.

“Dù thế nào đi nữa anh ta bây giờ là bạn trai già là được rồi, trừ cái đó ra, chuyện gì cũng không có, em không phải nghĩ những thứ ngớ ngẩn kia.”

Cô thận trọng giao phó với em gái, đồng thời khéo mắt nhìn hắn đang nhin cười, khéo miệng tuần lân muốn cười lại như không cười, rất mê người.

“Chị biết em đang suy nghĩ cái chuyện lộn xộn lung tung gì?”

“Không có gì là khó đoán, tự nhiên em gửi cái loại quảng cáo đó cho chị, sao chị lại không biết trong đầu em muốn cái gì” Tiểu Phù dè dặt âm lượng, phần nộ tố cáo bên tai em gái.

Đột nhiên có một chiếc xe lái vào đình viện, mở cửa xe đi ra là một người đàn ông ngoại quốc tóc vàng mắt nâu.

“Đây là chồng của em, Jeff, đây là bạn trai của chị em --- ” Tiểu Linh ôm tay của người kia , bộ mặt ngọt ngào giới thiệu.

“Anh ý là Lăng Thiên Tước”, Tiểu Phù hữu nghị cười một tiếng với em rể.

“Gọi anh là Thiên Tước.” Lăng Thiên Tước vươn tay, rộng rãi cùng đối phương nói chuyện.

Rất nhanh, lại có xe lái vào đình viện, một nam một nữ đi ra.

Mặc dù cô sớm biết loại đối diện này tuyệt đối không tránh được, nhưng không ngờ sẽ đến sớm đến thế, cô cùng Lăng Thiên Tước còn chưa kịp lấy hơi, lại phải vội vàng đối mặt với hắn.

Lăng Thiên Tước từ tầm mắt của chị em cô, lập tức hiểu ra người nào đến, hắn không bỏ qua ánh mắt lo lắng của Tiểu Phù, cảm giác hứng thú liên hiện ở đáy mắt của hắn.

“Chào Jeff.”

“Đại Tuấn, anh em tốt, nơi đã đến rồi.” Nụ cười trên mặt chú rể có chút cứng nhắc.

Ba cặp người tình đứng trên hàng lang, lúng túng giới thiệu lẫn nhau, cảm thấy tự tại ở chỗ này chỉ có hai người, An Ny – bạn gái Đại Tuấn mang tới và Lăng Thiên Tước.

Người trước là bởi vì không rõ chân tướng, còn người sau thì là trời sanh không biết sợ hãi.

“Mới vừa rồi tôi cùng Đại Tuấn tán gẫu, không biết chiếc xe thể thao hạng sang số lượng hạn chế là của người nào, tôi vừa mới xem qua trên tạp chí, hôm nay coi như là được mở rộng tầm mắt.” Đối tượng câu hỏi của An Ny là nam chính của hôn lễ, chỉ là, tầm mắt cùng khéo miệng mang nụ cười yếu ớt được thủy chung vẫn hướng tới Lăng Thiên Tước.

Đối với An Ny mà nói, cái vị thân sĩ ưu việt đang cười yếu ớt rất có lực hút.

“Chủ xe chính là Lăng Tước.” Chú rể Jeff công bố giải đáp chính xác.

“Oh , xe của anh rất đẹp.” Con người màu xanh dương của An Ny lóe sáng nhìn chăm chăm vào Lăng Thiên Tước.

“Cám ơn, xe của các bạn cũng rất --“ Lăng Thiên Tước con người đen lạnh lùng hướng tới người đàn ông được gọi là Đại Tuấn kia.

“Đáng yêu.”

Đây là bình luận duy nhất hẳn có thể cho Đại Tuấn.

“Anh thật là tốt.” An Ny đôi tay đặt ở ngực, bộ mặt cảm kích nói.

Nghे vậy, Trang Đại Tuấn mất tự nhiên, đầu tự động hạ xuống, Tiểu Linh còn rất không nề tình bật cười một tiếng khi khi.

Lăng Thiên Tước nhạy cảm nhận thấy Tiểu Phù không tự nhiên, vươn cánh tay, nhẹ nhàng đem cô vào trong ngực bảo vệ.

“Em có chút mệt mỏi.” Tiểu Phù giọng điệu than thở, khế tựa vào bộ ngực rộng rãi của hẳn, cảm giác an toàn ôm chặt lấy cô.

Cô thật là mong kết thúc cái tình cảnh lúng túng, tiến lùi đều không được này.

“Cũng đúng, em tối hôm qua không ngủ được bao nhiêu.” Lăng Thiên Tước khoe miệng hàm súc nâng lên, đưa ra mấy phần sắc điệu mập mờ thỏa mãn.

Lời này nói ra, chú rể cùng cô dâu lập tức lộ ra hiểu biết cười khế, An Ny hăm mộ nhìn về phía Tiểu Phù, Trang Đại Tuấn thì mặt xanh mét.

“Chị, em đã giúp chị chuẩn bị một gian phòng tuyệt vời, có tầm nhìn tuyệt nhất, còn có một giường siêu cấp cho hai người.” Tiểu Linh ân cần nói tiếp, vụng trộm hướng chị gái nháy mắt.

“Đúng, Tiểu Phù, chị nhất định phải cùng Thiên Tước vào phòng đi, bọn em đem gian phòng tốt nhất đặc biệt để trống, để lại cho anh chị, ngày hôm qua chúng em còn đi mua hoa đặt ở trong phòng, đây là em và Tiểu Linh... ừ...” Jeff cố hết sức dùng Trung văn biểu đạt.

“Một chút xiu tâm ý.” Tiểu Linh mỉm cười giúp.

“Đúng, là một chút xiu tâm ý của em và Tiểu Linh.” Jeff nói xong, có chút ngượng ngừng cười cười.

“Anh cũng muốn cùng Tiểu Phù vào đó ở, nhưng chị em bọn họ chắc có rất nhiều lời muốn nói, anh có thể ở khách sạn lân cận.”

Lăng Thiên Tước thấy vẻ mặt khổ sở của Tiểu Phù, lập tức tỏ rõ lập trường.

“Anh không phải lo lắng, chúng ta có một phòng khách nho nhỏ, họ có thể nói chuyện phiếm ở nơi đó, đàn ông chúng ta có phòng golf ở dưới, không gian tuyệt đối độc lập.” Jeff đột nhiên nhìn chiếc xe thể thao hạng sang, khế nuốt xuống cổ họng “Nếu như anh có thói quen ở khách sạn, thật ra thì —”

“Không có chuyện này, Lăng Thiên Tước chỉ sợ quấy rầy các em, chị vẫn nói anh ý không nên khách khí, anh ý chính là như vậy, người Trung Quốc tương đối đều khách khí.” Tiểu Phù nhìn thấy em rể khôn quần, lập tức đứng ra nói chuyện, đôi mắt đầy khẩn cầu nhìn vào mắt hẳn.

“Đó, đúng, đúng, người Trung Quốc tương đối khách khí, Tiểu Linh đã nói với em.” Jeff thu hồi tự ti, lộ ra nét mặt đã hiểu rõ.

“Xem ra anh nhất định sẽ ở lại.” Lăng Thiên Tước buồn cười, bữu môi cười một tiếng.

Hẳn biết rõ, Tiểu Phù rõ ràng là hi vọng hẳn sẽ đi khách sạn ở, nhưng thấy bộ dáng khó xử của Jeff, lập tức thay đổi tâm ý.

Cô vẫn luôn như vậy phải không? Vĩnh viễn đem cảm thụ của người khác đặt ở trước mình.

Lúc trước là bà nội, bây giờ là Jeff, cô và hẳn là cộng sự như thế đã lâu, hôm nay hẳn mới phát hiện mặt dịu dàng như thế của cô.

Cũng có khả năng là không phải sức quan sát của hẳn biến yếu, mà là phải “bơi” vào trong phạm vi “người thân” của cô, thì mới có thể được cô chăm sóc đối đãi như thế.

“Đại Tuấn, người đi tìm rượu uống trước đi” Jeff nhiệt tình mời chào khách, sau đó chuyển sang Lăng Thiên Tước, “Nếu như anh không để ý, có cần em giúp anh mang hành lý?”

Tiểu Phù đôi mắt cảm kích hướng hẳn, dùng khẩu hình đối với hẳn nói tiếng “Cảm ơn”, Lăng Thiên Tước đôi mắt lập tức chói lọi rọi ra ánh sáng.

Từ ánh mắt của hẳn, Tiểu Phù biết hẳn không tiếng động nói ra câu “Không khách sáo.”

“Bọn anh có thật nhiều hành lý, Jeff, cảm ơn.” Lăng Thiên Tước vốn không có ý đem hai thùng y phục mà bà nội đưa Tiểu Phù đi theo lên lầu, nhưng lại đổi ý không đề cập đến chuyện không cần mang lên.

Trang Đại Tuấn vào cửa, hai chị em nhìn hai người đàn ông đi tới xe thể thao hạng sang, dễ dàng mang những rương hành lý bên trong ra, nhìn nhau cười một tiếng.

“Em nhất được bảo bối, em gái.” Tiểu Phù nhìn em gái, lộ ra nụ cười hài lòng.

Tiểu Linh tay ôm ngực, không chịu yếu thế hừ lạnh. “Chị mới nhất được bảo bối, yên tâm, đám cưới xong xuôi, mấy ngày sau em gái em đây sẽ đứng lên giúp chị đem bóng đá vào.”

Tiểu Phù cười ra tiếng “Em an phận đi, làm tốt bổn phận cô dâu của mình là tốt rồi.”

“Chờ xem.” Tiểu Linh lộ ra nụ cười tinh quái, khiêu khích nhìn chị của mình một cái, “Đi thôi, em dẫn chị đi xem gian phòng ‘lau súng cướp cò’ mà lẽ chuẩn bị cho bọn chị.” Nói xong Tiểu Linh chủ động kéo cửa, mời chị gái mình đi vào bên trong.

“Hắn là ông chủ của chị.” Tiểu Phù lần nữa nói rõ.

“Em biết rõ, còn là bạn trai giả.” Tiểu Linh nhìn trần nhà đan hình mắt cá, nói thêm một câu: “Bây giờ là bạn trai giả, trời mới biết sau khi em kết hôn xong, có thể hay không biến thành bạn trai thật.”

“Tuyệt đối không thể nào.”

“Muốn đánh cược không?”

Giọng nói bọn họ từ từ biến mất, bên ngoài hai người đàn ông đang phấn đấu với mấy rương hành lý, Jeff nhìn những rương hành lý đầy đất, không nhịn được lâu bầu một câu: “Phụ nữ.”

Nghe vậy Lăng Thiên Tước trầm thấp cười lên.

Bạn đang đọc truyện *Thuê Boss Làm Bạn Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Trước khi đi bà nội tặng Tiểu Phù hai rương to chứa đầy quần áo, Tiểu Phù liều mạng cự tuyệt, bà nội lại nói, đây là lễ ra mắt cho cháu dâu, lẽ không thể bỏ.

Nhưng chỉ có hấn và mẹ hấn biết, nhà họ Lăng không có loại qui củ này, nhìn thấy thủ đoạn kiên trì của bà nội, hấn hiểu rõ hai chuyện, một là bà nội đã định thân phận cháu dâu của Tiểu Phù, hai là bà nội thật rất thích Tiểu Phù.

Ít nhất, bọn họ đã khiến bà nội vừa an tâm, lại vừa vui vẻ, coi như đã đạt tới mục đích, không phải sao?

Nhưng không biết tại sao, trong đáy lòng hấn, luôn cảm thấy có chút mất mát, loại cảm giác đó như là có vật nên thuộc về hấn, nhưng vẫn không chân chính thuộc về hấn...

Tiểu Phù trở về phòng liền ngủ thiếp, sau một hồi, Lăng Thiên Tước vì muốn cho cô chút tự tại, nên đi tắm rửa trước, khi hấn đi ra, cô vẫn đang ngủ say.

Cô thật đã dốc hết toàn lực phối hợp với tất cả quái chiêu của bà nội.

Hấn mềm lòng khẽ cười một cái, ngồi lên ghế salon, lấy laptop ra bắt đầu làm việc.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua... nhiều giờ sau, Tiểu Phù từ từ tỉnh lại, nhìn trần nhà chớp chớp mắt, đột nhiên cô nhớ tới buổi party độc thân của em gái.

“Hiện tại mấy giờ rồi?” Cô lập tức thức tỉnh, lật người từ trên giường ngồi dậy.

“Hơn bảy giờ.” Lăng Thiên Tước liếc nhìn đồng hồ đeo tay, “Xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Phù lăm lét nhìn trái phải một chút, mới phát hiện sắc trời rõ ràng đã tối xuống, “Buổi party độc thân.” Cô nhảy xuống giường, làm bấm lâu bầu “Tôi tối rồi, ngủ so với heo chết không có gì khác biệt.”

“Không có ai tới gõ cửa.” Lăng Thiên Tước có chút nghi hoặc.

“Sao anh vẫn còn ở đây?” Tiểu Phù nhảy xuống giường, đang muốn đi tới gương trang điểm để chỉnh trang, mới phát hiện trong phòng không mở đèn.

Lăng Thiên Tước giang hai tay, sau đó tắt máy “Xử lý một chút công việc.”

Hấn nói hàm hồ, mấy giờ thôi mà hấn đã xử lý xong hàng tỉ hiệp ước, chủ trì ba hội nghị, thẩm hạch hai kế hoạch quý với chủ quản nội bộ, ném ra mấy

khái niệm, khiến các chủ quản tương quan hao tổn tâm trí nói lên thiết kế cụ thể...

“Anh quên mở đèn?” Về nghi hoặc trên mặt cô nhiều gấp trăm lần so với hấn .

Lăng Thiên Tước không lên tiếng, nhún nhún vai, đứng dậy bật đèn trong phòng lên.

Hấn không hề quên chuyện bật đèn, chuyện như vậy sao mà lại quên được, đó là cố ý, cô ngủ được như vậy, hấn không muốn quấy nhiễu cô, phá hư giấc ngủ của cô.

“Tiểu Linh mới vừa vào phòng liền đi ngay, cô có biết party độc thân ở chỗ nào không?” hấn tiện tay nắm một sợi tóc, mặc dù trên người chỉ là quần áo thoải mái, quý khí của hấn vẫn hoàn hảo không tổn hao một phần.

Thật là một cậu con trời may mắn.

Tiểu Phù hâm mộ liếc hấn một cái, lại nhìn thấy mình trong gương tóc tai loạn xạ, cảm giác giống như hoàng tử cùng tên ăn xin bị giam chung một phòng.

“Tôi không biết.” Cô buông tha tâm tình như đưa đám, nhanh chóng tự xử lý.

“Chỉ là, tôi có thể gọi điện thoại cho em gái, trực tiếp hỏi em ý.”

Tiểu Phù lấy điện thoại di động ra, chờ cả ngày đối phương mới nhận, hơn nữa nói không tới hai câu liền cắt đứt.

“Xảy ra chuyện gì?” Lăng Thiên Tước thấy hai vai cô suy sụp, quan tâm hỏi.

“Em gái nói 2 địa chỉ đã dính vào cửa phòng của chúng ta, địa chỉ party độc thân của nam thì ở phía trên, còn nói nếu như tôi vẫn mặc cái quần jean buổi sáng, sẽ --“

Vạch trần y phục của cô ngay tại chỗ, sau đó thay lễ phục đáng yêu cho cô.

“Hà?” nhìn thấy vẻ mặt của cô trong nháy mắt cứng đờ, hấn không hỏi cau mày nghi ngờ.

Tiểu Phù nhìn đáy mắt của hấn lộ vẻ nghi ngờ, đem câu đó chuyển hóa thành –

“—sẽ để cho tôi chết rất coi.” Đối với cảm giác của cô mà nói, đây là hai cảm giác giống nhau.

“Thật là một uy hiếp kì quái.” Lăng Thiên Tước tin tưởng, mở miệng đùa cợt.

Cô thừa nhận. “Tâm tình hiện tại của tôi thật không tốt.”

Tiểu Linh muốn cô ăn mặc như tiểu công chúa tới hội trường, vấn đề là cô chỉ chuẩn bị một lễ phục, hôm nay mà mặc, hôn lễ ngày mai phải làm sao đây?

“Nhìn ra được.” Hấn đi tới phía sau lưng cô, tầm mắt hai người giao nhau trong gương, “Lúc tâm tình của cô không tốt, sẽ đem bạn trai thành nơi trút giận?”

“Sẽ không, nhưng tôi hi vọng hấn sẽ rót ly nước ngọt cho tôi, nghe nói uống nước ngọt, sẽ làm cho tâm tình tốt lên.” Sau đó cô có thể thừa dịp hấn rời phòng để đòi y phục.

“Đó, quả nhiên tới.” Khóe miệng hấn có nụ cười yếu ớt.

“Cái gì?” Cái gì tới?

“Sai bảo bạn trai châm trà rót nước.” Lăng Thiên Tước cười vui vẻ, giống như đối với cục diện trước mắt thấy rất mới mẻ, rất thú vị.

Tiểu Phù không biến sắc nhìn hấn, nghi ngờ nhăn mày lại.

Hấn là như thế nào, chưa bao giờ lấy thức uống cho bạn gái?

“Đây là phương thức ‘sai bảo bạn trai’ sơ cấp.” Cô thấy chính mình nói cho hấn biết.

“Còn có trung cấp hay sao?”

Lăng Thiên Tước dời đi chỗ khác, đi tới đồng hành lý kia, mở một rương trong đó ra, suy nghĩ một chút, lấy ra một lễ phục thanh nhã màu xanh lục.

Đây là lễ gặp mặt của bà nội cho cô, hấn còn thuận tay lấy ra một cái dây chuyền kim cương hình Hải Tinh.

“Ngày mai lúc ăn cơm, anh sẽ biết thêm rằng xử lý các loại hải sản vỏ cứng sẽ làm cho đàn ông phát điên.” Tiểu Phù lên tiếng đe dọa hấn.

“Tôi sẽ phải bóc tôm hoặc là cua cho cô?” Hấn đi tới phía sau của cô, trên mặt hiện lên một nét kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi.

“Không cần, không thể quá phận đối với bạn trai già, chỉ cần ‘sai bảo bạn trai’ sơ cấp là được rồi.” Tiểu Phù xoay người, đối mặt với hắn, “Chỉ là đàn ông bình thường đúng là phải làm chuyện như vậy.”

“Tôi cũng là đàn ông bình thường.” Hắn mạnh mẽ phản đối.

“Anh không phải đàn ông bình thường.” Cô cãi chính.

“Vậy tôi là cái gì?” Hắn có dự cảm hắn sẽ không thích câu trả lời của cô.

“Là bạch mã hoàng tử trong lòng mọi cô gái.” Cô mỉm cười với hắn.

Gia cảnh tốt, năng lực mạnh, đẹp trai, riêng ba điểm này đã đủ để hắn phong lưu khoái hoạt cả đời này, huống chi hắn còn rất nhiều ưu điểm khác.

Chỉ là cho dù hắn hoàn mỹ, cô cũng không cho phép mình thích hắn, bởi vì hắn hoa tâm, hơn nữa đối với phụ nữ không đặt tâm tư.

Nếu có cô gái nào muốn hắn “đụng tâm” với mình, hắn sẽ còn cười và hỏi ngược lại “Muốn ăn điểm tâm gì?” – một tên đàn ông vô tâm tiêu chuẩn.

Điều làm cô muốn tránh xa nhất chính là, nếu có cô gái nào vì tính khí đó của hắn mà rời đi, hắn cũng sẽ không đuổi theo, dù thế nào đi nữa hắn sẽ luôn tìm thấy việc vui khác, hoặc bị “việc vui khác” tìm tới.

Đáy lòng Tiểu Phù rất rõ ràng, loại thái độ yêu này không phải loại mà cô muốn, cô cần một tình yêu có quý trọng, có chuyên chú, có thâm trầm, ăn ý mười phần.

Nói một cách khác, cô tình nguyện cô độc, cũng không muốn đặt hắn vào “danh sách tuyển lựa bạn trai”, tự chuốc lấy cực khổ, cô không có ngu như vậy.

Yêu già dối càng hồng hét hơn so với cô đơn, hai người tịch mịch đáng sợ hơn so với một người tịch mịch. Không những chỉ phải chịu tịch mịch bên ngoài, mà còn bị buộc phải tiếp nhận mềm yếu của chính mình.

Cô có thể bị người của toàn thế giới ghét, nhưng tuyệt đối không nghĩ bị chính mình ghét.

“Cô cũng nghĩ tôi vậy sao?” Lăng Thiên Tước thu hồi thái độ nhẽ nhõm, đưa mắt nhìn chăm chú vào mắt cô.

“Tôi cái gì?” Tiểu Phù định thần.

Lăng Thiên Tước không làm ra vẻ bí hiểm, cũng không né tránh, thẳng tắp tầm mắt nhìn chăm chăm cô hỏi: “Trong cảm nhận của cô tôi cũng là bạch mã hoàng tử sao?”

“Không phải.” Cô sùng sốt một chút, mới vội vàng tỏ thái độ.

“Vậy tôi là cái gì?” Hắn vừa mới hỏi xong, mới phát hiện ra rằng mình rất muốn lấy ra đáp án này từ trong miệng cô.

Tại sao? Hắn hỏi ngược lại mình.

“Anh trong lòng tôi là ông chủ kiếm tiền giỏi nhất, có thể để cho người ta an tâm vĩnh viễn ở lại công ty của anh mà không sợ mình sẽ bị giảm biên chế hoặc là công ty đột nhiên bị phá sản.” Cô trả lời rất nghiêm túc.

Lăng Thiên Tước không hiểu cái cảm giác mất mát nặng nề ở đáy lòng này là chuyện gì, nhưng hắn lại nghe thấy chính mình hỏi

“Cho nên trong mắt cô, tôi chỉ là một bộ máy kiếm tiền?”

Tiểu Phù trong đầu đầy nghi ngờ, ngửa đầu, nhìn vào đáy mắt khát vọng của hắn, không nhìn được mà cau mày.

Là cô nhìn lầm rồi, đúng không?

“Từ góc độ nhân viên mà nhìn, đây là điểm quan trọng nhất, phải thay đổi công tác sẽ làm cho người ta cảm thấy rất khủng hoảng.”

Cô tự nhận mình rất khách quan mở miệng giải thích.

Từ góc độ nhân viên?

Hắn ở đáy lòng cười khổ một cái, cũng đúng, cô là nhân viên của hắn không sai, rốt cục hắn mong đợi cái gì từ cô?

Hắn không nói thêm gì nữa, đem quần áo trong tay đưa cho cô, chỉ nhàn nhạt nói một câu “Cô có thể mặc cái này.”

Nói xong cũng không quay đầu, rời phòng.

Tiểu Phù nhìn bóng lưng rời đi của hắn, cảm giác có chút cao ngạo cô độc.

Nhanh chóng chỉnh trang để lên đường, Lăng Thiên Tước lái chiếc xe thể thao sang trọng đưa cô đến hội trường party độc thân, vừa tới cửa, tiếng động cơ trầm thấp vừa mới ngừng, đã nhìn thấy mấy người phụ nữ len lén nhìn bọn họ qua cửa sổ mãi cho đến khi Tiểu Linh xuất hiện, đem bọn họ đuổi đi, rồi nháy mắt mấy cái với cô.

Trong phút chốc, Tiểu Phù hiểu toàn bộ.

Em gái không đến trước cửa kêu cô dậy, là cố ý chế tạo cơ hội đơn độc cho bọn họ.

“Mấy giờ tôi tới đón cô?” Lăng Thiên Tước vừa mở cửa vừa mở miệng hỏi thăm.

“Cái gì?” Cô vẫn còn đang bị vui lấp trong sự thực vừa linh ngộ.

“Party của các cô mấy giờ kết thúc?” Hắn đổi cách nói.

“Tôi không biết, nhưng mà bên này chúng tôi phải có xe trở về.” Cô đột nhiên linh ngộ được dụng ý của hắn, vội vàng mở miệng “Anh không phải đặc biệt tới đón tôi.”

“Loại party này bình thường sẽ uống rất say, khi nào cô rời đi, phải gọi cho tôi.” Hắn không chấp nhận cự tuyệt, cường ngạnh giao phó.

“Tôi sẽ không uống say.” Cô bảo đảm.

Lăng Thiên Tước không đáp lời, chỉ nhìn cô, cho đến khi cô bị hắn nhìn chăm chú “khác thường” tới mức hai gò má nóng lên, mới chậm rãi cúi đầu.

“Mặc kệ mấy giờ, điện thoại cho tôi.” Hắn lại phân phó lần nữa.

Tiểu Phù có nghi ngờ ở đáy mắt, “Anh xác định?”. Cô nhú mày, “nói không chừng thời điểm tôi gọi cho anh, anh đang cuồng hoan.”

“Tôi sẽ đi qua đón cô, mặc kệ thời điểm cô gọi tôi đang làm cái gì, OK?”

Lăng Thiên Tước dùng ngón tay nâng cằm của cô lên, cặp mắt nhìn chăm chú vào cô.

“Nếu như anh kiên trì...” Cô vẫn có một chút không rõ chân tướng, hắn xác định như vậy sẽ không phiền toái hắn sao?

“Tôi kiên trì.” Hắn trực tiếp tỏ rõ thái độ.

“Tốt, tôi lúc muốn đi sẽ gọi cho anh, nếu anh không nhận, tôi liền cùng mọi người đi về.” Tiểu Phù mặc dù không biết rõ, nhưng thấy hắn kiên trì một cách khác thường, liền đổi lời nói.

“Nhất định phải gọi cho tôi.” Lăng Thiên Tước không sợ người khác làm phiền lại giao phó lần nữa.

Hắn không muốn cô ngồi xe của người khác, nhất là ngồi chung xe cùng một đám phụ nữ uống say, hắn không hi vọng có bất kì chuyện gì không ngờ xảy ra với cô.

“Vâng.” Cô xem hắn một cái, hoài nghi hắn có chú ý tới hay không, giọng nói của hắn bây giờ tương đối giống ông chủ, chứ không phải là bạn trai.

“Đừng đùa quá khùng.” Hắn buông tay ra, để cô xuống xe.

“Dạ, bạn trai đại nhân.”

Cô cố ý cường điệu hai chữ “Đại nhân”, để cho hắn phát hiện mình cường thế, bỗng nhiên hắn cười lên một tiếng.

Tiểu Phù nhìn mị lực max điểm của hắn, trong nháy mắt cảm thấy đáy lòng bị níu chặt.

Phạm qui, cô ở đáy lòng lâu bầu.

Chỉ là bạn trai giả mà thôi, còn phóng điện mãnh liệt đối với cô như vậy, ngộ nhờ cô vì mấy phóng túng nhỏ nhỏ mấy ngày nay mà đùa thành thật thì làm sao đây?

Hắn thật là cũng không có một chút cảnh giới.

Tiểu Phù xuống xe, không dám nhìn hắn một cái, vội vã bước lên đường, đi nhanh tới hội trường, đột nhiên hai tiếng còi xe vang lên từ phía sau cô.

Cô quay đầu lại, vừa lúc thấy hắn hướng mình phát tay một cái.

Cơ hồ là bản năng phản ứng, cũng có thể giải thích là bị mị lực của hắn dẫn dắt, Tiểu Phù căn bản không có biện pháp suy nghĩ, cũng giơ tay lên, hướng hắn phát tay một cái.

Lấy được đáp lại hài lòng, Lăng Thiên Tước một tay không chế tay lái, quay xe , thúc chân ga, trong nháy mắt biến mất trước cô.

Khi hấn đem xe rời đi, Tiểu Phù lấy lại tinh thần, phát hiện mình dưới tình huống bất ngờ, cứ như vậy bị hấn dắt mũi.

Ông trời, thật là đáng sợ...

“Chị à, làm ơn, buổi tối em sẽ thả chị trở về mà ân ái với bạn trai!” Tiểu Linh mặt đầy ám muội gọi.

Một đám phụ nữ, từ trong nhà thò đầu ra, trên mặt mọi người đều chứa ám muội nhìn Tiểu Phù, ồn ào lộn xộn thảo luận, Tiểu Phù lúng túng mỉm cười, đi tới.

Âm nhạc, tiếng cười, tiếng ly rượu va chạm... trong phòng không khí ồn ào, ở đây lòng mỗi người hưng phấn cùng sung sướng bắt đầu không ngừng toát ra.

“Nếu là tôi, tôi sẽ không đến party.”

“Không sai, tôi tình nguyện bị nhốt cùng với bạn trai đẹp trai như thế ở trong phòng.”

“Hấn có em trai không? Anh trai cũng có thể.”

“Hoặc là bố, hay chú vừa độc thân trở lại?”

“Làm ơn, độc thân party không nói tới đàn ông, nếu không chúng ta gọi đây là độc thân party sao?” Tiểu Linh kéo chị vào trong nhà, ngửa đầu rên rỉ.

“Party độc thân chính là đem phụ nữ tập hợp lại, tán gẫu mãnh liệt về đàn ông a.”

“Tôi dám đánh cược, bọn họ cũng đang tán gẫu về phụ nữ, rất công bình, bệnh chung của cả nam lẫn nữ.” Một cô gái mỉa mai ném ra những lời này.

Có thật không?

Mọi người nhất thời an tĩnh lại, hai mặt nhìn nhau, cho đến khi trong nhà đổi một ca khúc mới, họ mới tạm thời vứt bỏ vấn đề này, chuyển vào nhà thống khoái uống rượu.

Đêm khuya, party độc thân của đàn ông.

“Đừng nói anh em đối với người không tốt, ở gian phòng đó có một cô gái đang chờ người.” Đại Tuấn một tay khoác lên vai chú rể Jeff, ái vị nháy mắt hướng dẫn hấn.

Jeff uống gần say, trong tay còn đang nắm một ly rượu, ánh mắt đã không còn nhanh nhạy.

“Ta không thể.” Hấn dùng lý trí còn sót đáp lại.

“Đây là lần phóng túng cuối cùng trước hôn nhân của người, ta bỏ ra hai trăm đô la, nhanh đi.” Đại Tuấn cổ xúy, thậm chí còn động thủ đẩy hấn một cái hướng cái hướng kia.

Jeff lao đảo đi hai bước, đúng lúc gặp phải Lăng Thiên Tước vừa từ toilet bước ra.

“Thiên Tước, chơi vui vẻ không?” Jeff chủ động kêu.

“Rất tốt.” Lăng Thiên Tước sờ sờ điện thoại trước ngực, xác định điện thoại di động vẫn ở bên người. “Giấy lau tay trong toilet không còn, anh đang định gọi phục vụ tới đây.”

“Em không phải muốn đi toilet—“

Jeff đem chủ ý của bạn tốt, đem toàn bộ phiên não nói cho Lăng Thiên Tước nghe.

“Cho nên bây giờ em phải đi?” Lăng Thiên Tước hỏi.

Hấn lộ ra nét mặt giãy giụa “Em cũng không biết, có cảm giác tội ác.”

“Em cảm giác là mình cần cái này sao?” Lăng Thiên Tước một tay vịn hấn, hướng tới cửa ra vào mà bắt đầu đi tới.

“Em không biết.” Về mặt Jeff mờ mịt.

“Jeff, em yêu cô gái ngày mai sẽ trở thành vợ của em sao?” Lăng Thiên Tước hỏi

“Em yêu cô ấy.” Giọng điệu nói chuyện của hấn đột nhiên kiên định.

“Vậy em không cần cùng cô gái kia, có cái gì trong tình yêu đáng giá hơn là tôn trọng và quý trọng?” Lăng Thiên Tước mang hân đi tới xe thể thao sang trọng của mình.

Jeff giương to cặp mắt, không ngừng gật đầu “Đúng, đúng... em vẫn cảm thấy có gì không đúng, hiện tại em cuối cùng cũng rõ ràng cái cảm giác gập quỷ vừa rồi đó là cái cảm giác gì.”

“Muốn anh tiễn em về không?” Bọn họ đã đứng bên cạnh xe.

“Tốt, cảm ơn anh, hi vọng anh có thể trở thành chồng của chị vợ em.” Jeff ngồi vào trong xe, nói xong câu đó đối với Lăng Thiên Tước liền ngã đầu ra sau nằm ngủ.

Nghe xong lời của hân, Lăng Thiên Tước ngồi vào xe, ngay người ước chừng mấy phút, trong nháy mắt, hân cư nhiên không muốn phản bác lời Jeff nói.

Tự cười nhạo mình, Lăng Thiên Tước quyết định đem cái này ném ra sau đầu, phát động động cơ, thúc chân ga, xe thể thao lập tức chạy nhanh đi.

Hân tin tưởng, chờ trở lại Đài Loan rồi, tất cả cảm giác cổ quái ở đây sẽ biến mất.

Sau đó, tất cả mọi chuyện sẽ trở lại vị trí ban đầu.

“Sẽ không uống say ư?” Lăng Thiên Tước một tay kéo Tiểu Phù qua, cô đã không cách nào tự đứng ngay ngắn, lạnh lùng quét mắt nhìn một phòng tràn đầy phụ nữ uống say.

“Chị vốn là không có ý định uống rượu, em đã dùng một chút biện pháp để cho chị uống không ít.”

Tiểu Linh cặp mắt chuenh choáng say, nhưng lời nói vẫn còn nửa tỉnh táo.

Lăng Thiên Tước lạnh lùng nhú mảy, không có nhằm chán đến mức đi hỏi chính xác dụng ý của cô dâu, nhanh chóng mang Tiểu Phù ra khỏi tiếng nhạc đinh tai nhức óc, đột nhiên hân dừng một chút, quay đầu hỏi “Có cần cùng nhau trở về hay không?”

Tiểu Linh sùng sốt một chút, mới mỉm cười trả lời “Em có xe riêng.”

“Tốt, anh chỉ muốn nói cho em biết, chú rể đã về nhà.” Lăng Thiên Tước hi vọng hôn lễ ngày mai hoàn mỹ vô khuyết, bởi vì đó chính là hi vọng của Tiểu Phù.

“Ngoan như thế sao?” Tiểu Linh có chút kinh ngạc, “Cảm ơn.”

Bạn đang đọc truyện *Thuê Boss Làm Bạn Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Vài chục phút sau, Tiểu Phù thuận lợi trở lại trên giường – giường của bọn họ.

Lăng Thiên Tước đứng ở cuối giường, khoanh tay trước ngực, vẻ mặt phức tạp nhìn chăm chăm vào người con gái đang ngủ quên trời đất.

Hân nên làm sao với cô đây?

Nhìn chuyên chú cô như vậy, hân vẫn không cách nào xác định, liệu sau này cảm giác cổ quái đó sẽ biến mất hay không?

Tệ nhất chính là hân có dự cảm, đáp án kia hân sẽ không thích một tí nào.

“Tôi không thể uống nữa...” Tiểu Phù đột nhiên nhúc nhích ở trên giường, không an phận mà kéo kéo lễ phục xinh đẹp.

“Sẽ không có ai ép cô uống rượu.” Lăng Thiên Tước ở đáy lòng thở dài, đến gần cô, ngồi xuống ở bên giường, một tay bắt lấy chiếc tay nhỏ bé đang rục rịch chộn rộn của cô, nắm chặt trong lòng bàn tay.

Tay của cô thật nhỏ, thật ấm.

Đáy lòng hắn đang lên lên kinh ngạc, thương tiếc tràn đầy ngực hắn, nhớ tới lúc trước cô đã nói, sau khi em gái xuất giá, cô ở Đài Loan không có người thân nào nữa, cô sẽ phải một thân một mình ở Đài Loan.

Vừa nghĩ tới việc một cô gái nhỏ nhắn như vậy mà một mình phải gánh toàn bộ cuộc sống, cả tốt lẫn xấu, một mình đối mặt với áp lực cùng khiêu chiến của cuộc đời, hắn liền không khỏi cảm thấy tiếc thương.

Loại cảm giác này rất kì quái, hắn sống đã lâu như thế, lần đầu tiên trong đời cảm nhận được cái gì gọi là “làm một người cảm thấy đau lòng” – một cảm giác rất nhảm chán, rất ngu ngốc, nhưng hắn không cách nào không chế.

“Tôi muốn gọi điện cho anh ta...” Tiểu Phù giằng giăng kéo thân áo, kết quả là tay áo bên phải của lễ phục bị tuột xuống, lộ ra một mảng da trắng nõn.

Trong nháy mắt đôi mắt hắn thâm trầm xuống.

“Cô dâu nhỏ đã phải lao tâm rồi.” Hắn hiểu rõ mưu ma chước quỷ của Tiểu Linh là cái gì, đàn bà động não ở trên người hắn là chuyện thường xảy ra, không cần tốn sức lực, hắn lập tức nhận ra những thứ được chuẩn bị kĩ lưỡng kia, nhưng cô ---

Lăng Thiên Tước bất mãn trầm xuống tuấn nhan, cô gái đang cùng hắn giả vờ kia, cô cư nhiên một chút hứng thú đối với hắn cũng không có.

“Tôi muốn gọi điện thoại cho anh ta, chỉ cần vang lên hai tiếng là cúp máy, chỉ cần lưu lại kỉ lục cuộc gọi là tốt rồi, tôi không muốn chọc anh ta mất hứng...” Cô vì nhức đầu nên dừng lại động tác giãy giụa, hai mắt nhắm chặt.

“Đây chính là tính toán của cô sao?” Sau khi hắn cường thế giao phó tới như vậy, mà cô lại dám tính toán đối phó qua loa với hắn.

Tầm mắt của hắn như cây roi lạnh lùng trừng cô.

“Tôi không muốn quấy rầy thời gian vui vẻ của anh ta.” Tiểu Phù nửa ngồi dậy, khốn hoặc nhìn người đàn ông trước mắt.

Hắn tại sao lại trừng cô?

“Cô sợ cái gì?” Lăng Thiên Tước một tay nắm lấy cằm của cô, nhìn chăm chăm vào đôi mắt đang mê mẩn của cô, trông mắt chứa đầy cuồng nộ nhưng ngữ điệu nói chuyện lại cực kì bình tĩnh.

“Tôi nào có sợ cái gì...” Tiểu Phù ngữ điệu mơ hồ không rõ.

“Cô không muốn tôi đối tốt với cô, cho dù là lấy thân phận bạn trai giả, cô cũng không cần, tại sao? Cô chán ghét tôi?” Giọng điệu nói chuyện của hắn càng bình tĩnh lạnh lùng, lửa giận bên trong lại càng thiêu đốt.

“Tôi không có...” Tiểu Phù vội vàng phủ nhận.

“Cô có.” Giọng điệu của hắn vô cùng kiên định.

“Tôi chỉ không muốn vượt qua, sợ về sau sẽ có báo ứng.”

Tiểu Phù muốn thoát khỏi ánh nhìn chăm chú của hắn, nhưng hắn không buông tha mà lại tăng thêm lực giữ chặt.

“Tôi đã nói rồi, xảy ra bất cứ chuyện gì ở nước Mỹ, tôi cũng sẽ bỏ qua, tại sao trong lòng cô, lời tôi nói không có ý nghĩa gì?” Lăng Thiên Tước thấy hỗn loạn mà trước nay chưa có.

Hắn muốn đối đãi tốt với cô chỉ trong vài ngày này, vì đây là hắn thiếu cô, bởi vì cô đã vì bà nội mà làm tất cả, đã vượt qua điều kiện ban đầu của họ.

Hiện tại hắn muốn cô tốt, nhưng cô cự tuyệt tiếp nhận, cô đề phòng hắn, công việc đề phòng được làm quả thật cả giọt nước cũng không lọt, kì quái nhất là chính là hắn, tại sao vì vậy lại cảm thấy nóng nảy?

“Không phải như vậy...” Cô nhăn mày.

“Tôi cảm thấy đúng là như vậy.” Hắn cắn răng khiển trách.

“Tôi chỉ là gánh...”

Cô chán nản rũ hai vai xuống, vai áo lại tụt xuống mấy phần, nhất thời cổ họng hắn co rút lại.

“Lo lắng cái gì?” Giọng nói khàn khàn.

“Một khi để mặc cho mình.... đến lúc đó không thể rút ra thì làm sao đây? Tôi không muốn lấy công việc lương cao của mình mạo hiểm...một chút cũng không muốn...” Tiểu Phù lại bắt đầu nhức đầu, hai tay ôm đầu mà lủi bủi.

Nghe vậy Lăng Thiên Tước liền thấy buồn cười.

Hắn đường đường là tổng giám đốc công ty, cư nhiên lại kém hơn so với phần tiền lương mình cung cấp?

Hắn có thói quen là phụ nữ vì tiền mà tiếp cận hắn, lấy mọi cách để đạt được sự chú ý của hắn, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ thua ở phần tiền lương cùng hậu đãi của công ty của chính mình.

Tại thời điểm hắn không chú ý, khi Lăng Thiên Tước nhận thấy có cái gì không đúng thì cô đã bắt đầu nôn mửa lên váy áo.

Tốc độ kinh người của hắn khi ôm cô đến phòng tắm cũng đã không cứu vớt được bộ lễ phục đắt tiền đó.

Sau khi ới xong, Tiểu Phù có vẻ tương đối tỉnh táo một chút.

“Tôi thật là thú.” Cô ngồi trên sàn phòng tắm, đang suy nghĩ làm sao dọn dẹp cái đồng này.

“Rất thối, hơn nữa nhìn rất kinh khủng.” Lăng Thiên Tước đứng trước mặt cô, nhìn thấy đáy mắt cô là thất bại cùng ảo não, vươn tay sờ sờ tóc của cô bày tỏ an ủi.

“Tôi muốn tắm.” Cô giương mắt, nhìn về phía hắn, đôi mắt hắn không còn vẻ chán ghét mà đầy dịu dàng.

“Động tác nhanh một chút, đừng ngủ, tôi đi xem có phòng tắm khác không để cho tôi sử dụng.”

Cho cô cũng như cho chính mình một không gian tĩnh táo, hắn hoàn toàn không dị nghị, trước khi rời khỏi phòng tắm, hắn động thủ giúp cô mở nước nóng, điều chỉnh nhiệt độ thích hợp.

Hắn không hi vọng cô tự làm phông mình.

Mặt dù hắn đã thông báo, nhưng Tiểu Phù ở trong phòng tắm lại ngủ thiếp đi.

Một canh giờ sau, hắn gõ nhẹ cánh cửa, thủy chung vẫn không có phản ứng nào, hắn đại khái rõ ràng là cô ở bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Hắn liền cầm khăn tắm lớn, mở cửa, bước 1 bước dài vào phòng tắm mờ mịt, lập tức nhìn thấy cô toàn thân trần trụi nằm ngửa ở bên trong bồn tắm.

Dung nhan tinh khiết không tì vết, phát tán ra nữ lực cuồng đại, cánh tay rũ xuống bên ngoài bồn tắm lộ ra màu hồng phấn mê người, dọc theo người là hình ảnh ướt át...

Phản phái nam trong hắn lập tức có phản ứng không lồ.

Lăng Thiên Tước nghiêng răng lại, đôi tay khẽ run lên, cố gắng dùng động tác gọn gàng đem lấy cô từ trong nước mang ra, cẩn thận dùng khăn tắm bọc lại thân thể ôn hương mềm mại của cô, lấy tất cả dũng khí ôm cô lên giường, trong cả quá trình, hắn phải cắn chặt hàm răng, mới không để mình mất khống chế mà xâm phạm cô.

Lau khô thân thể của cô rồi thay áo ngủ xong, nhìn cô ngủ say hạnh phúc mỉm cười, toàn thân hắn vẫn rất căng thẳng, hai tay xuôi bên người nắm chặt thành nắm đấm.

Hai mắt hắn nhắm thật chặt, vô cùng rõ ràng là tối nay mình lại phải tắm lần nữa bằng nước lạnh.

“Còn ngủ sao?”

Giọng nói trầm thấp như đàn vi-ô-lông lại xen du dương mềm mại, Tiểu Phù nghe thấy, khóe miệng cong lên hưởng thụ thanh âm.

“Hôn lễ sắp bắt đầu, đến lúc đó đừng có trách tôi không đánh thức cô...”

Lăng Thiên Tước ngồi trên mép giường, một tay đặt trên ga giường, không đụng vào cô, khi hắn vừa nói đến “Hôn lễ sắp bắt đầu” thì buồn cười thấy cô lập tức bật người ngồi dậy.

“Cuối cùng cũng dậy.” Hắn cười, đứng lên, giọng mang đùa cợt.

Tiểu Phù nháy mắt mấy cái, vẻ mặt còn buồn ngủ nhìn chằm chằm vào hắn “Hiện tại mấy giờ rồi?”

Cô giống như nghe được có người nói cái gì “Hôn lễ sắp bắt đầu.”

“Một giờ sau sẽ cử hành nghi thức kết hôn.” Hắn hiểu cô muốn hỏi chính xác cái gì.

Tiểu Phù kinh ngạc nhìn hắn, hắn buồn cười gật đầu một cái.

Cô lập tức nhảy xuống giường, cũng không tính tới thân thể mình mới đang ở giai đoạn thức tỉnh, một hồi choáng váng đầu không ngoài dự kiến liền tìm tới cô.

“A...” cô thiếu chút nữa té như chó ăn cứt, thật may là hắn đứng ở bên giường lập tức đưa đôi tay, vững vàng vịn đầu vai của cô, giúp cô đứng vững.

“Từ từ đi.” Hấn cười xấu xa.

Chỉ là nụ cười đó không duy trì quá lâu.

Trải qua cử động liên tiếp của cô, áo ngủ trắng như tuyết hai bên rộng mở, trong nháy mắt hai con mắt của hấn từ từ chuyển tối sâu

Tiểu Phù vội vã liếc hấn một cái, phát hiện vẻ mặt hấn trở nên có chút cổ quái, theo ánh mắt của hấn nhìn xuống, kêu lên một tiếng, vội vàng đưa tay đem áo ngủ kéo chặt.

“Tôi không có thời gian từ từ đi, đều tại tôi uống quá nhiều.”

Tiểu Phù vầy vầy đầu, ép mình nhanh chóng tỉnh táo, thật vất vả để đầu không còn choáng váng, mới phát hiện rõ ràng là tay hấn đang nắm nhẹ vai của cô.

Cô hơi tránh sang bên cạnh, theo bản năng né tránh đụng chạm của tay hấn, bộ vị bị hấn đụng chạm nóng lên, như vừa bị hỏa đoàn đốt qua.

Phát hiện kháng cự của cô, Lăng Thiên Tước mặt lạnh xuống, hấn để ý chính không phải là kháng cự của cô, mà là bị khước từ của cô làm cho tâm tình rất kém.

Chuyện rất qui dị, mỗi cử động của cô đều dễ dàng ảnh hưởng tới tâm tình của hấn.

Đối với hấn mà nói, đây là chuyện trước nay chưa có, cô đã làm gì?

Hấn không thích thấy tình hình này, đã như vậy lại thật không công bằng khi hấn phải chịu đựng một mình, nói cái gì hấn cũng muốn kéo cô xuống nước.

“Tôi đến phòng tắm thay quần áo.” Tiểu Phù không dám nhìn tới mặt của hấn, chân trần trắng nõn, bước nhanh tới buồng hành lý tìm y phục.

“Cô không nhớ sao?” Lăng Thiên Tước mặt đen lại, cố ý không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì.

“Nhớ cái gì?” Cô dừng lại động tác, ánh mắt không ngừng liếc về phía đồng hồ.

“Tôi hôm qua cô uống say, phá hủy lễ phục xinh đẹp đó rồi ---” nói được một nửa, thấy cô lộ ra nét mặt cực kì không xong.

Rất tốt, hấn không phải là người duy nhất chịu ảnh hưởng của cái kia.

“Trời ạ!” Tiểu Phù rên rỉ.

Vốn là cô tính toán, sau thời gian này, sẽ đưa hấn xử lý đồng quần áo kia, hiện tại thì tốt rồi, cô đã hủy đi một cái y phục rất quý, nói không chừng một tháng tiền lương của cô cũng không đủ để bù.

“Còn không chỉ những thứ này.” Lăng Thiên Tước bước từng bước một đi tới trước mặt cô, cánh môi cách cô chỉ không tới 0,5cm

“Không chỉ?” Cô cảm giác giọng nói của mình giống như tiếng thét chói tai.

Rượu từ trước tới giờ đều không phải đồ tốt, nếu không phải em gái hôm qua mời rượu cô, cùng với vui mừng, cô sẽ không uống nhiều rượu như vậy.

“Ngày hôm qua cô kiên trì tự mình tắm rửa.” Hấn xoay tròn mắt đen, tầm mắt tràn lửa nóng nhìn sâu vào đáy mắt hoảng hốt của cô, từng điểm từng điểm thả ra tin tức, cô thần kinh toàn thân từ từ căng thẳng.

“Đây là đương nhiên.” Cô lầu bầu.

Hấn nghe thấy cô nói nhỏ, khoe miệng tràn ra một nụ cười hấp dẫn yếu ớt “Sau đó cô ở bên trong ngủ thiếp đi.”

“Tôi cái gì?” Tiểu Phù há to mồm.

“Ngủ thiếp đi.” Hấn tỉnh táo nói lại lần thứ nhất, đùa cợt nồng đậm trong mắt.

Tối hôm qua cô ngủ say sưa, hấn thế nhưng cả đêm chưa chợp mắt.

Chỉ cần nghĩ đến cô toàn thân trần truồng, nằm trên giường không hề phòng bị, hấn thậm chí không dám đến gần giường, chỉ có thể đem thân thể ném trên ghế sa lông, mở to mắt, cứ như vậy canh chừng cô cả đêm, hấn không nhận được một bụng oán khí.

Tiểu Phù miệng rút ra lãnh khí “Em gái giúp tôi nằm lên giường?”

Cô cầu nguyện, hi vọng chuyện phát triển như thế.

“Không phải.” Lăng Thiên Tước khoe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, làm chuyện xấu, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lập tức sụp xuống. Sau đó hấn chậm rãi

bỏ xung hai chữ “Là tôi.”

“Anh?” Má ơi! Cô cảm thấy mình sắp không thể hô hấp.

“Tôi mất sức của chín trâu hai hổ mới dùng khăn tắm bao toàn thân cô, đem cô dúi tới trên giường, sau đó lại giúp cô mặc áo ngủ vào.” Hấn tạt lực đơn giản hóa tất cả quá trình, không đề cập tới phản ứng của mình, càng không nói cô vài lần kêu nóng, trước mặt hấn lòi kéo áo ngủ trên người.

“Anh...anh...” Cô không biết nên cảm ơn hấn hay mắng hấn sắc lang!

“Cô nặng không bình thường, làm cho đầu tôi đầy mồ hôi.” Hấn nửa thật nửa giả oán trách, thấy cô khó xử, nhất thời không đành lòng, lập tức ngừng ý nghĩ chế nhạo cô, vẫn đậm phong khinh mà nói qua chuyện khác.

Đầu đầy mồ hôi? Tiểu Phù kinh hãi một chút.

“Tôi...tôi...” Cô cau mày, vốn định nói mình căn bản cũng không nặng, nhưng thấy nụ cười ở đáy mắt của hấn, một chữ cũng nói không ra được.

“Đầu lưỡi của cô bị mèo cắn rớt?” Lăng Thiên Tước giễu cợt, đọc được lo lắng ở đáy mắt của cô, chủ động giải thích “Yên tâm, tôi không đụng đến một ngón tay của cô.”

“Tôi...Cám ơn...” Cô vô lực rũ tay xuống.

Đây coi là đối thoại gì? Cô cư nhiên cảm ơn hấn không có đụng cô?

“Bởi vì tôi đem toàn bộ lực để gánh cô.” Lăng Thiên Tước sáng khoái cười lên, dúi đi thân thể cao ngạo to lớn làm cô khó thở, hương cửa phòng đi tới.

1 giây trước khi đóng cửa phòng, hấn đột nhiên nghiêm túc nhìn cô, lạnh lạnh bồi thêm một câu “Quên nói cho cô biết —”

Cô ngừng thờ, chờ.

Hấn nhẹ nhõm cười một tiếng “Chân của cô rất đẹp.”

Tiểu Phù sừng sốt chừng 2s, nắm gối ôm bên cạnh ném về phía cánh cửa.

“Tiểu Phù, anh đã nói với em bao nhiêu lần, sao em còn không hiểu?” Trang Đại Tuấn chặn cô lại khi cô đang tiến về đình viện trong hội trường hôn lễ.

“Buông tôi ra.” Tiểu Phù liều mạng muốn lấy tay của mình trở về.

“Cái tên đàn ông đó căn bản là không đáng tin cậy, ngày hôm qua lúc An Ny đến tìm hấn, hấn căn bản không có đẩy cô ấy ra, anh còn tận mắt nhìn thấy bọn họ trò chuyện rất vui vẻ.” Trang Đại Tuấn không để ý sự chống cự của cô, đưa ra đôi tay, nắm thật chặt lấy cánh tay của cô, đôi mắt tràn đầy tia máu.

“Thời điểm gì?” Nghe được chuyện hấn nói cùng Lăng Thiên Tước có liên quan, cô lập tức ngừng giãy giụa, ngực cũng không nhịn được mơ hồ co rút đau đớn.

“Ở party độc thân của bọn anh, bọn họ cùng thời gian về tới đây, vốn anh cho là bạn trai em đưa chú rể về, sau mới phát giác là An Ny vốn nói là muốn đi dạo một chút cũng chạy tới nơi này, khi đó anh biết ngay, bọn họ nhất định là đã sớm hẹn ước.”

Lời nói của hấn như trái bom, nổ tung trong lòng cô, làm cho cô nhất thời quên hoài nghi độ chân thật trong lời nói của Trang Đại Tuấn, chỉ một lòng nghĩ sao Lăng Thiên Tước lại đối xử với cô như vậy?

Nạn giải nhất chính là do chính bạn trai cũ của cô nói với cô chuyện này, hấn rốt cục có nghĩ tới lập trường của cô hay không? Tiểu Phù mặt xanh trắng.

“Tiểu Phù, chia tay với hấn đi, cô gái anh thích nhất là em” Trang Đại Tuấn hai tay vững vàng bắt được tay nhỏ bé của cô, bộ mặt khấn cầu.

Cô về mặt khó coi hỏi: “Anh chia tay cùng An Ny?”

Đây rốt cục là cái gì?

Cô là cái gì? An Ny lại là cái gì? Tên đàn ông làm cô nôn mửa trước mắt lại là cái gì? Còn Lăng Thiên Tước sao có thể đối với cô như vậy?

Nghĩ đến mấy ngày nay có hấn làm bạn, vừa dịu dàng vừa tràn đầy hài hước, cô đột nhiên phát hiện mình thật chịu đủ những loại người thủ đoạn này, đem tình yêu làm thành trò chơi.

Bọn họ sao cứ tới làm phiền cô, cô chỉ muốn tình yêu đơn thuần, thật lòng yêu nhau, mà không phải đi tình biệt luyện vừa nhanh vừa nhiều như thế, lại vừa thấy tiền là sáng mắt.

“Anh muốn loại phụ nữ trong mắt chỉ có tiền làm cái gì?” Trang Đại Tuấn bộ mặt khinh thường hừ lạnh.

Hắn bằng cái gì mà dám nói người khác? Tiểu Phù tức giận trừng mắt hướng tới hắn.

Chia tay cùng An Ny, hắn tại sao không có bất kì một chút cảm giác đau lòng, chỉ có khinh thường? Hơn nữa hắn muốn chia tay phần lớn là bởi vì tự ti.

Trang Đại Tuấn chia tay cùng An Ny chỉ vì tức An Ny coi thường hắn, so sánh tình trạng tài lực của hắn.

Ông trời, hồi trước ánh mắt của cô mù rồi sao?

“Buông cô ấy ra!” Đột nhiên truyền tới tiếng quát lạnh của Lăng Thiên Tước, một tay hắn cầm lấy bả vai của cô, đem lấy cô hướng vào trong ngực mình, thuận thế hất ra hai tay của Trang Đại Tuấn.

Hắn thấy cô chậm chạp không xuất hiện, sinh lòng nghi ngờ, thật may là hắn ra ngoài tìm cô, nếu không cô nhất định phải đơn độc đối mặt với tên đàn ông xấu xa vô dụng trước mắt này.

“Anh...” Trang Đại Tuấn ngẩn ra, hiển nhiên bị uy nghiêm của Lăng Thiên Tước đe dọa.

“Vĩnh viễn đừng đụng vào cô ấy, nếu không anh tốt nhất phải có chuẩn bị về tâm lý, ném thử một chút cái gì gọi là hai bàn tay trắng.” Lăng Thiên Tước ánh mắt quét về phía Trang Đại Tuấn, bờ môi mím chặt.

Trang Đại Tuấn khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, vội vàng kéo ra khuôn mặt tươi cười, “Tôi không có ác ý, tôi chỉ là —”

Gương mặt tuần tú của Trang Đại Tuấn nở nụ cười càng hèn mọn, đáy lòng Tiểu Phù tức giận càng lớn.

“Anh thích nhất cô gái nào, trên căn bản tôi lười phải trông nom.” Lăng Thiên Tước không có kiên nhẫn nghe hắn nói nhảm, lãnh ngữ sắc bén trực tiếp bắn về phía hắn, “Nếu như anh không cẩn thận xuất hiện trước mặt bạn gái của tôi lần nữa, tôi sẽ khiến anh cả đời hối hận việc mình từng sợ ý lo là như thế.”

Trang Đại Tuấn liền không dám nói một tiếng, trở mắt nhìn Lăng Thiên Tước che chở Tiểu Phù, rồi phạm vi tầm mắt của mình, mặc dù giọng nói của đối phương từ đầu tới cuối đều nhẹ nhàng chậm chạp, nhưng hắn lại cảm thấy hoảng sợ từ trong đáy lòng đến cả xương cốt.

Hắn biết rõ, người đàn ông cao ngạo này không nói đùa, mặc kệ hắn muốn An Ny khó coi đến bao nhiêu, nhưng hắn rõ ràng tuyệt đối không muốn đi trêu chọc người đàn ông này.

Sau khi hất ra Trang Đại Tuấn, hai người tới vừa đúng lúc trọng tâm chính của hôn lễ.

Tiểu Linh ưng thuận, đưa ra lời hứa, sau đó liền đưa cặp mắt tràn đầy hạnh phúc nhìn chị gái của mình, Tiểu Phù đem đôi tay để ở trước ngực thầm cầu nguyện, chân thành mong em gái có thể hạnh phúc, mãi mãi hạnh phúc.

Sau khi hôn lễ kết thúc, đôi vợ chồng mới cưới lên xe trong tiếng chúc phúc của mọi người, chạy thẳng tới phi trường, triển khai chuyến du lịch trăng mật ngọt ngào của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Thuê Boss Làm Bạn Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Hôn lễ kết thúc, Tiểu Phù và Lăng Thiên Tước cũng nên chuẩn bị trở về Đài Loan rồi, hai người trở lại phòng, nhanh chóng sửa soạn hành lý, trong khoảng thời gian này, Lăng Thiên Tước không nói lời nào, nhưng Tiểu Phù rất rõ ràng rằng hắn đang tức giận.

Quả nhiên vừa ngồi lên xe thể thao hạng sang, xe đột nhiên chạy rất nhanh, hỏa khí giống như bộ ngực hắn, chân ga bị hắn thúc vừa nhanh vừa mãnh liệt.

“Anh tức giận cái gì?” Cô thân thiện mở đầu.

“Cô nói xem” Lăng Thiên Tước nghiêng đầu nhìn cô, giọng nói bạo phát tức giận.

“Tôi không cố ý làm hư lễ phục đó.” Cô suy đoán, không rõ hắn tại sao lại tức giận đến thế? Lại nói đến tức giận, cô tương đối có tư cách đó.

Hắn rõ ràng là bạn trai giả của cô, thế mà tự nhiên lại có dính dấp với phụ nữ khác, lại còn khiến bạn trai cũ của cô mượn chuyện này hướng cô báo cáo.

“Cô định làm cho tôi càng thêm tức giận hả?” Hấn cắn răng, lạnh lùng liếc nhìn cô.

“Tôi không có, nhưng tôi thực sự không hiểu rõ...” Hấn rốt cục muốn như thế nào? Cô căn bản không hiểu hấn rốt cục không vui cái gì.

“Khang Tiểu Phù, cô rốt cục là người đàn bà như thế nào?” Lăng Thiên Tước lạnh mặt, giọng nói căng thẳng.

“Ý tứ gì?” Cô run xuống.

“Cô đem tôi kéo tới nơi này, không phải vì muốn thoát khỏi tên bạn trai cũ đó ư?” Hấn giọng nói châm chọc đã thương người.

“Tôi muốn a.” Tiểu Phù không chân chờ chút nào.

“Vậy sao cô còn mặc hấn lôi kéo cô mà thờ ơ?” Hấn gầm nhẹ.

“Tôi không có mặc hấn lôi kéo, tôi có phản kháng.” Cô mở miệng biện bạch vì bản thân.

“Tại sao tôi lại không nhìn ra?” Hấn hừ lạnh, người làm hấn khó chịu không phải cô, mà là chính hấn.

Khi hấn nhìn thấy bọn họ đứng chung một chỗ nói chuyện, trong đại não của hấn chỉ có một ý niệm đã man – trời cô mang về bên cạnh mình.

Nếu như không bán khoán là hôn lễ đang tiến hành, hấn sẽ vùng quyền hưởng mặt của tên hèn mọn kia, ra lệnh cho hấn cách càng xa cô càng tốt.

Cái ngữ điệu châm chọc đó làm trái tim cô băng giá. Tiểu Phù vô lực cười một cái: “Em gái tôi kiên trì muốn tôi tìm bạn trai giả tới đây, không phải vì thoát khỏi hấn, mà là muốn trong những trường hợp lúng túng, có thể làm chỗ dựa cho tôi.”

Cô nói nhiều như thế, nhưng hấn chỉ nghe được đúng một câu “không phải vì thoát khỏi hấn.”

Lăng Thiên Tước nghiêm mặt thối, nghiêng đầu, hung hăng trừng mắt nhìn cô, chẳng lẽ cô tính toán hợp lại cùng gã đàn ông kia? Ý niệm vừa mới thoáng qua, trái tim và cả lồng ngực lập tức đau nhói.

“Cho nên khi hấn nói người hấn thích nhất vẫn là cô, cô liền muốn làm lại từ đầu cùng hấn?”

Hấn liếc mắt nhìn gò má bình tĩnh khác thường của cô, ngực ầm ầm tức.

“Tôi không mù mắt đến mức độ đó, tôi tình nguyện cô độc một mình đến chết cũng không hợp lại cùng hấn.” Đối với điểm này cô hoàn toàn không giấu diếm.

“May mà cô còn có chút năng lực phán đoán.” Lăng Thiên Tước hừ nhẹ, cảm giác tức ở ngực sơ tán ra, hô hấp cũng không còn nặng nề, hít thở cũng có cảm giác thông thoáng hơn.

“Tôi đương nhiên là có năng lực phán đoán, loại đàn ông mà mỗi đêm đều hò hẹn với những người phụ nữ khác nhau, không phải loại mà tôi muốn.”

Ngay sau khi cô bỏ tức những lời này, ngực hấn lập tức lại đốt lên lửa giận.

“Bắt đầu phê phán tôi?” Thái độ của hấn không hề nhẹ nhõm đi.

“Mỗi người đều có quyền lựa chọn cuộc sống mà họ muốn.” Tiểu Phù mặt không đổi trần thuật.

“Đây coi là cái gì, cách nói mỉa mai sao?”

Lăng Thiên Tước tiếng nói châm chọc lạnh lùng chọc vào tuyến thần kinh của cô, mặc dù cô hít sâu cố kiềm chế tức giận, cố không nói, nhưng vẫn không thể nhịn được lời nói, đành mở miệng, tuy nhiên giọng điệu nắm giữ rất tốt, không có tức giận, chỉ là tỉnh táo, lạnh lùng.

“Tôi hôm qua trước khi đi về anh đã làm gì?”

“Tôi là...” Hai mắt của hấn sắc bén nhìn cô “Chỉ là, chính xác là tôi mang chú rể trả lại, xảy ra chuyện gì?”

“Có người nói, anh hẹn ước gặp mặt cùng An Ny.” Một điểm này làm cho cô cảm thấy khó chịu, nếu như họ xem vừa mắt nhau, chẳng lẽ không thể đợi đến khi hôn lễ kết thúc?

Cô biết mị lực của hấn rất lớn, mặc kệ là phương diện nào đều rất thu hút phụ nữ, chỉ cần hấn nghĩ, hấn không có cô gái nào có thể tránh được lòng bàn tay của hấn.

Bởi vì chuyện này nên ở trong party độc thân, khi người khác nhắc tới bạn trai cũ của cô, thì mọi người đều nghĩ là cô thật may mắn, họ thậm chí còn ghen tị, chứ không đồng tình.

Tuy cô rất không nguyện ý thừa nhận, nhưng có chút đồng tình, vì để cho cô có cảm giác ưu thế, cô phải cảm ơn em gái đã kiên trì và Lăng Thiên Tước đã làm bạn, để cho cô khỏi phải làm bộ mặt tươi cười vô vị, giải thích một đoạn tình yêu đã qua.

Lăng Thiên Tước xuất hiện, làm cho cô không phí sức lực mà mọi người đều tin tưởng cuộc sống của cô tốt hơn so với trước đây rất nhiều, mặc dù một mình trôi qua thực sự cũng không tệ, nhưng mọi người bình thường sẽ không cho là như vậy.

Cô rất cảm tạ hắn, nhưng Trang Đại Tuấn nói ra sự kiện kia, giống như một cái tát hung hăng đập lên mặt của cô, làm cô vừa sợ vừa đau. Khi Tiểu Phù hiểu hết phức tạp trong cảm xúc đó thì cô biết mình thâm rồi, mấy năm qua cẩn thận trước mặt lực max điểm của ông chủ, cũng giữ nghiêm quan hệ chừng mực, chỉ mấy ngày chung đụng thôi đã bị phá hư hầu như không còn.

Đây chính là nguyên nhân do dự ban đầu của cô.

Biết hắn không thể yêu là một việc, nhưng có thể thuận lợi ngăn cản mặt lực của hắn được hay không lại là một chuyện khác.

“Tôi với với cô ta không có hứng thú.” Lăng Thiên Tước chỉ ra rõ ràng.

“Cho nên có người có ý tạo ra?”

Điểm này lúc cô dọn dẹp hành lý cũng có nghĩ tới, An Ny tất nhiên là xinh đẹp, nhưng so với những cô gái cùng với hắn lui tới có kém một đoạn, nhưng tối hôm qua hẳn nhất thời vui mừng muốn vui chơi, vừa lúc lại có cô gái tự động đưa tới cửa, hẳn không có đạo lý cự tuyệt.

“Xác thực là tối hôm qua tại nhà em gái của cô tôi có gặp An Ny, nhưng mà tôi không có hẹn với cô ta.” Hắn ảo não giải thích, lần đầu tiên cố gắng giải thích trước mặt phụ nữ.

“Bởi vì ăn ý?” Tiểu Phù có dự cảm hẳn nhất định sẽ vì câu này mà giận dữ.

Chỉ là hắn tự chủ kinh người, chỉ dùng sức trừng mắt nhìn cô, không nói một câu.

Xe thể thao vừa đến sân bay, Lăng Thiên Tước không nhìn cô một cái, lập tức xuống xe, đóng sầm cửa xe.

Xe của hắn vừa dừng lại, lập tức có người xuất hiện giúp xử lý hành lý, lái xe đi... chuyện duy nhất bọn họ phải làm là thuận lợi đi lên máy bay, cái gì thủ tục cùng với chuyện vụn vặt đều không cần làm.

Ngồi lên máy bay, Tiểu Phù lập tức nhớ đến lời nói lúc trước của hắn, một khi trở lại Đài Loan, chuyện xảy ra ở nước Mỹ đều sẽ xóa bỏ. Nghĩ đến điểm này, cô cảm thấy mình thật ngu, những lời cô vừa mới nói, cực kì giống bạn gái “thật” chất vấn bạn trai “thật”.

Ông trời! Cô phải nhanh một chút tìm về Khang Tiểu Phù “tâm vô tạp niệm” lúc trước, sau đó lăng lạng ở bên cạnh hắn làm việc, nếu không cô phải mở hồ sơ lý lịch, bắt đầu xem xét việc làm mới.

“Xin hỏi quý khách muốn thịt bò bít tết hay long hà?” nữ tiếp viên hàng không lễ độ hỏi.

“Sâm banh.” Giọng nói của Lăng Thiên Tước không mang theo bất kì tâm tình gì.

Sau đó nữ tiếp viên hàng không và hắn cùng nhìn về phía cô.

Lăng Thiên Tước vẫn dùng ánh mắt đáng sợ đó nhìn chằm chằm cô, nếu như mình không phải là đối tượng hắn đang nhìn chằm chằm, cô sẽ cảm thấy bờ môi mím chặt của hắn rất mê người, nét mặt của cô hẳn sẽ như nét mặt của nữ tiếp viên hàng không bây giờ đi?

“Long hà, cảm ơn.” Một tiểu dân chúng nho nhỏ lãnh tiền lương hàng tháng như cô cơ hội được ăn long hà thật là ít ỏi hơn so với thịt bò bít tết.

Lăng Thiên Tước nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh của cô, càng nhìn càng cảm thấy lồng ngực tức giận đến khó có thể khống chế, lấy thái độ cùng với hành động hiện tại của cô, sẽ có người tin tưởng bọn họ là một đôi tình nhân sao?

“Cô cảm thấy hiện tại trong mắt người khác chúng ta giống cái gì?” Tức giận chất chứa trong mắt của hắn tựa như muốn bạo phát lại không bạo phát, tạo cho cô áp lực đứng ngồi không yên.

“Anh tính gì?” Tiểu Phù không cho rằng hắn là loại đàn ông sẽ để ý đến ánh mắt của người khác.

Lăng Thiên Tước không trả lời, chỉ ngấm nhìn cô thật sâu, mang theo tức giận thâm trầm cùng quá nhiều tâm tình phức tạp không tên.

Cô chưa từng nhìn thấy vẻ mặt như thế của hắn.

Hắn thật sự để ý không phải là cái nhìn của người khác, nếu là như vậy, hắn sẽ trực tiếp hỏi nữ tiếp viên hàng không kia, hắn đang tính chính là cô!

Nhưng cô không hiểu, hoàn toàn không hiểu.

Hắn không lên tiếng, Tiểu Phù không biết mình lại nói sai cái gì, suy nghĩ một chút liền mở miệng “Tôi hiểu rõ anh đang lo lắng cái gì.”

Hắn nhướng cao lông mày, vẫn như cũ không mở miệng vàng.

“Xin anh yên tâm, tôi chưa từng quên chuyện chúng ta đã nói từ trước.” Cô bảo đảm.

Cô thấy trên mặt hắn thoáng qua một tia khốn hoặc, nhưng rất nhanh liền bị cái nhìn chăm chú thâm tàng bắt lộ thay thế.

“Một khi lên máy bay, chúng ta sẽ quên tất cả chuyện xảy ra ở nước Mỹ, trở lại mối quan hệ kinh doanh đơn thuần.”

Nghe vậy vẻ mặt hắn như bị người hung hăng đâm một quyền.

Cô không phát hiện tuần nhan của hắn trở nên trắng bệch, nói tiếp “Tôi hiểu rõ là anh và An Ny không hề hẹn gặp, cảm ơn anh đã giúp tôi vượt qua trường hợp có thể rất là khó xử đó.”

“Cô chính là đang khôi phục mối quan hệ trước đây, đây là lời nói muốn nói với tôi nhất?”

Lăng Thiên Tước không hiểu được đau nhói như gập quí ở đáy lòng này là chuyện gì, nhưng hắn rất rõ ràng rằng mình bây giờ rất tức giận, cuồng nộ này trước nay chưa từng có, trừ lần này ra, chỉ có vài lần hắn cảm giác mình vô lực mà muốn bị phẫn rống to.

“Chỉ là muốn cho anh biết, tôi rất cảm ơn anh.” Tiểu Phù ngửa đầu, nhìn vào gương mặt tuấn tú âm trầm của hắn.

Cô nhăn mày lại, không hiểu nổi chuyện gì chọc hắn mất hứng đến như thế, hắn không hi vọng hai người trở lại quan hệ an toàn ban đầu ai có chức nấy sao?

Lăng Thiên Tước nhắm chặt mắt lại, biết chuyện không đơn thuần nữa, nhất là giữa cô và hắn, vốn rõ ràng không có chút quan hệ nào, quí dị lại không làm hắn cảm thấy thỏa mãn.

Hắn rất hỗn loạn, muốn mau chóng kết thúc, cuối cùng trước cái nhìn soi mói khốn hoặc của cô, cắn răng, không tình nguyện nói một câu –

“Rất tốt.”

Tiểu Phù vẫn như cũ, xử lý thích đáng tất cả các sự vụ, mặc kệ là an bài lịch trình công việc cho Lăng Thiên Tước hay là thời gian ước hẹn cá nhân.

Bất đồng duy nhất là – lòng của cô cứ nhiên bắt đầu khổ đau nhói.

Cô cùng bản thân chiến đấu rất khổ cực, luôn không ngừng nhắc mình, Lăng Thiên Tước – người đàn ông này có tất cả, bao gồm điều kiện cả nội tại lẫn bên ngoài, quá khứ của hắn rực rỡ huy hoàng, hơn nữa cô cũng không tìm được công việc hậu đãi lẫn tiền lương như vậy.

Mỗi khi giúp hắn tiếp điện thoại của những phụ nữ nổi danh, lòng của cô sẽ nhẹ đau nhói, mỗi lần thay hắn an bài ước hẹn ăn tối hạng sang, ngực của cô sẽ buồn bực đau.

Cô không biết mình có thể chịu khổ bao lâu nữa?

Nếu như không cách nào đem dịu dàng của hắn lau sạch khỏi đáy lòng, vậy là cô gặp phiền toái lớn rồi, phải bắt đầu tìm việc làm mới.

“Tiểu Phù”. Từ điện thoại nội tuyến truyền ra giọng nói trầm thấp có lực của hắn.

“Vâng.” Cô lập tức lấy âm thanh công thức hoàn mỹ đáp lại.

“Vào đây.” Nghe ra sự xa cách của cô, không ai có thể phát hiện ra một điểm tức giận nào trong giọng nói của hắn.

“Vâng.” Vẫn là giọng điệu làm hắn nổi dóa.

Lăng Thiên Tước dựa cả người vào ghế da làm việc, cảm giác mát mát khổng lồ từ trước tới nay chưa có đem hắn bao phủ thật chặt.

Tất cả đều không thể trở về được.

Hắn hoài nghi bản thân lúc ban đầu lấy ở đâu ra tự tin, cứ nhiên nghĩ là cùng cô chung đụng như vậy, sau đó hai người có thể trở lại quan hệ công việc đơn thuần.

Tiểu Phù ở bên mình đã bao lâu? Mấy năm?

Lăng Thiên Tước sa sút tinh thần đưa ra đôi tay, khổ sở hết mớ ra đóng vào, chùi chùi mặt, đoán chừng cô chỉ chưa tới mấy giây sẽ lấy tư thái lạnh lẽo xuất hiện trước mặt hắn.

Làm hắn cảm thấy mát mát cùng ngăn trở - giống như – trải qua mấy ngày sống chung đó, người chịu ảnh hưởng chỉ có hắn.

Chỉ có hắn!

Cô vẫn tựa như ngày thường, thay hắn an bài tất cả công việc, bao gồm cả ước hẹn, hiệu suất vẫn như cũ, nhưng không thể làm hắn tiếp tục hài lòng, hắn thậm chí vì hiệu suất công việc của cô mà mơ hồ cảm thấy đau lòng.

Cô cứ theo lẽ thường tình táo mà an bài ước hẹn hoàn mĩ vô khuyết cho hần, thế mà hần lại không tìm lại hưởng thụ lúc trước về được.

Mỗi lần đối mặt với những phụ nữ xinh đẹp khác nhau, trong đầu hần vĩnh viễn là cô, tràn đầy cô.

Loại cảm giác đó tựa như hần ngủ một giấc, khi tỉnh dậy, đột nhiên phát hiện toàn bộ thế giới đã phong vân biến sắc.

Mà cô chính là người phụ nữ không cần tốn nhiều sức liền đem thế giới vốn có của hần hoàn toàn lật nghiêng, bất tri bất giác chinh phục hần, lại chính là người phụ nữ không muốn cùng hần phát triển quan hệ thân mật.

Hần đang trong quan hệ nam nữ, không hề như cá gặp nước, hiện tại hần chỉ cảm thấy khủng hoảng cùng nhàm chán, như một loại nhà tù vô hình khổng lồ đem hần nhốt lại.

Lăng Thiên Tước nghe âm thanh cánh cửa bị người mở, tiếng chân rất nhỏ trên mặt thảm đất giá, trong đầu hần tưởng tượng ra hình dạng của cô, chập chạng không mở mắt ra nhìn cô.

Hần cảm giác cô ở bên mình.

Từ khi hần phát hiện rõ ràng rằng mình không đề nổi hứng thú đối với phụ nữ khác, thì hần biết mình trúng chương rồi.

Ngày trước hần cho là chỉ có thể gặp qui tình yêu trong thần thoại, tự nhiên con mẹ nó lại tồn tại thật, hơn nữa lại rơi vào trên người vị nữ thư kí - người mà mỗi ngày đều giúp hần xử lý những buổi hẹn hò với những phụ nữ khác.

Đây nhất định là báo ứng, làm hần dù trăm miệng cũng không thể bào chữa, đúng là một trừng phạt tàn khốc.

Hôm nay nếu không phải lập trường đã điên đảo, hần cũng sẽ không ngốc đến mức nghĩ rằng mọi người sẽ tin tưởng một người đàn ông bất lương cực độ, kỷ lục quá khứ vô cùng huy hoàng, sẽ thật lòng thật ý lui tới với một người phụ nữ.

Lăng Thiên Tước chậm rãi mở mắt ra, quả nhiên, Tiểu Phù trong tay cầm PDA đang cung kính đứng ở một bên, chờ hần mở miệng giao phó công việc.

Lòng hần căng thẳng, phát ra một chuỗi bão tố nguyên rùa không tiếng động

Nếu như Thượng Đế muốn hần chuộc tội vì những hoang đường lúc trước, vậy đó quả nhiên là thần chí chí cao vô thượng, thật là thống khổ, hần bắt đầu thống hận, đối lại là người đàn ông khác chỉ sợ vẫn sẽ không ngừng hãm mộ quá khứ kỷ lục.

“Tiểu Phù.” Hần hữu nghị thân thiện mở miệng.

“Dạ, xin ông chủ phân phó.” Dem lấy mình che giấu sau tròng kính mắt không số, Tiểu Phù mặt không đổi nói.

“Cô nhất định phải như vậy?” Hần mở miệng một cách khó khăn.

“Ông chủ?” Cô hạ xuống, ngoài mặt không biến sắc.

Nếu như Lăng Thiên Tước duy trì sức quan sát nhạy cảm vốn có, sẽ liền phát hiện rằng cô không phải hoàn toàn không động dung, nhưng hần quá mức đề ý cô, ngược lại lại bỏ quên rất nhiều chi tiết.

“Chúng ta đã từng giúp đỡ lẫn nhau, miễn cưỡng cũng coi là bằng hữu chứ?” Ánh mắt của hần nhìn cô, không phải ánh mắt cấp trên đối với thuộc hạ, mà là ánh mắt khát vọng của đàn ông nhìn đàn bà.

“Ngài vĩnh viễn là ông chủ của tôi, ngài đã nói qua, chuyện gì xảy ra ở nước Mĩ đều không tính” Cô cố ý dùng từ “ngài” để gọi hần, cố gắng kéo khoảng cách giữa hai người ra, cũng ngăn lòng của hần ở bên ngoài.

Lăng Thiên Tước nhanh chóng nhắm mắt, ngăn cản chuyện không muốn tin tưởng, tựa như người bình thường, luôn theo bản năng mà tránh trước, sau đó mở mắt, thẳng tắp nhìn cô.

Hần biết rõ mình trở nên mềm yếu, trở nên không tự nhiên, tất cả hoàn toàn do cô ban tặng.

“Chúng ta.. tôi là nói, giữa tôi với cô —“

“Ngài vĩnh viễn là ông chủ của tôi.”

Ánh mắt Tiểu Phù kiên định.

“Cô đối với tôi chẳng nhẽ chỉ có những lời này?” Hần cau mày, miễn cưỡng cười.

“Vâng.” Cô không muốn bất kì thay đổi nào trong quan hệ giữa bọn họ.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên, Lăng Thiên Tước là một người đàn ông trực tiếp giải quyết vấn đề, hần đã từng ám chỉ cơ hội cho hai người lui tới.

Lần đầu tiên phát hiện ám hiệu của hắn thì cô cũng phát hiện mình cứ nhiên động lòng, mị lực của hắn lớn hơn những kỷ lục huy hoàng kia.

Cô rất may mắn vì mình dù gì cũng công tác bên hắn mấy năm, đã nhiều lần thấy thái độ của ông chủ đối với phụ nữ, chung tình không phải sở trường của hắn, mà cô thì lúc nào cũng chỉ hướng tới tình cảm chuyên nhất.

Cho nên mặc dù có giấy giả, cô vẫn như cũ mà hoàn toàn cự tuyệt.

Cự tuyệt người đàn ông như hắn rất khó, đó là chuyện khó khăn nhất trong cuộc đời cô, nhưng cô làm được, nhờ có những người bạn gái xinh đẹp của hắn, không để cho cô không thấy rõ sự thật.

Sau đó cô lại bắt đầu an bài ước hẹn buổi tối thay hắn.

Cô tin tưởng chỉ cần cho hắn thêm một chút thời gian, hắn nhất định phát hiện ra đây là chuyện cười, cô cuối cùng chỉ là một cô thư kí nhỏ, hắn không cần lãng phí thời gian cùng tinh thần ở trên người cô, cô cũng không cần bởi vì hắn mà vứt bỏ một công việc tốt.

Tình yêu nếu như không tới thật, sẽ giống như uống phải cà phê giả, vĩnh viễn không ném ra được mùi vị cà phê chân chính.

“Tôi nay tôi có ước hẹn sao?” Lăng Thiên Tước mất tâm địa hỏi, cả người giống như ngâm trong tịch mịch, chỉ có ánh mắt nhìn cô là phán tán ra nhiệt lực.

“Con gái của đồng sự trưởng Thiệu thị hoặc người mẫu Lâm Hiểu Lâm, hoặc là – về mặt thời gian cũng có thể lấy ra.”

Một buổi tối, hắn có năng lực cùng mị lực để ứng phó hai người phụ nữ mỹ lệ, mỗi người một vẻ.

Hắn nhìn cô, từ ánh mắt của cô đọc được rằng mình cùng cô là không thể nào.

Thật chết người, đây không phải là điều mà hắn muốn.

Lăng Thiên Tước nghĩ tôn trọng quyết định của cô, nhưng hắn rõ ràng, lấy cá tính của mình tuyệt không cho phép “buông tha” chuyện như vậy xảy ra ở trên người bọn họ.

Tùy tiện ai cũng có thể, nhưng không thể là cô.

Hắn đối với cô có cảm giác muốn chuyên nhất, trước đó chưa từng có, quả thật hoang đường hơn so với những hoang đường mà hắn đã đi qua, nói ra chỉ sợ không có người chịu tin, nhưng chính là hắn chỗ này gặp quý mà yêu cô.

Cho nên hắn không dám hung ác đối với cô, chỉ dám thử dò xét, mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của cô, sẽ mềm lòng mà thu tay lại.

Hắn đã không phải Lăng Thiên Tước mình quen thuộc, hắn thay đổi, bởi vì cô.

Hắn trở nên muốn học quý trọng, hiểu được săn sóc, cam nguyện chuyên nhất... hắn ở đáy lòng thờ dài, bí mật phát hiện rằng mình không có quyền chọn buông tha.

Chuyện hắn yêu cô, đã sớm thành định cuộc.

Lăng Thiên Tước thấy trên tay mình nắm giữ hai lựa chọn, lấy được lòng của cô, hoặc là – tịch mịch đến tận cuối quãng đời.

“Cô giúp tôi an bài.” Tầm mắt sắc bén của hắn quán lên cô, xa xỉ chờ đợi có thể thấy được một tia ghen tị đáp lại.

“Vâng, tôi sẽ đem hai ước hẹn an bài giống như trước kia.” Nói xong Tiểu Phù khẽ nghiêng người, nhanh chóng đi ra phòng làm việc.

Lần này cô đi quá nhanh, không nhìn thấy vẻ mặt mát trên mặt hắn.

Chuyển phát đưa tới một gói nặng.

Không tới nửa giờ sau khi Tiểu Phù đưa vào, Lăng Thiên Tước liền gọi cô, muốn cô hủy bỏ tất cả các ước hẹn buổi tối, sau đó muốn cô đặt một phòng ăn hắn thích nhất, hai chỗ ngồi.

Hắn muốn đi cùng với ai?

Có một giây đồng hồ, cô rất muốn hỏi, thật may là nhịn được.

Bây giờ tối, cô đã soạn xong hành trình ngày mai, cũng làm xong những tiêu điểm từ bản ghi âm của hội nghị chủ quản cấp cao, đang muốn sửa sang lại kỷ lục hội nghị, “Tiểu Phù” điện thoại nội tuyến truyền đến giọng nói trầm thấp dễ nghe của hắn.

“Vâng.” Cô lập tức cung kính đáp lại.

“Còn đang bận?” Hấn hỏi.

“Chỉ còn lại kỷ lục hội nghị hôm nay.”

Hấn trầm ngâm một chút, nhàn nhạt nói “Rất tốt.” Cúp điện thoại.

Năm phút đồng hồ sau, bóng dáng cao thẳng của Lăng Thiên Tước xuất hiện tại cửa phòng làm việc.

Tiểu Phù theo thói quen ngẩng đầu, liếc hấn một cái “Tổng giám đốc, ngài sắp tan tâm rồi hả?”

“Đúng, còn có chút việc.” Giọng nói của hấn ngoài nhẹ nhõm ra còn có vài phần khản trương.

Xây ra chuyện gì sao?

Nghi ngờ trong lòng Tiểu Phù không có kéo dài quá lâu đã thấy cái túi buổi chiều đang nằm trong tay hấn, hấn đứng lại ở trước bàn làm việc của cô.

“Kỷ lục hội nghị ngày mai làm.” Lăng Thiên Tước không đợi cô lấy lại tinh thần, ngón tay ở trên mặt bàn gỗ nhẹ hai cái, để lấy tất cả lực chú ý của cô.

“Nhưng...” nguyên tắc thứ nhất của cô trong công việc chính là “sự tình hôm nay, hôm nay xong.”

“Phải theo kịp.” Nói xong, đầu hấn cũng không quay lại, trực tiếp đi vào thang máy chuyên dụng, bấm nút xuống tầng lầu, hấn vẫn giữ nút mở cửa, cặp mắt lạnh lùng nhìn cô.

Trên đỉnh đầu Tiểu Phù sáng một dấu hỏi lớn, vội vã liếc mắt nhìn về mặt lạnh lùng của hấn, cảm lên ví da, tắt máy vi tính, bước nhanh vào trong thang máy.

Thang máy từng lầu, từng lầu một đi xuống, cô đợi hấn chủ động mở miệng giải thích, nhưng hấn không có động tĩnh gì.

Khi thang máy xuống tầng hầm, Lăng Thiên Tước bước nhanh ra khỏi thang máy, Tiểu Phù vẫn đứng trong thang máy, lần này đổi lại là cô bấm nút mở cửa, trong lòng suy nghĩ nếu hấn không cho một câu trả lời thỏa đáng, cô sẽ cự tuyệt đi ra ngoài, hấn đi vài bước nhận thấy cô không đi cùng, bóng dáng cao lớn xoay nửa người, lẳng lặng chăm chú nhìn vào cô.

Cô cau mày lại, hoài nghi bây giờ ai có thể bảo trì bình thân hơn?

Hấn vẫn như cũ không nói một câu, con mắt nhìn cô từ từ lộ ra thâm tình, đáy lòng cô kinh ngạc một chút, chịu bại trận trước.

“Ông chủ?” Cô không muốn cặp mắt kia nhìn mình như vậy.

Lăng Thiên Tước cười khổ một cái “Phòng ăn đã được đặt, hai chỗ ngồi, cô theo tôi.” Nói mấy chữ, làm cho cô càng thêm nghi ngờ.

Tiểu Phù nhìn hấn tiếp tục đi tới, bỏ tay ra khỏi nút mở cửa của thang máy, bước nhanh đuổi theo hấn, cho đến khi ngồi lên sau xe, mới mở miệng hỏi “Tại sao?”

Nghe vậy, hấn không vội trả lời, chỉ lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, thờ khê “Cô đoán xem.”

Cô cúi đầu, cau mày nghĩ “Biểu hiện công việc của tôi gần đây không tốt?”

“Biểu hiện công việc của cô từ trước tới giờ đều tinh táo gọn gàng.” Lăng Thiên Tước nhẹ kéo chuyện.

Trước kia hấn cảm tạ biểu hiện công tác chuyên nghiệp của cô, nhưng bây giờ hấn chỉ muốn hung hăng đập bẻ sự tinh táo tự giữ cùng với khách quan của cô, hấn cơ hồ có vẻ cảm xúc hóa quá mức.

Có người nào sẽ tin tưởng, hấn cư nhiên cũng có ngày bị phụ nữ ảnh hưởng?

Trải qua cuộc hành trình ở nước Mỹ kia, cô rút cuộc là sao lại có thể không coi đó là chuyện gì to tát, đáp án rất đơn giản, cũng rất đã thương người, hấn nghĩ cũng không muốn nghĩ.

Cô không thương hấn, thế nhưng hấn đáng chết lại ngược lại.

“Ông chủ, xin lỗi, tôi thật sự không đoán ra.” Cô rất cẩn thận, không cho mình thất bại trước mặt hấn, cũng không muốn tiết lộ dù một xiu tâm tình.

Lăng Thiên Tước đập chân ga, vòng mấy vòng cung xinh đẹp, xe liền ra khỏi bãi đỗ xe, bắt đầu phóng đi qua phố lớn nhỏ.

Hấn không nói lời nào, thần kinh cô căng thẳng, cho đến khi xe dừng trước cổng nhà hàng, có mấy người lập tức nghênh đón bọn họ, có một người nhận lấy chìa khóa lái xe đi đỗ, mấy người khác dẫn họ nhập tọa, lại xuất hiện vài người phục vụ mang ra vài phần điểm tâm tinh tế nho nhỏ, lại châm trà cho bọn họ, chuẩn bị khăn bông nóng, chọn món ăn.

Mấy phút sau, người phục vụ bắt đầu mang thức ăn lên, là hải sản cao cấp.

“Ăn trước.” Lăng Thiên Tước sau khi ném ra lệnh, không nói gì nữa cả.

Tiểu Phù muốn hỏi, nhưng phục vụ vẫn tới tới lui lui bên cạnh, nom nớp lo sợ hầu hạ bọn họ dùng com, Lăng Thiên Tước thoát nhìn rất tự tại, tư thái ăn com ưu nhã, hiển nhiên là có thói quen có người hầu trông bận rộn hầu hạ hắn, nhưng cô thì không.

Sau khi hắn dùng com ước chừng năm phần no bụng thì hắn vẫy tất cả các nhân viên lui ra, hi vọng không có người vào quấy rầy bọn họ.

“Cái này cho cô xem.” Lăng Thiên Tước đem cái xách tay kia bỏ lên trên bàn, ý bảo cô mở ra.

“Đây là?” Cô nhìn mà không lấy.

“Vật của cô.” Hắn lạnh nhạt nhìn cô một cái.

“Tôi sao?” Đồ của cô sao lại gửi cho hắn, chẳng lẽ là –

Từ trong mắt cô, hắn biết cô đoán được rồi.

“Bà nội gửi ảnh cưới, chúng ta mỗi người một quyển, cô có thể tùy ý xử lý, đó là bà nội đưa cho cô.”

Lăng Thiên Tước thấy cô giật mình nhìn hình, ánh mắt mềm lại.

Tiểu Phù không để ý com mới ăn một nửa, lập tức lật xem “Thật là những tấm hình xinh đẹp, nhất định rất quý.”

Nghe vậy, hắn nhướn một bên lông mày lên.

Giá tiền cho tới bây giờ chưa bao giờ là vấn đề, người cùng với tình cảm mới là trọng điểm.

“Nơi này hắn không phải là toàn bộ?” Cô nói.

“Bà nội ở đó có toàn bộ hình, tổng cộng sáu quyển, bà nội từ từ chọn, cuối cùng tình nguyện mấy hình gửi cho chúng ta.” Hắn giải thích cho cô.

Cô nghe, trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút khổ sở, cổ họng trong nháy mắt căng thẳng, hốc mắt đỏ lên.

Bà nội cái gì cũng không biết, dùng thân thể đã ngã bệnh hao tâm tổn sức vì bọn họ chọn hình, cô thậm chí không dám nghĩ, nếu như bà nội biết cô cũng chỉ là đồ giả mạo, sẽ rất đau lòng..

“Nghĩ gì vậy?” Lăng Thiên Tước thấy hốc mắt cô ửng đỏ, ngực bỗng chốc căng thẳng.

“Cảm thấy rất là ác, tôi lừa bà nội.”

Hắn hơi nhếch môi, cố ép xôn xao cuộn cuộn trong cơ thể xuống, chỉ vì –

Cô nói là “bà nội” mà không phải “bà nội của anh”

“Tiểu Phù, chúng ta có thể thay đổi tất cả.” Hắn nhìn cô.

“Thay đổi?” Cô vẫn còn lật xem hình, có chút mất hồn hoi.

Những tấm hình này thật là đẹp, từ trong ra ngoài cái gì cũng loại kia... Mĩ, ánh mắt hắn nhìn cô thật sâu, câu hồn hơn so với nam diễn viên Hollywood.

“Cô đối với tôi mà nói, là đặc biệt.” Lăng Thiên Tước mỗi lần đều nắm chặt cơ hội, thử thuyết phục cô tiếp nhận và tin tưởng chân tâm của hắn.

Hắn biết muốn nhân vật quan trọng này tin tưởng có chút khó khăn, hơn nữa bất kì ai biết danh sách phụ nữ dài dằng dặc của hắn lúc trước đều không dễ dàng tin tưởng hắn.

Nhưng hắn khẩn cấp cần cô tin tưởng, chỉ cần một mình cô tin tưởng.

“Ông chủ, chúng ta lúc ban đầu đã nói, tất cả chuyện xảy ra ở nước Mĩ, trở lại Đài Loan chúng ta đều sẽ quên.” Cô không dám nhìn hắn, cúi đầu nói.

Tại thời khắc mấu chốt này, nếu cô muốn đem lập trường bày tỏ rõ ràng, tốt nhất không nên chạm đến đôi mắt thâm tình kia, bởi vì nó sẽ làm cô tâm chí dao động.

“Tôi biết mình đã nói qua cái gì.” Lăng Thiên Tước phiền loạn vuốt mái tóc đen.

“Tôi chỉ nghĩ tốt cho công việc.” Tiểu Phù không dám ngẩng đầu.

Nhìn tư thái trốn tránh của cô, hắn ở đáy lòng thờ dài thật sâu.

Xem ra giữa bọn họ phải có hao tổn.

Bạn đang đọc truyện *Thuê Boss Làm Bạn Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Dùng cơm xong, hấn đưa cô trở về.

Nhìn đầu cô không hề quay lại, Lăng Thiên Tước có chút buồn bã nhìn bóng lưng cô biến mất, sau đó tự giễu kéo môi cười một tiếng.

Hắn rốt cục mong đợi cái gì?

Hi vọng cô sẽ giống như những cô gái khác, xuất tất cả vốn liếng mời hắn lên lầu, hoặc là đối với hắn lộ ra ánh mắt lưu luyến không rời.

Lăng Thiên Tước thấy đèn trong nhà cô sáng lên, lại ngồi ngây ngô ở trong xe nhìn nhà cô một lát, mới ép mình rời đi.

Hắn không lập tức chạy nhanh về chỗ mình ở, ngược lại lại di chuyển ở phụ cận nhà cô, chờ hấn ý thức được mình không có cử động khác biệt mấy so với nhân viên tuần tra, thì hấn đạp mạnh xe, tự thấy mình buồn cười.

Tám phần là điên rồi.

Nếu như không phải là điên rồi, thì làm gì có đàn ông bình thường nào làm ra cử động kì quái như thế?

Lăng Thiên Tước chuyển phương hướng một cái, chiếc xe thể thao đẹp mắt lập tức chuyển 360 độ, động cơ gầm nhẹ, bánh xe ma sát mặt đất, kéo theo tiếng vang bên nhón.

Trên đường về, mấy chiếc xe cứu hỏa làm hấn nhăn mày lại.

Một dự cảm lo lắng vọt lên trong đầu, hấn lập tức quẹo cua 360 độ lần nữa, lần này mục đích là nhà cô.

Xe thể thao phóng tới dưới lầu nhà cô nhanh hơn xe cứu hỏa, hỏa nhiệt giống như con rắn độc, từ cửa sổ các hộ gia đình dưới lầu phách lối trườn ra.

Lăng Thiên Tước tìm kiếm bóng dáng của cô trong đám người vây xem— không có.

Đáng chết, người phụ nữ kia ngủ chết rồi, hay là còn đang tắm?

Hắn lấy di động ra gọi cho cô, nhưng không ai nghe, quay đầu, nhìn thấy có mấy người hàng xóm ôm thùng nước, đang tính toán giúp một tay thì không biết từ đâu xuất hiện một bóng dáng.

“Xin lỗi.” Hắn cầm lấy thùng nước, xối lên người mình, không chút do dự vọt vào nhà trọ.

Thời điểm xe cứu hỏa chạy tới, hấn đã vọt tới lầu năm, nhìn thấy cô đang ở trước một cửa sắt, đang dụ dỗ một tiểu quý khóc không ngừng mở cửa ra.

“Tiểu Phù.” Lăng Thiên Tước cau mày, lôi kéo cánh tay của cô, trực giác muốn xông đi lên.

Mới vừa rồi lúc ở dưới lầu, hấn tính một chút tòa nhà cao tầng này có tám tầng, tầng cuối hấn là tầng thượng.

“Anh còn chưa trở về?” Tiểu Phù liếc hấn một cái, ánh mắt kinh ngạc, dưới tình thế cấp bách không còn có ý gọi hấn là ông chủ.

“Quay trở lại.” Hắn kéo lấy cô, liền muốn xông lên, “Mau lên đi.” Hắn thúc giục, lo lắng lầu dưới sẽ có thể nổ tung.

“Tôi không thể bỏ lại nó.” Cô hất bàn tay hấn ra, liếc nhìn đứa trẻ, đối với hấn lắc đầu một cái.

Lăng Thiên Tước cắn răng, liếc về phía tiểu quý đang bị vây ở trong phòng, đáy lòng của hấn cuồng loạn vang lên tiếng nguyên rủa bất nhả liên tục.

“Nó không thể ra được, trong nhà không có người lớn, nó lại không đủ cao, không có biện pháp tự mở cửa sắt ra.”

Cô vừa giải thích, vừa đem cánh tay mảnh khảnh chui qua khe khắc hoa của cửa sắt.

Hắn thấy thế, ngồi xổm xuống, ra lệnh cho tiểu quỷ bên trong “Đi lấy cái ghế nhỏ tới đây, có nghe hay không, lập tức mang đến.”

Tiểu Phù cau mày, đang muốn nói cho hắn biết chiều này lúc vừa rồi cô đã thử qua, nhưng đứa bé đã bị dọa ngu, căn bản không nghe hiểu bất kì điều gì, chỉ là lời của cô còn chưa nói ra miệng, đã thấy đứa nhỏ vốn là khóc không ngừng bỗng nhiên dừng khóc, vẻ mặt sợ hãi nhìn Lăng Thiên Tước, sau đó chạy đi, khi trở về, trong tay là một chiếc ghế nhỏ.

“Đề vào nơi này, đứng lên trên đó, mở cửa ra.”

Cô từ trước tới giờ đều biết thanh âm uy nghiêm của hắn, không cần nói lời nào, chỉ ngồi ở bàn làm việc nhìn chăm chăm vào người khác, cũng có thể làm cho chủ quản cấp cao trên năm mươi tuổi liên tiếp lau mồ hôi.

Chỉ là không ngờ, hắn lạnh lùng ra lệnh cũng có thể giải quyết đứa bé bị hù dọa?

Đứa bé vừa mới mở cửa, Lăng Thiên Tước lập tức đem đứa trẻ ôm thật chặt vào ngực.

Cô còn chưa kịp mỉm cười vì thắng lợi, lầu dưới truyền đến một tiếng nổ mạnh, vang lên ầm ầm, đem đứa trẻ vừa mới miễn cưỡng đề xuống sợ hãi, lại lần nữa hoàn toàn bị hù dọa.

“Cô đi trước, nhanh lên.” Hắn thúc giục.

Tiểu Phù không lên tiếng, bắt đầu liều mạng chạy lên trên, hắn ôm đứa bé trai nhỏ đang khóc rống lên đi sát theo sau.

Lại truyền tới hai ba tiếng nổ mạnh, hù dọa cô chảy mồ hôi lạnh toàn thân, không cần thận đáp phải vật trưng bày giữa cầu thang của các hộ gia đình, Lăng Thiên Tước lập tức đưa tay ôm chắc hông của cô, lời cô tới trước ngực.

“Ta...ta...” toàn thân cô phát run, cảm thấy an toàn mà khẽ dựa vào ngực của hắn

Hắn suy nghĩ muốn ôm lấy cô xông lên lầu bằng tốc độ nhanh nhất, để cho cô cách khỏi uy hiếp của khói đen cùng tử vong càng xa càng tốt.

Nhưng hắn không thể, trong tay vẫn ôm đứa trẻ đang khóc rống, chỉ có thể cương giọng mãnh liệt thúc giục cô “Tiếp tục lên trên.”

Thật vất vả đi tới không khí mát mẻ trên nóc nhà, mới phát hiện cửa gỗ ở tầng cuối bị khóa lại, Tiểu Phù dùng sức đẩy cửa hai lần, vẫn không cách nào mở ra.

Cô rất ít khi đi lên nơi này, hơn nữa các hộ gia đình ở tầng tám đem không gian tầng cuối làm không gian tư nhân, bình thường không muốn người khác đi lên trên này, dần dà, mọi người không hề lên nữa.

Lăng Thiên Tước rất nhanh hiểu chuyện gì xảy ra, đem đứa trẻ thả xuống đất, muốn cô trông nom, cô còn phải lui xuống một chút, bóng dáng cao lớn của hắn liên tục đọng hai, ba lần, cửa gỗ cuối cùng cũng bị đục long ra.

Khi không khí trong sạch một lần nữa trở lại vào phổi của cô thì cô thiếu chút nữa cảm động đến khóc lên.

Hắn ôm lấy đứa bé trai, một tay nắm hông của cô, đưa hai người tới không khí mát mẻ của tầng thượng, tiếp nữa hắn quay người lại, đóng cửa vào.

Đi trở về bên người cô, hắn cởi xuống áo khoác tây trang, bước mấy bước đi qua cô, dùng sức giơ tay với đám người dưới lầu, cho đến khi có người hô to lầu cuối có người, cũng xác định là nhân viên phòng cháy đã chú ý tới bọn họ, mới đem áo khoác tây trang bỏ sang bên, dựa vào bên tường ngồi xuống.

Lăng Thiên Tước nhắm mắt lại, cả người không ngừng run rẩy, hắn thậm chí không dám nghĩ tới, nếu như hắn không quay trở lại, cô sẽ biến thành dạng gì?

Tiểu Phù an ủi đứa bé trai, chờ đến khi nhân viên phòng cháy tiếp được đứa bé trai, thì cuối cùng Lăng Thiên Tước mới mở mắt, từ từ hướng tới cô.

Ánh mắt của hắn thoát nhìn liền giống đứa bé trai, tràn đầy lo lắng cùng sợ hãi, làm cô đau lòng... đồng thời cũng làm cho cô không chế ngự nổi nhu tình tràn ngập.

Cô sợ rằng mình không lừa được bản thân nữa.

Rõ ràng hăm dọa trong nguy hiểm, nhưng vì sự xuất hiện của hắn, cảm giác an lòng, cho dù gặp bất trắc thật, cũng không còn sợ hãi cái gì nữa rồi.

Lăng Thiên Tước tro mắt nhìn cô đứng lại trước mặt mình, ngồi xổm xuống, nhìn thẳng hắn.

Hắn không suy nghĩ nhiều, vươn tay, đem lấy cô vững vàng khóa vào trong lồng ngực, chăm sóc cô, vì cô che gió tránh mưa, giải tất cả nguy nan, cho dù vì cô mà lo lắng, hắn biết, hắn cũng sẽ cảm thấy đó là một loại hạnh phúc.

Nhưng cô căn bản không cho hắn cơ hội đến gần lòng của cô, hắn không trách cô không cho hắn cơ hội, là đáng đời hắn, lưu lại cái kỷ lục hoang đường

đó, hiện tại chẳng qua là tự làm tự chịu.

Ông trời chính là như vậy, hấn càng không thêm nghĩa đến tình yêu, tận tình sung sướng với tình trường, ông lại càng để cho hấn chịu đau khổ trong tình yêu.

“Anh có bị thương không?” cô không hề cảnh cáo mình, ánh mắt toát ra lo lắng cùng cảm tạ.

“Cô thì sao?” Lăng Thiên Tước nhăn mày lại.

“Trừ hơi bị sặc ở ngoài, còn lại hoàn hảo.” Tiểu Phù nhẹ giọng mỉm cười, cổ họng phát ra hai tiếng ho nhẹ.

Mày hấn nhú lại càng sâu “Cô xác định chỉ hơi bị sặc?”

“Anh vừa rồi xô cửa, nhất định bị thụ thương.” Cô không để ý tới chất vấn của hấn, chỉ để ý thân thể hấn.

“Tôi là đàn ông.” Lăng Thiên Tước hừ lạnh “Đụng vài cái vào cửa, không chết người được.”

Tiểu Phù lặng lẽ nhìn hấn, đột nhiên phát hiện hấn là một loại đàn ông cổ chấp.

Đó là loại khí phách đàn ông thuần túy, đứng trước mặt hấn, cô không nhìn được buột miệng cười, đồng thời cảm thấy được bảo hộ ấm áp cùng hơi hơi uất ức.

Cô tức giận liếc hấn một cái, học giọng điệu vênh váo tự đắc của hấn mà hừ nhẹ “Tôi là phụ nữ, cổ họng không yếu ớt như anh tưởng.”

Nghe vậy Lăng Thiên Tước cười xuống, bộ dáng anh tuấn tiêu sái.

Ngay sau đó, cô bồi thêm một câu “Muốn nghe thử một chút tiếng thét chói tai của tôi sao?”

Nghe vậy hấn không khỏi sững sờ, tiếp đó lại đột nhiên cất tiếng cười to, tiếng cười mê người khác thường.

Tiểu Phù nhìn bộ dáng hấn cười to, ở đáy lòng len lén than thở, trải qua tối nay, cô đã không cách nào lừa gạt tình cảm của mình được nữa.

“Có thể giữ vững như vậy hay không?” Hấn đột nhiên dừng tiếng cười, tròn mắt đen nhìn chăm chăm cô.

“Cái gì?” Cô sững sốt.

“Đừng đối xử với anh lạnh băng như vậy nữa.” Lăng Thiên Tước nhú mày, giọng mang một tia khẩn cấp cùng khẩn cầu mở miệng yêu cầu.

“Đối với anh như hiện tại, được không?”

“Tôi không phải là lạnh băng.” cô nhỏ giọng biện giải cho mình.

Hấn nhướn lông mày lên.

“Tôi là thư ký chuyên nghiệp của ngài.”

“Em không chỉ là thư ký nữa, sau khi từ Mỹ trở về, anh không cách nào đối đãi với em như thư kí đơn thuần được nữa.” Hấn vươn tay, dịu dàng vuốt đi dơ bẩn trên má cô.

“Em hiểu rõ.” Cô cuối cùng cũng thừa nhận với hấn, cũng là thẳng thắn đối với chính mình.

“Để cho anh chăm sóc cho em cả đời, trở thành người thân của em ở Đài Loan.” Lăng Thiên Tước nhận thấy thái độ không kháng cự nữa của cô, lập tức nắm chặt cơ hội đưa ra cam kết.

“Em chủ ý là không tiếp nhận anh, nhưng trải qua tối nay, em quyết định cho chúng ta một cơ hội, nhưng mà em đã từng chịu tổn thương trong tình yêu, mà tình sử của anh quá huy hoàng, nếu như anh có thể làm cho em hoàn toàn tin tưởng anh, chúng ta sẽ ở cùng nhau.” Đây là giới hạn thấp nhất của cô.

“Em đồng ý?” Hai tay của hấn kích động nâng lên mặt của cô, cặp mắt vội vàng tìm kiếm đáp án khẳng định từ trong mắt cô.

“Anh trước phải thắng được sự tin tưởng của em, trước đây anh quá...” Cô không tiếp tục nói hết.

“Anh hiểu rõ.” Lăng Thiên Tước cuối cùng không cần cố kị cô làm khó, đưa ra đôi tay, đem lấy cô vững vàng ôm vào trong lòng, thì thầm vào bên tai cô “Em phải chuyên nhất, chỉ để anh ôm thôi, chỉ được để anh ôm thôi.”

Tiểu Phù ở trước ngực hấn lộ ra mỉm cười nhàn nhạt, không biết được có phải ảo giác của mình hay không, cô tự nhiên cảm giác rằng thân thể của hấn đang khẽ phát run?

Giờ làm việc, Tiểu Phù nhã nhặn từ chối đưa đón của hấn, kiên trì ngồi phương tiện giao thông công cộng, đến công ty, đi vào trong thang máy, vui vẻ

chào hỏi các đồng nghiệp.

Sáng nay vận khí không tệ, gặp lại bạn tốt Tống Bạch Hạo ở bộ thư kí trước kia, hỏi đó bộ thư kí hay cùng với tình anh của bộ nghiệp vụ sau giờ làm việc đi ăn cơm, ca hát.

Nhưng kể từ khi thăng chức trở thành thư kí của Lăng Thiên Tước, cô ít khi theo chân bọn họ ra ngoài.

Hôm nay vô tình gặp gỡ ở thang máy, Tống Bạch Hạo hướng cô chứng thực xem ông chủ có đúng là muốn theo đuổi cô hay không, cô chần chờ một chút, gật đầu cười một cái, cho dù cô muốn phủ nhận, chỉ sợ không có ai tin tưởng, bởi vì Lăng Thiên Tước tự nhiên mỗi ngày đều đưa cô một đóa hoa, giống như lúc ban đầu cô nói với bà nội.

Để cho cô tương đối kinh ngạc chính là – thời điểm đó hắn nghe vào những lời này?

Tống Bạch Hạo lấy được thừa nhận của cô, lập tức nói muốn mời mọi người buổi tối cùng nhau ăn cơm, tựa như trước kia, cô suy nghĩ một chút, đồng ý cười.

Cô bây giờ cảm giác mình rất hạnh phúc, chỉ là một chuyện rất nhỏ, đồ rất nhỏ, cũng có thể làm cô dễ dàng bật cười.

Vừa ra khỏi thang máy, đã thấy bóng dáng cao lớn của Lăng Thiên Tước đứng trước bàn làm việc của cô, một tay cầm đóa hoa hồng, đang cười dài quay đầu nhìn cô.

“Buổi sáng tốt lành.” Hắn dẫn đầu chào hỏi.

Tiểu Phù cảm giác tim nhõ một nhịp đập, đỏ mặt, từ từ hướng đi tới hắn, “Chào buổi sáng.”

“Chúc em hôm nay vui vẻ.” Hắn nâng lên hoa hồng.

Cô cười, đưa tay tiếp nhận hoa hồng.

Cô rất vui vẻ, tiếp tục như vậy nữa, sợ rằng phải lấy dây trói cô trên ghế, nếu không cô sẽ hưng phấn kích động mà bay lên, bay ra khỏi văn phòng, lại thoát khỏi cả cao ốc mà bay ra bên ngoài.

“Anh cũng thế.” Tiểu Phù từ trong bao da lấy ra một cái túi nhỏ, đưa cho hắn.

Lăng Thiên Tước khoe miệng không giấu được vui vẻ dương lên, đưa tay nhận lấy “Là cho anh sao?”

“Bánh bao thịt viên, em ăn bữa sáng, không biết anh đã ăn chưa, cho nên thuận tay chuẩn bị giúp anh một chút.” Cô nhìn hắn mỉm cười, hai má đỏ tươi.

Trước kia hắn chỉ có kích tình, do lửa nóng bên ngoài xâm nhập, thường thường sau khi kích tình rút đi, lòng chỉ càng thêm lạnh lẽo. Nhưng giờ hắn nhìn người phụ nữ kiều diễm xinh đẹp hơn đóa hồng trước mặt, túi giấy hơi ẩm trong lòng bàn tay, ngực lại nóng đến phát bồng, đó là một loại năng lượng từ bên trong, chỉ có cô mới mang đến cho hắn loại rung động này.

Ông trời, hắn muốn ôm chặt cô vào trong ngực, cự tuyệt quấy rầy của bất cứ kẻ nào, coi như thế giới này chỉ có hai bọn họ cùng tồn tại, đây là đủ rồi.

Có cô, hắn có toàn thế giới, đồng thời còn hoàn chỉnh chính mình.

“Anh yêu em.” Hắn đè nén rung động xuống ngực, bàn tay không cầm gì triu mến xoa nhẹ gương mặt của cô, ngắm nhìn một cách thâm tình.

Bị con mắt đen kiều diễm của Lăng Thiên Tước chuyên chú nóng bỏng nhìn, cô nóng bỏng hai gò má, Tiểu Phù tức giận liếc hắn một cái “Bởi vì em giúp anh chuẩn bị bữa sáng?”

Hắn buồn cười lắc đầu một cái “Bởi vì em.”

Nói xong hắn nhẹ nhàng vén tóc ở bên tai cô, run run hạ xuống một nụ hôn ở tai trái của cô, cảm giác cô không có kháng cự, hắn dúi mắt trở về bên mặt cô, cúi đầu ngắm nhìn gò má đỏ ửng cùng hô hấp rối loạn của cô.

Hắn chậm rãi đến gần mặt cô, khoảng cách hai người thật gần, chăm chú nhìn vào nhau, hắn nghiêng mặt, nhẹ nhàng bao trùm lên môi của cô...

Trong mấy phút ngắn ngủi trống giữa công việc giao tiếp, Lăng Thiên Tước lấy ra ánh cười ngắm nhìn, lại nhìn túi giấy cô đưa, lộ ra mỉm cười.

Cô sao lại cho rằng hắn có thể chưa ăn sáng mà đã đi ra cửa?

Những việc vặt này từ trước đến giờ đều có chuyên gia giúp xử lý, hắn không phí tâm cho loại chuyện này, nhưng hắn không muốn nói rõ ra, để cho cô làm như vậy cũng tốt.

Nhớ tới buổi sáng cô vì mình mà chuẩn bị bữa sáng, lại ảo tưởng tới cuộc sống của hai người sau khi cưới, một cổ vui sướng thỏa mãn tự nhiên sinh ra, giống như tất cả khe hở của linh hồn bị cô tràn ngập.

Khi nhà cô xảy ra hỏa hoạn, sau khi cô nhả nhận từ chối lời mời ở lại chỗ hân, tâm tình của hân xuống thấp một lúc, chỉ là sau đó đã chứng minh rằng cự tuyệt của cô là đúng.

Bởi vì sau khi hỏa hoạn đi qua, hân không kịp đợi chủ nhà chỉnh sửa lại nhà, trực tiếp tìm người nhanh chóng khôi phục lại nguyên trạng căn phòng, khi cô từ nơi ở tạm thời trở lại phòng ốc đã quen thuộc, trên mặt hiện ra kinh ngạc cùng cảm động, khắc sâu vào trong lòng hân.

Niềm tin tưởng cùng chuyện bồi dưỡng tình cảm không thể lười biếng, không có phương thức cố định, phải xuyên qua chuyện sinh hoạt vụn vặt, từng giọt từng giọt dựng lên, đây là chuyện hân chưa bao giờ nếm thử, lại tốt đẹp một cách đáng chết.

“Ông chủ, mẹ anh gọi điện tới.” Khi làm việc Tiểu Phù đều kiên trì phải xưng hô đúng công tác.

“Cảm ơn em, nhờ em chuyển điện thoại sang cho anh.” Lăng Thiên Tước không phải hoàn toàn không kẻ khả thi, giọng nói có khách khí nhưng vẫn tỏa ra mập mờ ám áp.

Bên đầu điện thoại kia yên lặng một giây, rồi truyền đến giọng điệu nửa chế nhạo, nửa dịu dàng của cô “Ông chủ, tâm tình của anh hôm nay rất tốt?”

Nghe vậy hân bỗng nhiên cười to “Bữa sáng gia đình dầu yêu.” Đây là đáp án chuẩn xác nhất.

Lăng Thiên Tước cảm giác như cô lều bầu đôi câu, sau mới đem điện thoại tiếp nối vào.

“Con trai.” Điện thoại truyền tới âm thanh mệt mỏi.

“Tình trạng bà nội thế nào?” Hân thu hồi nụ cười, tâm tình từ từ trầm trọng.

“Mấy ngày trước đi các nơi ở Đài Loan, tinh thần tốt hơn, mới vừa rồi đột nhiên ác hóa.” Mẹ hân hít sâu một cái, “Thầy thuốc nói, bà nội của con có thể vì hoài niệm quê quán, nên tinh thần mới mạnh lên một chút, nhưng cũng chỉ là ngồi trong xe xem phong cảnh một chút, lấy tình trạng của bà bây giờ mà nói, vẫn còn quá mệt mỏi.”

“Bà nội không muốn con qua xem bà sao?” Hân nhăn mày lại.

“Bà nói không phải thời điểm.” Âm thanh của mẹ hân tràn đầy bất đắc dĩ và lại mấy lần nghẹn ngào. “Con trai, mẹ cảm thấy thật sợ hãi, bà nội của con giống như một bóng giờ giấc... bà... bà một mực yên lặng lặng yên ở đây... đang làm một ít chuyện... bố con cũng đã về tới Đài Loan, ngày ngày bồi ở bên cạnh bà, nhưng trong mắt bà chỉ là giống như ... nhớ lại... cảm giác bà làm mỗi chuyện đều có mục đích của bà...”

“Con muốn qua xem bà nội.”

“Con trai à, mẹ cảm thấy không cần vì bà nội có giao phó, nói bà khi con đến đây thì con mang theo cháu dâu bảo bối của bà, không thì con không cần xuất hiện.”

“Bà nội thật nói vậy?” Hân khẽ cười.

“Con à, mẹ cảm thấy bà nội con rất thích cô gái lần trước con mang về, bà còn mang ảnh cưới của các con đặt đầu giường, dĩ nhiên còn rất nhiều ảnh khác, như là ảnh cưới của mẹ và bố con, còn có ảnh bà với ông nội con...”

“Con sẽ dẫn cô ấy đi cùng.” Lăng Thiên Tước cam kết.

“Tiếp tục lừa dối bà nội con?” Giọng nói mẹ hân như than thở.

“Mẹ, con yêu cô ấy, không có lừa gạt.” Nghe thấy hô hấp mãnh liệt của mẹ, hân lộ ra mỉm cười.

“Nếu như cô ấy gạt đầu, con muốn cưới cô ấy lập tức.”

“Đó, trời ạ --” ở bên đầu kia của điện thoại mẹ hân mãnh liệt thở.

“Đây là tin tức đại tốt, mẹ sẽ lập tức đi nói với bà nội rằng các con có thể chuẩn bị kết hôn bất cứ lúc nào, để cho bà vui mừng, nói không chừng bà sẽ cho con tới đây.”

Sau đó mẹ hân mặc kệ hân muốn nói lời bổ sung hay không, lập tức cúp điện thoại.

Lăng Thiên Tước kéo môi cười một tiếng.

Bà nội có bản lĩnh này, rời khỏi ánh mắt thế tục, ở rất nhiều thời điểm máu chốt, sống được trong môi trường long trọng nghi thức này.

Thời gian làm việc nhanh chóng trôi qua.

“Ông chủ.” Trong điện thoại nội tuyến truyền đến âm thanh của Tiểu Phù.

“Mấy giờ rồi?” Hân bỏ bút ngòi vàng sang, nghe âm thanh của cô mới ý thức là đã tới lúc tan sở.

“Bây giờ rùi.” Tiểu Phù liếc đồng hồ.

“Chúng ta nên tan sở thôi.” Trong tiếng nói của hắn có ý cười, trong đầu bắt đầu kế hoạch muốn dẫn cô đi đâu ăn cơm.

“Tôi không phải nhắc nhở anh đã đến giờ tan sở.” Cô bình tĩnh nhắc nhở. Cô sao có thể làm như vậy, và lại bây giờ đúng là có chuyện khác.

“Chuyện gì?” hắn khờ hoặc.

“Vừa rồi cô tiếp tân có gọi điện thoại lên đây, thông báo tiểu thư Thiệu thị đã lên lầu, vì cảnh vệ biết thân phận của cô ấy, hơn nữa cô ấy đã từng tới đây, nên không có thông báo trước mà cho cô ấy lên lầu.” Ngữ điệu của cô vẫn vững vàng như cũ.

Đáng chết! Đấy lòng hắn khờ nguyên rùa.

“Tiểu Phù, anh không có hẹn cô ta.” Lăng Thiên Tước lo lắng giải thích.

“Tôi hiểu rồi.” Cô nói xong, lập tức cúp điện thoại.

Đáng chết, tất cả đều đáng chết.

Lăng Thiên Tước từ trên ghế nhảy dựng lên, nắm lên áo khoác tây trang, bước nhanh lao ra khỏi phòng làm việc của tổng giám đốc, mở cửa, đứng lúc nhìn thấy thiên kim Thiệu thị từ trong thang máy đi ra.

“Hello, Thiên Tước.” nữ sinh điều tề trắc nhìn thấy hắn, lập tức tăng bước chân đi hướng tới hắn.

Lăng Thiên Tước theo bản năng liếc Tiểu Phù một cái, cô ngó mặt đi chỗ khác, làm cho hắn tại chỗ về mặt tối sầm, trong nháy mắt lòng lạnh đi nửa đoạn “Tiểu Phù?”

Thiên kim Thiệu thị không phát hiện sự khác thường của hắn, thật vất vả mới nhìn thấy hắn, cô chỉ muốn mau chóng đem tình yêu say đắm của mình nói hết với hắn “Thiên Tước, anh lâu không có xuất hiện, không tới hộp đêm, không nhận điện thoại của bọn em, không tham dự bất kì tụ hội nào, em rất nhớ anh đó.... anh gần đây có phải bận như vậy thật không?”

Tiểu Phù đột nhiên đứng lên, cũng không nhúc nhích, nhìn hắn, Lăng Thiên Tước không nhìn ra tâm tình của cô từ nét mặt đó của cô.

Tiểu Phù? Hắn im lặng khản câu cô cho hắn một cơ hội giải thích.

Vừa lúc đó Tổng Bạch Hạo ở thang máy đi lên, muốn xác nhận rõ xem Tiểu Phù tối nay có cùng mọi người ra ngoài hay không, hắn vốn có dụng ý muốn thuyết phục cô, mặc dù buổi sáng cô đã đồng ý với hắn, nhưng dù sao cô hiện nay cũng là “trông nom của ông chủ” có khi sẽ khước từ cũng không chừng.

Lăng Thiên Tước nhíu mày nhìn Tổng Bạch Hạo, hắn không nhớ rõ mình có triệu kiến bất kì nhân viên nào.

Không khí giữa bốn người có chút xấu hổ, Tiểu Phù mở miệng trước tiên

“Bạch Hạo là tới đây tìm tôi, chúng tôi đã có hẹn.”

Nghe cô nói thế, Lăng Thiên Tước nhất thời luống cuống.

“Tiểu Phù, anh không có hẹn cô ta tới đây.” Hắn không để ý thiên kim Thiệu thị đang ở hiện trường, hốt hoảng giải thích, tròng mắt đen để lộ ra khản cầu.

Vừa nghĩ tới biểu hiện hoàn mỹ mấy tháng liên tục của mình có thể vì vậy mà chảy hết về biển đông, Lăng Thiên Tước trong tim tràn đầy hối tiếc.

Vì vậy hắn thả ra tiếng gió, để cho mọi người biết hắn đã thu tay, từ nay về sau chỉ có một người phụ nữ bên cạnh, hơn nữa chế nhạo Tiểu Phù không thể.

Tiểu Phù cảm vì da lên, xoay người đối mặt Lăng Thiên Tước “Anh không cần hướng tôi xin phép hay giải thích, xin lỗi, tôi có hẹn với bằng hữu, trước hết tan việc, ông chủ.”

Nghe cô có ý cường điệu thân phận, Lăng Thiên Tước mặt lại càng đen hơn, bờ môi không vui căng thẳng, lần này hắn bất mãn với chính bản thân.

Nhìn cô cùng tên nhân viên quí quai kia đi vào thang máy, tầm mắt hắn cùng cô trước khi thang máy đóng lại có trao đổi ngắn ngủi, hắn dùng mắt nói cho cô biết – không cần đi, anh muốn cho em biết, anh muốn xin phép, giao cho anh một cơ hội giải thích.

Nhưng thang máy vẫn vô tình đóng lại, hắn không hiểu cái nhìn chăm chú thật sâu của cô trước khi rời đi đại biểu ý tứ gì, hắn lưu lại với mắt mắt mây đen giăng đầy, mang đi tâm tình tốt đẹp cả ngày của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thuê Boss Làm Bạn Trai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Trong thang máy, trong thân thể Tiểu Phù không ngừng dâng lên cảm giác vui vẻ, không thể tiết chế. Cô dùng đôi tay che miệng, toàn thân run rẩy không thể kiềm chế.

“Muốn cười thì liền cười đi.” Tổng Bạch Hạo lắc đầu một cái rồi đề nghị, trong ánh mắt có chút khó tin nhìn cô “Không ngờ lời đồn đãi cư nhiên đều là thật.”

“Đồn đãi cái gì?” Tiểu Phù tò mò hỏi.

“Xem ra cô ở ‘địa phương cao cao’ này lâu rồi, thực không biết khắp nơi đều là lửa khói.” Tổng Bạch Hạo sáng khoái cười lên.

“Tôi vốn không thích tán gẫu bát quái.” Cô lầu bầu.

“Toàn bộ trên dưới công ty đều đang đồn, ông chủ đang điên cuồng theo đuổi cô.” Hắc nháy mắt với cô mấy cái, đôi tay đưa ra lời mời “Có muốn bỏ sung sao?”

“Tôi không phủ nhận.” Tiểu Phù đỏ mặt.

“Nhưng tôi lại cảm thấy ông chủ không điên cuồng theo đuổi cô.” Tổng Bạch Hạo dẫn cô ra khỏi thang máy, tiến về phía địa điểm mọi người tập hợp, “Căn bản là điên cuồng yêu cô.”

“Làm sao thấy được?” Cô có chút xảo trá hỏi.

“Chỉ từ biểu hiện vừa rồi của ông chủ đại nhân, tôi liền nên chúc mừng cô.” Hắc không tha cho Tiểu Phù “Quá trình thu phục bậc con trời kiều ngạo này như thế nào?”

“Tôi cái gì cũng không làm” Tiểu Phù lập tức phủ nhận sạch sành sanh.

“Trừ tình yêu cuồng nhiệt còn cùng nhau đi nước Mĩ du lịch cơ mà?” Tổng Bạch Hạo nói lên bát quái mà thời gian trước mọi người xôn xao truyền đi.

“Đó không phải là du lịch, ai, chuyện có chút phức tạp.” Tiểu Phù thấy đồng nghiệp phía trước đã hướng bọn họ vẫy tay.

“Chúng ta có cả một buổi tối” Hắc hướng mọi người giơ ngón tay cái lên, bày tỏ rằng nhiệm vụ đã hoàn thành.

“Anh phải giữ bí mật.” Cô nhìn hắc một cái.

“Không có vấn đề gì.” Tổng Bạch Hạo nhẹ nhõm hếch mày lên.

“Đây là duyên phận.” Tổng Bạch Hạo từ chỗ tụ hội đưa cô về nhà, hai người ngồi ở trong xe, nghe cô kể xong đoạn chuyện xưa, kết luận ra hai chữ.

“Duyên phận cái gì?” Tiểu Phù cảm thấy có chút buồn cười.

“Cô suy nghĩ một chút, mình làm thư kí cho ông chủ đã bao lâu?” Hắc phân tích “Hai người rõ ràng là đã cùng làm việc lâu ngày, nhưng bởi vì vấn đề thân phận, thủy chung không nghĩ tới đối phương có phải là người trong định mệnh của mình hay không, cuối cùng ông trời nhìn xuống, đổi lại góc độ, để cho các người một lần nữa phát hiện nhau, rồi tiến tới tình yêu.”

“Một lần nữa phát hiện nhau.” Cô thích cách nói này.

“Rất nhiều những cặp vợ chồng có thể đi chung lâu dài với nhau cũng như vậy, đến thời điểm kết hôn mới phát hiện rõ ràng, thì ra đối phương vẫn luôn ở bên cạnh mình, giống như là hồi nhỏ ngủ ở ngõ bên cạnh...đi học thì học lớp bên cạnh...công việc thì đúng lúc công ty của hắc ở dưới lầu của mình...mọi việc cứ như thế.”

“Tôi hiểu, sau đó bọn họ sẽ mang những thứ trùng hợp này làm thành đoạn tiểu sử ngắn, chia sẻ trên tiệc cưới với mọi người.” Tiểu Phù thấy có chút thú vị bèn phụ họa.

“Tiểu sử của cô phải viết cẩn thận một chút, sợ rằng phải viết rất dài, rất dài, nếu không mọi người sẽ điên cuồng ép cô nói ra toàn bộ chi tiết.

“Tại sao lại là tôi?” Cô khốn hoặc.

“Thân phận của chú rể sợ làm cho mọi người co rúm lại.” Hấn làm ra nét mặt tôn sùng.

“Anh ấy chỉ là ông chủ thôi mà.” Cô bật cười.

Tổng Bạch Hạo nghiêm túc mở miệng “Đừng quên, anh ta là người đàn ông nắm giữ mấy chục triệu cuộc sống, đương nhiên rồi, ở đáy lòng của cô, anh ta chỉ là một ông chủ si tình của cô thôi.”

Tiểu Phù cong lên khoe miệng, không trả lời.

Xuống xe, cô phát phát tay, xoay người đi tới cổng nhà trọ, lấy chìa khóa cắm vào ổ, đang muốn xoay để mở khóa thì đột nhiên lưng bị kéo vào một bộ ngực ấm áp trắng kiết.

Cô sợ hãi kêu nhỏ một tiếng, không kịp kêu cứu, lập tức bị xoay cả người lại, một cổ cường thế ấm áp quen thuộc đặt lên môi của cô.

Tiểu Phù lấy tay ngăn ở giữa hai người, chỉ vừa từ chối được hai cái, liền bị cái hôn kĩ thuật cao siêu của hấn đoạt đi tất cả năng lực suy nghĩ.

Cho đến khi phát hiện hai chân cô như nhũn ra, Lăng Thiên Tước mới chậm cái ôm hôn cuồng hấn lại, nhưng vẫn không ngừng hút lấy hương thơm ngọt ngào từ trong môi của cô, trấn định lại đồ kị cùng lo lắng đau khổ trong linh hồn.

Lại qua một hồi, hấn tuy buông cô ra, nhưng vẫn chưa có vẻ thỏa mãn, Tiểu Phù thở hổn hển, khẽ tựa trước ngực hấn, cảm giác cánh tay nắm trên hông của cô không ngừng buông ra nhiệt độ nóng bỏng.

Lăng Thiên Tước ghé vào bên tai cô thấp giọng hỏi “Tối nay đi chơi vui vẻ không?”

Cô hơi đẩy lồng ngực của hấn ra, nhìn thẳng hấn “Anh thì sao? Ước hẹn vui vẻ chứ?”

“Anh không có hẹn cô ta, là cô ta đột nhiên tự chạy đến tìm anh, hơn nữa anh cùng cô ta nói chuyện rõ ràng rồi.” Nói xong, hấn lại bổ sung “Anh không cùng cô ta ra ngoài, nói chuyện luôn ở trong công ty.”

“Nói rõ ràng cái gì?” Cô khốn hoặc.

“Anh nói cho cô ta biết –“ hấn cẩn thận từng li từng tí liếc nhìn cô một cái, tuyên bố “Chúng ta sắp kết hôn, xin cô ta giúp chúng ta đem tin tức này thông báo cho những bằng hữu trước đây.”

“Chúng ta sắp kết hôn sao?” Tiểu Phù nhìn về mặt chuyên chú của hấn, lòng tràn đầy cảm động hỏi.

Một lần nữa Lăng Thiên Tước lại đem lấy cô ôm thật chặt vào lòng “Tối nay anh làm hư việc rồi, anh hiểu rõ, chỉ xin em đừng liên như vậy mà xử anh xuất cục, để cho anh –“

Nghe giọng điệu khổ sở của hấn, Tiểu Phù ở trong lòng hấn giật giật, đang định nói cho hấn biết mình không có tức giận, chỉ đơn thuần muốn để lại không gian cho hấn xử lý.

Hấn bị lo lắng hung hăng hành hạ cả một đêm, giờ phát hiện cô kháng cự, càng không thể nào buông tay, gia tăng sức lực ôm chặt cô, giọng nói càng trở nên cấp bách “Anh hiểu rõ cuộc sống trước kia của mình trong mắt em là bộ dáng gì, anh chỉ thỉnh cầu em, không nên dùng những chuyện trước kia mà chằm chằm anh bây giờ, nhất là tối nay... trong mắt em là có người phụ nữ tới tìm anh... chính là cái kia anh...” Hấn cẩn thận chọn từ ngữ giải thích, thậm chí còn vì khẩu trương mà nói cả lăm.

Tiểu Phù ở trong ngực hấn lại giật giật, muốn nói cho hấn biết, chuyện hấn nói, cô đều hiểu, nhưng cô càng giãy dụa, hấn càng hoảng hốt buộc chặt cánh tay.

“Làm ơn, ngoan ngoãn nghe anh nói hết đã.” Hấn khẩn cầu.

Đúng là tên đàn ông cường thế thôi.

Cô ở đáy lòng len lén phê bình, đồng thời buông tha ý đồ ban đầu, cô vốn muốn nói cho hấn biết, cô tin tưởng hấn, hấn thật sự không cần khẩu trương như thế, nhưng mà lúc này nghe hấn nói một chút cũng không tồi, cô không nhìn được ý nghĩ xấu.

“Nếu như em nghĩ em đã hiểu rõ anh là người đàn ông như thế nào, anh chỉ muốn nói cho em biết, điều này chưa chắc là đúng, bởi vì ngay cả anh cũng không nghĩ đến mình sẽ như bây giờ. Kể từ sau chuyến đi nước Mỹ, anh đã không giống mình trước kia...”

Hấn hơi kéo ra một chút cự ly, thâm tình nhìn ngắm cô.

“Anh yêu em, đây là chuyện hiện tại anh xin khẳng định, không phải cố ý, nhưng thật sự anh vì điểm này mà thay đổi rồi, trở thành người đàn ông đáng tin cậy, muốn chung tình, muốn hiểu được và cũng muốn được săn sóc người yêu, đây tất cả đều là những chuyện anh chưa từng nghĩ tới, những thứ này thay đổi, toàn bộ bởi vì em...”

Tiểu Phù đưa một ngón tay lên khẽ chạm vào miệng của hắn, cảm động hướng hắn cười một cái.

Lăng Thiên Tước ngưng mắt nhìn cô thật sâu, đôi môi bị đầu ngón tay của cô chạm vào, buồn bực cả đêm biến mất trong nháy mắt, loại cảm giác này quả thật quá khoa trương, nhưng vốn đang u mê, bỗng lắc một cái, ầm ập từ mảnh tối tăm thối ra ngoài, bắn ra trăm đạo ánh sáng, làm cho hắn đột nhiên cảm thấy hình như ánh sáng đã trở lại trước mặt.

Cô cười nói “Em cũng yêu anh.”

Nghe như vậy cả người hắn ngây ngô đi.

Nhìn phản ứng của hắn, Tiểu Phù bật cười một tiếng.

Lúc này nhà người hàng xóm cũng quay trở lại, một nhà ba người gồm bố mẹ và đứa bé trai hiếu động quần vào cô nói chuyện cảm ơn.

“Chú à, chú cùng cô xinh đẹp bao giờ sinh em bé?” Đứa bé trai lấy ánh mắt sùng bái nhìn lên Lăng Thiên Tước cao lớn, một tay lôi kéo quần tây của hắn.

“Cái gì?” Lăng Thiên Tước cảm giác mình lại bị một tiểu bom oanh tạc.

Em bé? Hắn đột nhiên thấy lòng tràn đầy kích động.

Hắn cùng với đứa bé của cô.

Chỉ nghĩ thôi hắn đã thấy từng trận cảm động cùng thỏa mãn chảy đi khắp toàn thân.

“Con à, phải lễ phép chứ.” Bố mẹ của đứa bé trai lo lắng nhìn bọn hắn một cái.

Tiểu Phù cười cười trấn an “Không sao, bọn cháu cũng có tính toán kết hôn.” Cô ngồi xổm xuống, nhìn thẳng đứa bé trai “Nói cho cô biết, nếu cô có em bé thì sao đây?”

Lăng Thiên Tước kinh ngạc nhìn về phía cô, cảm thấy lần oanh tạc này hẳn là bom nguyên tử đi.

Cô không uyển chuyển giải thích, càng không có bài xích, hơn nữa cô không chỉ có nhắc tới kết hôn, mà còn không phản đối ý niệm cùng hắn sinh đứa bé.

Tối nay đúng là ngày may mắn của hắn! Ngày may mắn nhất.

“Cháu muốn dẫn hắn đi chơi, đi căn cứ bí mật của cháu.” Đứa bé trai hưng phấn mở miệng.

Mấy người lớn cùng đứa bé đứng nói mấy câu, cuối cùng thì nhà hàng xóm cũng lên lầu, Tiểu Phù quay đầu, khuôn mặt nhỏ lóe sáng nụ cười nhìn về phía hắn.

“Em đồng ý gả cho anh?” Hắn cố giữ vẻ mặt trấn định, nhưng giọng nói lại hưng phấn khác thường.

Tiểu Phù nhún nhún vai, giống như đang nói “Không có gì là không thể”, lẳng lặng mỉm cười, sau đó mở miệng nói câu “Kết hôn với anh tương đối dễ dàng.”

“Dễ dàng?” Lăng Thiên Tước nhú mày.

“Dù sao chúng ta cũng đã chụp xong ảnh cưới, chụp cái thẻ loại đó thật sự rất mệt mỏi, em không muốn chụp lần nữa.” Cô vươn tay, làm bộ ngáp một cái.

Hắn nghe rồi, khạc thật to ra mồm miệng ác khí “Cái người phụ nữ này thật là đáng giận, nói một câu ‘em nguyện ý’ cũng khó khăn đến vậy sao?” Lăng Thiên Tước giả bộ lạnh mặt, ác thanh ác khí kháng nghị.

“Đó” Tiểu Phù rút chìa khóa vẫn còn cắm trên cánh cửa, đi vào cửa chính của nhà trọ.

Hắn một tay ở trên eo của cô, cùng cô lên lầu “‘Đó’ là ý tứ gì?”

“Chính là ý tứ ‘đó’.” Cô nhin cười.

“Đó là trạng thanh từ, bản thân không có ý tứ gì.” Hắn nhướng cao lông mày, tức giận nhắc nhở.

“Vậy sao?” Cô giả bộ ngu.

“Anh trước hết để em sinh em bé, như vậy em sẽ không thể rời bỏ anh, đến lúc đó đứa bé trai kia cũng sẽ đứng ở bên anh.”

Lăng Thiên Tước nói bằng ngữ điệu nhẽ nhõm, nhưng ánh mắt nhìn về phía cô thì lại nóng bỏng quá đáng.

Câu nói vừa nói xong, hắn đột nhiên tận dụng toàn lực nhắm mắt lại, toàn thân căng thẳng, nhàn nhạt nói một câu xin lỗi, lấy điện thoại di động ra.

Về mặt của hắn càng ngày càng tái nhợt, cúp điện thoại xong, cặp mắt trống rỗng vô ý thức của hắn nhìn vào cô.

“Xảy ra chuyện gì?” Cô cau mày.

“Bà nội, bà – ‘về mặt’ hắn cứng đờ.”

“Bà nội xảy ra chuyện gì?” Cô đưa đôi tay, chạm vào cánh tay hắn như muốn tiếp thêm sức lực cho hắn.

“Bà đang ở bệnh viện tại Đài Loan, vừa rồi mẹ anh gọi tới – ‘Hắn hít sâu một cái, khàn khàn tiếng, nói ‘Bà nội sợ rằng không qua được.’”

“Bà nội, cháu tới thăm bà đây.” Lăng Thiên Tước nắm chặt cái tay phải yếu đuối của bà nội.

Bà nội mở mắt, cố hết sức nhìn hắn, vừa mở miệng liền hỏi “Cháu dâu có đến đây không?”

“Bà nội, cháu ở đây.” Tiểu Phù nắm chặt lấy tay trái của bà nội, ngừng đầu, cùng hắn trao đổi một ánh mắt hạnh phúc.

“Rất tốt, rất tốt.” Bà nội phần chần tỉnh thần cười lên, nói rất tốt.

“Bà nội, cái gì tốt?” Lăng Thiên Tước thấy tinh thần bà nội thật tốt, niềm lo lắng tạm thời buông xuống, “Bà muốn ăn cái gì sao?”

“Bà nói các cháu, rất tốt.” Ánh mắt hiểu rõ của bà nội lưu chuyển trên người bọn họ “Đừng cho là ta già rồi, cái gì cũng không biết.”

“Mẹ, tiểu tử này làm chuyện gì không vâng lời Người chăng?” Bố hắn đang đứng ở cuối giường bệnh cau mày hỏi.

“Con trai bảo bối của con lúc trước đùa giỡn với mẹ, chỉ là, mẹ cũng chưa ăn thua thiệt, để cho hắn cùng với cháu dâu của mẹ đi chụp ảnh cưới, coi như huê nhau.” Nụ cười trên mặt bà nội rất gian manh.

“Bà nội, bà đã biết ngay từ đầu?” Lăng Thiên Tước kinh ngạc.

“Các cháu vừa vào cửa, bà liền nhìn ra đầu mối, vốn là bị cháu chọc giận gần chết, sau phác giác ra rằng cô gái này tính tình thiệt tốt, bà bèn tương kế tựu kế, đẩy cho các cháu một cơ hội.” Bà nội hả hê cười.

“Bà nội.” Tiểu Phù đỏ bừng cả mặt.

“Chớ ngượng ngùng, khi đó bà liền biết là các cháu nhất định sẽ trở thành một đôi.” Bà nội kiêu ngạo nhìn về phía cháu trai của mình, rất có khí thế “Tôn Ngộ Không nào có thể thoát khỏi Phật chương của Như Lai.”

Lăng Thiên Tước thấy thế, cười hỏi : “Sao bà biết?”

“Cháu trai ngốc hỏi vấn đề ngu ngốc.” Bà nội dò xét hắn một cái, rồi mới chậm rãi mở miệng “Cô gái tốt như thế, các cháu sống chung lâu ngày như thế, nếu như cháu không nắm thật chặt, không lấy được vợ tốt, đó chính là đáng đời cháu. Bà ra đưa ra nhiều ám hiệu như vậy cho cháu, còn đặc biệt phân phó nhiếp ảnh gia phải làm cho các cháu hôn nhau.”

“Thì ra là vậy.” Lăng Thiên Tước cảm kích cười.

Tiểu Phù đứng đối diện hắn thì hai má lại đỏ lên.

“Nếu không cháu cho rằng vì cái gì mà ta phí sức lực lớn tới như thế, bắt các cháu chụp ảnh cưới là vì cái gì?” Bà nội dí dõm nháy mắt vài cái.

“Bà nội, cháu ở nước Mĩ là muốn bồi bà.” Lăng Thiên Tước buồn cười lắc đầu, đại khái chính là “đạo cao một thước, ma cao một trượng.”

“Bà không cháu cần bồi, bà muốn cháu hạnh phúc, cháu trai đàn.” Bà nội ý cười đầy mặt.

“Cô gái àh, bà giao cháu trai cho cháu đó, làm phiền cháu giúp bà chăm sóc hắn thật tốt.”

“Bà nội, cháu nhất định sẽ, bà không cần lo lắng.” Tiểu Phù thật hâm mộ hắn có một bà nội yêu thương hắn như vậy, liền cho bà nội một lời cam kết bà muốn nghe nhất.

“Thật khó mà không lo lắng cho hắn.” Bà nội nhẹ nhàng thở dài, khẽ nhủ mảy mai, trên mặt lộ ra vẻ mệt mỏi.

“Tiểu tử này lúc trước có nhiều hoang đường, ta đều nhìn thấy, luôn tự hỏi không hiểu mình có phải đã giáo dục sai lầm hay không, nếu không tại sao tiểu tử này lại mê muội đến như thế.”

“Bà nội, cháu xin lỗi, cháu không biết –” Lăng Thiên Tước cướp lời, nói xin lỗi.

“Không sao, tất cả đã qua đi rồi, cháu biết hối cải, bà liền yên tâm nhiều.”

Bà nội quay đầu muốn bỏ hấn cầm hộp châu báu của bà tới đây.

“Bà nội, Thiên Tước đã hon mấy tháng cũng không đi đàm đàm, ngoan không thể tin được.” Tiểu Phù nói giúp hấn một câu hữu ích.

“Cháu không thể tượng tượng nổi, khi nghe nói tiểu tử ngày ngày đưa cho cháu một đóa hoa, bà liền biết chuyện tốt đã tới gần, đáng tiếc bà không thể tự mình tham gia hôn lễ của các cháu.”

“Bà nội –” Lãng Thiên Tước nghẹn ngào mở miệng “Bà nhất định có thể tham gia hôn lễ của chúng cháu, còn có thể vui đùa với cháu của bà.”

“Chuyện cũng không phải tự cháu quyết định.” Bà nội trừng mắt nhìn cháu trai.

“Bà nội, cháu đã đồng ý gả cho Thiên Tước rồi.” Tiểu Phù vội vàng nhảy ra thừa nhận.

“Thật?” Tròng mắt của bà nội nhảy mắt tỏa sáng, tầm mắt trực tiếp nhìn về ngón tay bóng loáng trắng nõn của cô “Vậy tại sao cháu không đeo nhẫn cưới?”

“Trên thực tế, cô ấy vừa mới đồng ý lời cầu hôn của cháu, cháu chưa đi mua kịp.” Lãng Thiên Tước biết chuyện gì cũng không lừa được bà nội, mình cứ nói rõ ràng ra trước.

“Bà có.” Bà nội nhận lấy hộp châu báu từ tay bố hấn, lấy ra cái nhẫn kim cương lớn nhất đưa cho cháu trai “Đeo lên cho cô ấy.”

Ở trước mặt bà nội, Lãng Thiên Tước cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Tiểu Phù, đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của cô, hôn lên ngón tay cùng với nhẫn cưới.

“Tiểu Phù àh, nhà họ Lãng chúng ta đã xác định cháu rồi đó.” Bà nội thấy cử động thân mật giữa bọn họ, vui mừng như điên, hốc mắt ửng hồng.

“Cháu hiểu rõ rồi bà nội.” Trong mắt Tiểu Phù có cảm động thật sâu.

Bọn họ ở lại bệnh viện một lát, cho đến khi bà nội quá mệt mỏi ngủ thiếp đi, mới dưới sự thúc giục của bố mẹ hấn mà lái xe rời đi.

Bên trong xe –

“Vừa rồi cảm ơn em”

Lãng Thiên Tước liếc cô một cái, xe chạy nhanh giữa phố xá.

“Cảm ơn vì cái gì?” Tiểu Phù không rõ chân tướng.

“Nguyện ý tiếp nhận chiếc nhẫn của bà nội, để cho bà yên tâm.” Khóe miệng hấn có hàm súc cười yếu ớt.

Tất cả đối với cô mà nói, có lẽ không tính là cái gì, nhưng vừa rồi trong không khí bệnh viện, làm hấn không khỏi cảm động, vì cô dịu dàng ứng đối, để cho hấn có loại cảm giác gia đình rất nồng, rất sâu.

Trước kia bà nội cho hấn cảm giác này, hiện tại cô cũng cho hấn.

Hấn sẽ dùng toàn bộ sinh mạng đi yêu thương cô gái này.

“Đây cũng không có gì.” Tiểu Phù cảm thấy hấn quá khách khí, có thể làm một chút việc cho hấn và cho bà nội, đối với cô cũng là một loại cảm giác, hơn nữa có cảm giác gia đình thật sâu.

“Chỉ là lần này không phải lừa gạt bà nội, em thật sự là thờ phào nhẹ nhõm.”

“Bà nhạy cảm hơn so với chúng ta, ở thời điểm lòng chúng ta còn chưa yên, bà đã nhìn ra cơ hội giữa chúng ta.” Nghĩ đến lúc ở Mi bà nội đã biết mối quan hệ của bọn họ, Lãng Thiên Tước cảm thấy tất cả mọi chuyện có chút buồn cười.

“Khó trách khi đó bà kiên trì bắt chúng ta đi chụp ảnh cưới.” Cô hiện tại mới hiểu ra.

Làm nửa ngày, bọn họ vẫn cứ tưởng bà nội chẳng hay biết gì.

“Tiểu Phù, yêu cầu vừa rồi của bố anh, chúng ta không nhất định phải làm theo.” Hấn chuyển lời, nghĩ đến chuyện bố hấn bày tỏ hi vọng bọn họ kết hôn càng nhanh càng tốt.

Bố là vì bà nội, nhưng hấn rất rõ ràng, hấn không muốn làm khó cô như vậy, đối với bà nội mà nói, cử động vừa rồi đã coi như là một nhận định chính thức.

“Tại sao?” Cô hỏi.

“Anh muốn cho em một hôn lễ đẹp nhất, mà không phải một kỉ niệm vội vội vàng vàng.” Hấn rất để ý cảm giác của cô, không hề vọng cô có bất kì uất ức nào.

“Đôi với em mà nói, có bà nội tham gia hôn lễ, chính là hôn lễ đẹp nhất.” Tiểu Phù mỉm cười, quay mặt sang, nhìn thẳng gò má của hấn.

Lăng Thiên Tước thừa dịp dừng đèn đỏ bèn quay mặt lại, đưa một tay trêu mền xoa gương mặt của cô.

Hấn không hiểu, mấy năm nay, rốt cục là có cái gì không đúng, tại sao thủy chung không nhìn thấy người phụ nữ tuyệt vời luôn ở bên cạnh mình đây.

“Tiểu Phù, anh yêu em”

Tiểu Phù chậm rãi cười lên, cảm giác gương mặt mình ở trong lòng bàn tay hấn khẽ run “Em cũng yêu anh”, không chán chờ hay nghi ngờ chút nào.

Bọn họ ngưng mắt nhìn thật chặt lẫn nhau, không một tiếng động trao đổi nào, tình cảm không lồ đem trọn thế giới thành thế giới của riêng hai người.

Bim---

Tiếng còi chói tai khiến Lăng Thiên Tước đột nhiên lấy lại tinh thần, hấn khẽ nghiêng rửa một cái, đập lên chân ga, xe thể thao trong nháy mắt tăng tốc lao đi “Sau này chúng ta tốt nhất nên để tài xế lái xe.”

Nghe vậy Tiểu Phù nhẹ nhàng cười lên “Em còn tưởng anh rất thích tự mình lái xe.”

“Anh thích cảm giác điều khiển, lại cũng lo lắng nếu có người khác, em sẽ cảm thấy không được tự nhiên, nhưng giờ anh hiểu tự mình lái xe là không thể thực hiện được.” Lăng Thiên Tước đặt tay lên bàn tay nhỏ bé đang ở trên đùi của cô “Em làm anh phân tâm, bà xã.”

Tiểu Phù không nói lời nào, chỉ nghiêng đầu, buồn cười, nhẹ trừng mắt nhìn hấn, không rút tay về.

“Mấy ngày kế tiếp, em phải có chuẩn bị tâm lý.” Hấn cau mày.

“Chuẩn bị tâm lý?” Cô khốn hoặc.

“Chúng ta cần phải chuẩn bị tất cả đồ vật cần thiết cho hôn lễ, còn điểm quan trọng nhất ... “Lăng Thiên Tước nhanh chóng liếc cô một cái, khóe miệng có một nụ cười rất xấu xa.

“Quan trọng nhất?” Cô cẩn thận nhìn chăm chăm vào nụ cười tà ác chói mắt của hấn trên mặt.

“Chất của bà nội.”

Cô cũng biết! Tiểu Phù nhướn cau lông mày, “Lăng Thiên Tước, anh đừng có tiến thêm cả thước, cẩn thận không em hủy hôn đó.”

“Bà nội nói nhà họ Lăng đã đem em định xuống, em không chạy thoát được đâu.” Hấn không bị cô dọa, thái độ nhẽ nhỡm tự tại.

“Tự tin như vậy?” Cô cười đến giả dối với hấn.

“Dĩ nhiên, lại nói, sợ rằng em sẽ không tìm được ông xã tốt giống như anh vậy.”

“Tốt chỗ nào?” Chuyện như vậy làm gì có người nào tự nhận.

“Ở rất nhiều chỗ, xem ra anh phải đem mỗi ưu điểm trên người đem báo cáo với em, tránh cho em lại cùng với người đàn ông không quan hệ đi ăn cơm.

Sự kiện kia hấn vẫn chưa hoàn toàn quên.

“Đó là tự hội đồng nghiệp, có một đồng nghiệp.” Tiểu Phù cười trộm giải thích.

“Lần sau không cho phép.” Thấy thế, Lăng Thiên Tước làm bộ tức giận ra lệnh.

Cô thu hồi gương mặt tươi cười, lạnh lùng liếc hấn một cái.

Hấn nhìn cô, sau đó lấy ánh mắt vô tội, lập tức đổi lại lời nói “Được rồi, em có thể đi, nhưng anh cũng muốn tham gia.”

Nghe vậy tim của cô chậm rãi đẩy ra ầm ập.

Thì ra là – đàn ông cường thế cũng sẽ học nhượng bộ, hiện tượng tốt!

Ngày mai sẽ kết hôn, mẹ vừa mới gọi điện thoại tới đây, nói tình trạng của bà nội không tốt, nếu như không cách nào đến tham dự hôn lễ, bọn họ sẽ dùng phương thức vệ tinh liên tuyến, để cho bà nội ở trong phòng bệnh cũng có thể theo dõi hôn lễ.

Lăng Thiên Tước rời thư phòng, tới tận phòng của bọn họ.

Kể từ khi quyết định kết hôn, hắn lợi dụng lý do chuẩn bị hôn lễ, thành công khiến Tiểu Phù vào ở trong nhà Lăng gia.

“Tiểu Phù, em đã ngủ chưa?” Hắn gõ cửa phòng cô.

Không người nào đáp lại.

Lăng Thiên Tước lo lắng, chuyển động tay cầm, vừa vào đến bên trong phòng, thấy cô vẫn chưa thay y phục, cứ như vậy mệt rũ rời ở trên giường.

Hắn đến gần, ngồi ở trên giường vươn tay xoa lên gò má của cô, đau lòng nhìn dung nhan mệt mỏi đang ngủ của cô “Xin lỗi cùng cảm ơn em, bà xã.”

Xuất hiện quá nhiều, Tiểu Phù nhú mày một cái, khẽ mở mắt, dùng sức nháy mấy cái, ép buộc mình tỉnh lại, “Thiên Tước?”

“Là anh.” Hắn mỉm cười.

Lăng Thiên Tước thấy cô tỉnh lại, không đợi cô ngồi dậy, lập tức chủ động kéo thân thể cô, đem lấy người con gái yêu dấu ôm vào trong ngực, từ phía sau lưng bảo vệ cô.

Áp lên thân thể co giãn ấm áp, Tiểu Phù thoải mái thở ra, sau khi hắn phát hiện, khoe miệng hài lòng cong lên.

“Em ngủ thiếp đi?” Cô trách cứ mình.

“Em quá mệt mỏi.” Hắn nói đỡ cho cô.

“Em chỉ muốn nghỉ ngơi vài ba phút, sau đó đi tắm nước nóng, rồi lên giường ngủ.” Tiểu Phù vùi ở trong ngực hắn, động cũng không muốn động.

“Có muốn anh giúp em một tay không?” Hắn cười hỏi “Tắm uyên ương?”

Cô ngẩng đầu lên, tức giận trừng mắt nhìn hắn “Em đang nói chuyện đứng đắn với anh.”

“Lấy tiêu chuẩn của bà nội, đây mới là ‘chuyện đứng đắn’.” Lời của hắn làm cô hồi tưởng lại lời bà nội từng nói qua với bọn họ ở Mi.

“Bà nội tối hôm nay thoát nhìn rất có tinh thần.” Cô lần nữa trở về góc thoải mái nhất ở trong ngực hắn.

“Ừ.” Hắn giận tái mặt.

Nhớ tới mẹ vừa điện thoại tới, nói bọn họ vừa không đi bao lâu, tình huống bà nội trở nên rất tệ, mẹ thậm chí hoài nghi, bà nội có thể vừa nói vừa cười với bọn họ, có thể là hồi quang phản chiếu.

“Em đi tắm rửa trước, còn anh, đi ngủ sao?” Tiểu Phù từ trong lòng hắn ngồi dậy, rời đi cái ôm lưu luyến của hắn.

“Anh giúp em chuẩn bị ít thức ăn.” Hắn buông tay ra.

“Em không đói bụng.” Cô xoay người đối diện hắn.

“Em hôm nay cơ hồ không ăn gì cả, ngày mai sẽ bận rộn hơn.” Hắn kiên trì muốn cô ăn một chút gì, ngày mai mới trọng tâm chính, cô sẽ mệt đến là đi.

Cô suy nghĩ một chút “Được rồi.”

“Muốn ăn cái gì?” Lăng Thiên Tước hôn xuống má cô một cái.

“Em cũng không biết.” Cô đỏ mặt, cảm giác mình chỉ cần không cần thận, tùy thời đều có thể tự nhiên ngủ.

“Anh sẽ chuẩn bị cho em nhiều món một chút, sau đó cho em tự lựa chọn.” Ánh mắt trìu mến của hắn không cách nào dời khỏi khuôn mặt kiều diễm của cô.

“Phân lượng cũng không nên quá nhiều, một mình em không ăn hết.” Tiểu Phù đứng lên, bắt đầu thu dọn những túi giấy ở đầy trên đất.

“Đừng lo lắng cái này, anh sẽ giúp em giải quyết.” Hắn đi theo, cầm lấy từ trong tay cô, lắc đầu với cô một cái, giao phó “Em đi tắm trước đi, những cái này anh gọi người tới đây sửa sang lại.”

“Được rồi.” Cô suy tư một chút “Cái kia làm phiền anh vậy.”

“Giao cho anh được rồi.” Hắn thúc giục cô vào phòng tắm.

Lăng Thiên Tước đứng tại chỗ, cho đến khi nghe thấy tiếng nước chảy từ trong phòng tắm truyền ra, mới gọi điện thoại nhờ người tới đây giúp dọn dẹp những túi mua hàng rơi đầy đất.

Quán gia vừa vào cửa, hần giao phó cách sửa sang rồi đi xuống lầu, vào phòng bếp, tự mình cùng đầu bếp lựa chọn nên chuẩn bị những trà bánh gì.

Nửa giờ sau, Tiểu Phù ra khỏi phòng tắm, có người tới thay cô sấy tóc, ngắn ngủi trong 10 phút, cô liền thoải mái mát mẻ.

Khi tất cả mọi người thối lui khỏi phòng, nam chính cùng với điểm tâm của cô vẫn chậm chạp không xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thuê Boss Làm Bạn Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Tiểu Phù ngồi yên ở trước bàn trang điểm, mấy ngày nay, bận đến mức cô không có thời gian để lấy hơi, ngày mai sẽ phải cử hành hôn lễ, thậm chí cô chỉ kịp thông báo cho em gái một tiếng, nói sau đó sẽ bỏ sung một hôn lễ nhỏ, để cho em gái tới đây tham gia.

Bà nội đã dạy cô một chuyện – sống là phải tranh thủ.

Cô thấy bà nội giỏi nhất chính là bà nghiêm túc sống, mặc kệ tình trạng thân thể như thế nào, bà luôn nắm chặt mỗi một giây, tiết tấu làm việc so với bọn họ nhanh hơn, mạnh hơn.

“Bà xã của anh đang ngắn người sao?”

Giọng nói dịu dàng trầm thấp từ cửa phòng truyền đến, Tiểu Phù nghiêng mặt sang bên, nhìn thấy bóng dáng cao lớn của hần đang bận đẩy mạnh xe đẩy.

“Cần giúp một tay không?” Cô đứng lên, đi về phía hần.

“Dĩ nhiên cần.” Lăng Thiên Tước trong miệng nói như vậy, lại hướng tới cô lắc đầu một cái, một tay đưa ra, chỉ vào giường “Xin bà xã đi giá đến ngồi trên giường.”

Cô có chút kinh ngạc hỏi “Ồ trên giường ăn cái gì?”

“Ăn no rồi nằm luôn, có thể ngủ ngay lập tức.” Hần đẩy xe thức ăn tới bên giường, trước mặt cô, giống như hiến vật quý, mở nắp ra.

“Đây chính là mơ ước lúc nhỏ của em.” Tiểu Phù không thể tưởng tượng nổi há to mồm.

Chỉ một thời gian ngắn, sao hần lại có biện pháp giao ra cả một bàn thức ăn ngon, từ các loại bánh ngọt đến những điểm tâm Trung Quốc, tất cả đều có.

Đồ uống cũng rất đa dạng, từ sữa nóng, trà, đến các loại rượu, cháo phẩm, nhiệt chè...đầy đủ mọi thứ.

“Nếu như em muốn, chúng ta sau này có thể ăn cả ba bữa cơm ở trên giường. Hần ngồi xuống bên cạnh cô.

“Thình thoảng thì có thể, chứ ngày ngày như vậy thật sự quá hư hỏng.” Cô cảm kích liếc hần một cái, hần đáp lại bằng cách chỉ chỉ gò má của mình.

Tiểu Phù đỏ mặt, do dự một chút, nghiêng người, nhanh chóng hôn một cái lên má hần.

“Chỉ cần em thích là tốt rồi, quản gì chuyện hư với hỏng.” Lăng Thiên Tước mỉm cười, lấy một ít cháo hải sản đưa cho cô.

Cô tiếp nhận “Sao anh biết em muốn ăn món này trước?”

“Thời điểm em dùng cơm, em luôn thích ăn thức ăn trước mặt, cuối cùng là lấy điểm tâm ngọt làm thành kết thúc.” Hần nói như đó là chuyện đương nhiên.

“Anh cả cái này cũng biết?” Cô có chút cảm động, cũng có chút kinh ngạc.

Người đàn ông này trước kia là một ông chủ không tốn tâm tư với phụ nữ, đúng là cùng một người sao?

“Anh là chồng em, sao không biết?” Lăng Thiên Tước ăn một cái bánh bích qui nhỏ, lại uống một chút rượu trắng, làm bộ khinh thường liếc cô một cái.

“Sắp trở thành chồng em.” Cô cãi chính.

Hắn lười biếng liếc vào chiếc nhẫn kim cương trong tay cô “Chúng ta đã kết hôn trước mặt bà nội.”

Tiểu Phù suy nghĩ một chút “Cũng đúng, bà nội là mục sư của chúng ta.”

“Còn là người làm mai, nguyệt lão.” Hắn bổ sung.

“Em không phải chuẩn bị hai chiếc nhẫn?” Cô ăn sạch cháo hải sản, đưa tay lấy món điểm tâm Trung Quốc nhỏ, tinh xảo.

“Em yêu anh, đó chính là chiếc nhẫn thứ nhất.” Hắn cũng cầm một điểm tâm nhỏ như của cô, ném vào trong miệng.

“Tốt nhất là như vậy.” Cô cầm lên sữa nóng có thêm brandy.

“Thật vậy, em không thấy uy lực của chiếc nhẫn kia sao?” Hắn mỉm cười với cô “Bây giờ mỗi lần anh nhìn mình trong gương, cũng đều hoài nghi người này là ai?”

“Em không hi vọng anh thay đổi.” Cô uống một hơi hết sạch sữa tươi.

“Anh không thay đổi vì em!”

Cô nhướn cao lông mày “Vây vì sao?”

“Anh vì bản thân, vì tình yêu mà thay đổi, vì – biến mình trở thành một người đàn ông xứng đáng với em.” Lăng Thiên Tước đôi tay nâng lên mặt của cô, thâm tình nhìn.

“Anh vẫn luôn tốt nhất.” Cô chủ động hôn hắn, rất nhẹ, rất cạn.

“Nhưng em không hề muốn, em trước kia thậm chí ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn anh một cái.” Lăng Thiên Tước mắt hừng kéo cô một cái, hướng xuống cô một cái hôn mang một ít từng phật, một cái hôn sâu xâm lược và lại nhiệt liệt.

Tiểu Phù khẽ thở, mỉm cười bảo đảm “Em có nhìn, đáng đáp anh rất anh tuấn.”

“Cảm ơn em an ủi, nhưng em không muốn một người đàn ông chỉ đẹp trai không thôi...Chớ chối!” Hắn ngăn cản không cho cô mở miệng, đưa tay ôm cô vào trong ngực “Anh biết bây giờ em yêu anh, như vậy là đủ rồi.”

Nghe vậy cô không nói gì.

Tiểu Phù nhắm mắt nhìn tròng mắt đen đầy khăn cầu của hắn, nâng lên đôi tay, chủ động ôm cổ hắn, đem bản thân giao cho hắn, hoàn toàn không cất giữ, trực tiếp lấy hành động nói rõ cảm tình của mình dành cho hắn.

Năm tháng sau ---

“Anh muốn uống trà nóng hay là sâm banh?” Tiểu Phù đem đồ uống từ trên xe đẩy đem lên mặt bàn trước mặt hắn, sau đó ngồi vào chiếc ghế mây tre bên cạnh hắn, cùng hắn nhìn mây mù biến hóa xảo diệu trong núi.

“Trà nóng.” Lăng Thiên Tước cầm lên trà nóng, khẽ nhấp một hớp, thấy cô cầm sâm banh, hắn lập tức nhăn mày lại.

“Phụ nữ có thai có thể uống rượu không?”

“Uống một chút cũng không sao mà?” Cô mỉm cười.

“Câu nghi vấn, hả?” Hắn uy nghiêm nhướn lông mày bên phải, đem sâm banh trên tay cô lấy đi, đưa trà nóng trong tay mình cho cô.

Ngày kết hôn hôm đó bọn họ vẫn chậm một bước.

Buổi sáng tỉnh mơ hôm đó, mẹ hắn gọi điện muốn hắn chạy vào bệnh viện, bọn họ vừa xuất hiện trước mặt bà nội, bà nội cố hết sức mở mắt, kéo bọn họ vào bên cạnh, nhìn tỉ mỉ nhiều lần.

Cuối cùng bà nội đặt tay lên bụng của Tiểu Phù, hài lòng mỉm cười, liền đi.

Hôn lễ kéo dài sau, một tuần sau khi bà nội qua đời, Lăng Thiên Tước giống như ngày thường vào phòng làm việc, tất cả mọi người đều cho rằng hắn khôi phục rất nhanh.

Chỉ có Tiểu Phù chú ý tới, trong lòng hắn thật ra đã có một lỗ thủng to, mỗi ngày hắn đều cố sức đem lịch trình nhồi vào, trừ công việc, dùng cơm, ngủ, hắn hoàn toàn không có thời gian dư thừa để cảm thụ bị thương.

Một tháng sau, cô lo lắng vì kinh nguyệt đến chậm, nên đến bệnh viện làm kiểm tra, mới phát hiện mình đã mang thai.

Đem ngược lại, phải là đêm trước khi bà nội qua đời đã thụ thai.

Tất cả mọi việc giống như lập tức liền có liên kết, bà nội trước khi mất kì quái vuốt ve bụng cô, giống như bà nội trước khi mất đã thỏa nguyện, đã biết trong bụng cô đã có đứa bé.

Khi cô đem tin tức mang thai nói cho hần, hần sững sốt ước chừng vài giây mới phản ứng được, ngay sau đó cẩn thận từng li từng tí mà đem ôm lấy cô thật chặt vào lòng, tiếp đó vẻ mặt trống rỗng nhìn chăm chăm vào cô, dán mặt vào bụng của cô thật lâu.

Cũng có thể đó chỉ là cảm giác của cô, nhưng cô cảm thấy tâm tình của hần kích động, hai tay khẽ run, đó là lần duy nhất hần cho phép mình khóc lên.

Sau ngày đó, Lăng Thiên Tước khôi phục bộ dáng vốn có, chỉ càng trở nên thành thực, chừng chặc hơn, hần cũng càng thêm dịu dàng che chở, có cả dung túng cùng thâm tình.

“Ngày mai em đi khám thai đúng không?” Lăng Thiên Tước cầm một chiếc bánh bích qui trong mâm lên, thả vào miệng của cô, đợi cô há mồm ăn xong, mới cầm lên một miếng bỏ vào miệng mình.

Không tệ, đầu bếp đã thêm nhiều sữa tươi hơn.

“Anh vẫn nhớ?” Tiểu Phù có chút kinh ngạc.

Hần vô lực thở dài, vươn tay, thay cô lau đi chút vụn bánh bích qui vương ở khóe miệng “Đúng là một vị thư kí hành sự bất lực.”

“Em chính là bà xã ngoan, sẵn sóc tốt ông xã.” Cô mỉm cười, biết hần lại kháng nghị chuyện lần trước cô tự đi khám thai “Ngày đó anh có một đồng hội nghị trọng yếu.”

“Sau này sẽ không có nữa.” Lăng Thiên Tước giao hoạt cười một tiếng với cô.

“Em hiểu rõ.” Cô cũng cười đến có chút gian trá.

“Em biết?” Hần nhú mày?

“Mấy ngày trước, không phải em phải em tự làm đồ ăn đi tìm anh sao?” Cô không cách nào không chế khóe miệng đang khẽ giương lên.

“E hèm.” Hần lại uy cô ăn một chiếc bánh bích qui thủ công.

“Em cũng mang theo cho trợ lý của anh một hộp.” Mỉm cười trên mặt của cô càng sâu hơn.

Kể từ khi biết cô mang thai, hần lập tức tăng cường thêm mấy trợ lý, ở các quốc gia khác nhau giúp hần xử lý các công việc lớn nhỏ.

“Hần cũng có?” Lăng Thiên Tước nhăn mày lại.

“Dĩ nhiên.” Tiểu Phù không cho rằng như vậy là không đúng, có phúc cùng hưởng chứ sao. “Chỉ là thủ nghệ của em sợ không tốt, nên hộp com của anh là em tự tay làm, còn hộp com của trợ lý tương đối cao cấp hơn, đầu bếp tiên sinh giúp em chuẩn bị.”

“Vậy thì tốt.” hần thờ phào nhẹ nhõm, không vui khi cô tổn hao ý định vì người đàn ông khác.

Đối với hần mà nói, không có bất kì vật gì giá trị hơn com hộp cô tự làm.

“Em làm com hộp thật sự khó ăn vậy sao?” Cô lo lắng nhăn mày lại.

“Rất ngon.” Hần lúc trở về nhận được hộp com cô tự làm đã rất rất cảm động.

“Vậy ý anh ‘vậy thì tốt’ có ý tứ gì?” Cô cắn cái đề tài này không thả.

Lăng Thiên Tước không tiếng động thở dài, thẳng thắn thừa nhận “Em là bà xã của anh, không cho phép em làm đồ ăn cho đàn ông khác.”

Nghe vậy cô liên tục nháy mắt hai cái, mới bật cười một tiếng “Thùng dấm chua.”

Cô giễu cợt.

Cũng chỉ là hộp com bình thường mà thôi, đổi lại là cô, có tình nguyện ăn mỹ vị do đầu bếp chuẩn bị, chỉ có cái tên ngu ngốc này, bộ dạng giống như lấy được bảo bối, lại không cho phép cô làm thức ăn cho người khác.

“Cảm ơn em đã ban tặng.” Nhìn thấy cô mỉm cười, tâm tình tốt của hần cũng thẳng tắp tăng vọt.

“Được rồi, em miễn cưỡng đồng ý, ai bảo em là bà xã của anh.” Tiểu Phù làm bộ liếc hần một cái, làm ra nét mặt bẽ trên thi ân.

“Cảm ơn em, bà xã đại nhân của anh.”

Hắn cũng rất phối hợp, một tiếng ‘bà xã đại nhân’, làm cho cô thống khoái cười to lên.

Lăng Thiên Tước thấy cô vui vẻ, lại nhân cơ hội dứt vài chiếc bánh bích qui cho cô.

Mỗi lần nhớ tới lúc cô vừa mang thai, bởi vì nôn nghén nghiêm trọng, không nguyện ý ăn uống gì, hắn bây giờ vẫn còn sợ hãi trong lòng.

Có lẽ là thời gian trước lo lắng quá mức, đến hiện tại chỉ cần có cơ hội, hắn liền theo bản năng không ngừng uy cô ăn.

“Thiếu gia, ở cửa có vị tiểu thư đáng đáp vài phần giống phu nhân” Quân gia nói qua điện thoại chuyên dụng, báo cáo hắn.

“Tên là gì?” hắn ấn nút nói chuyện.

“Khang Tiểu Linh.” Quân gia báo cáo.

“Đó là em gái của em” Tiểu Phù nhăn mày lại, Tiểu Linh tại sao lại đột nhiên từ nước Mỹ trở về? Kì quá hơn chính là – em gái không thông báo trước cho cô, rốt cục có chuyện gì xảy ra?

“Cho cô ấy vào, trực tiếp tới phòng khách, chuẩn bị trà bánh.” Lăng Thiên Tước an bài những chuyện vụn vặt, đứng lên, cẩn thận ôm lấy cô đi tới phòng khách.

“Em gái chưa bao giờ như vậy, không nói gì liên xông về Đài Loan...” Tiểu Phù lo lắng nhìn hắn “Có phải có chuyện gì xảy ra không?”

Lăng Thiên Tước thêm sức ôm chặt cô, dịu dàng an ủi “Mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, em cùng anh, chúng ta sẽ cùng nhau giúp cô ấy đổi mặt hoặc giải quyết, hiểu không?”

Cô gạt đầu một cái, có hắn ở bên cạnh mình, cô cảm thấy không có chuyện gì trên đời mà mình không giải quyết được.

Khi bọn hắn vừa đi vào phòng khách, Tiểu Linh lập tức chạy vào trong ngực cô, khóc lớn lên.

Người giúp việc đưa trà bánh vào sau đó đi ra, Lăng Thiên Tước cũng rời khỏi để lại không gian cho hai chị em cô.

“Tiểu Linh, có chuyện gì xảy ra?” Tiểu Phù ôm cô, dịu dàng hỏi.

Tiểu Linh dùng khóc thút thít lại, hít một hơi sâu, nâng lên khuôn mặt kiên quyết, tuyên bố “Chị, em muốn ly hôn với Jeff.”

Tiểu Linh vừa mới tới, Jeff cũng liền đặt chân tới Đài Loan.

“Cô ấy đang ở chỗ tôi, Jeff, thật sự em đã làm loạn với nữ nhân khác trong buổi party độc thân trước khi cưới?” Tiểu Phù một tay nắm di động của em gái, liều mạng không chế lửa giận trong cơ thể.

“Em không có, thật, chị có thể hỏi chồng chị, anh ấy hiểu rõ nhất.” Jeff vội vàng bày tỏ thái độ.

“Anh ta cũng thò chân vào?” Tiểu Phù cau mày.

“Cho em một chút thời gian, chờ khi em đến em sẽ giải thích, chăm sóc Tiểu Linh thật tốt giúp em.” Jeff vẫn không thay đổi, giọng nói nghe rất hốt hoảng.

“Tiểu Linh là em gái của tôi, không cần em nói, tôi cũng sẽ chăm sóc cho em ấy thật tốt, em nên lo lắng cho bản thân đi, nếu những lời Tiểu Linh nói là sự thật, tôi nhất định sẽ cho em hồi hận vì chuyện mà mình đã làm.” Tiểu Phù cúp điện thoại xong, chuyển sang Tiểu Linh “Chị đã cảnh cáo hắn.”

“Chị --” Tiểu Linh lại đi tới, vùi mặt vào vai cô.

“Em tại sao lại biết chuyện này?” Tiểu Phù khốn hoặc hỏi.

“Mấy ngày trước Trang Đại Tuấn viết thư cho Jeff nói hắn muốn kết hôn, còn thuận tiện dẫn dò hắn... phải nhớ tới người mà trước khi bọn em kết hôn quà tặng mà hắn đưa Jeff.”

Trang Đại Tuấn? Tiểu Phù sững sờ một chút, mới nhớ ra đây là bạn trai cũ cách đây tám trăm năm của cô.

“Hắn đưa Jeff quà tặng?”

“Sau khi em ép hỏi Jeff, hắn mới thành thật nói .. Trang Đại Tuấn ở party độc thân, tốn mấy trăm đô la tìm một cô em bôi hắn... bôi hắn... lên giường...” Sau khi cẩn thận nghiêng lợi nói xong, Tiểu Linh lại lên tiếng khóc lớn.

“Tên Trang Đại Tuấn đáng chết.” Nếu như hắn mà ở đây, Tiểu Phù thề sẽ bóp chết hắn.

“Chị, em nhất định sẽ ly hôn với Jeff.” Tiểu Linh ngừng tiếng khóc, thái độ kiên quyết mở miệng.

“Nếu như Jeff thật đã làm những chuyện kia, chị nhất định sẽ đứng lên cho em, nhưng trước đó, chúng ta nên nghe giải thích của hấn một chút?” Tiểu Phù một mặt an ủi em gái mình, một mặt yên lặng cầu nguyện chuyện tốt nhất là không phải đi đến bước này.

Mấy giờ sau, Jeff vội vã chạy tới.

Lăng Thiên Tước không muốn bộc phát xung đột trực tiếp trước mặt Tiểu Phù, sợ sẽ dọa đến bà xã cùng bảo bảo của hấn, thế nên hấn báo với hai chị em bọn họ, hấn muốn xuống lầu hiểu rõ chân tướng sự tình.

Nghe qua giải thích của Jeff, Lăng Thiên Tước mới chân chính yên tâm, bảo quản gia lên lầu mời họ xuống.

Họ vừa xuống, Jeff lập tức muốn dựa gần vào Tiểu Linh, cố gắng giải thích, nhưng Tiểu Linh chỉ hung hăng trừng mắt nhìn hấn, cự tuyệt gần hấn.

Sau chuyện như ác mộng như vậy, Tiểu Linh càng không muốn hấn đến gần, Jeff càng nóng lòng, liều mạng muốn đi tới bên người cô, mở miệng giải thích.

Lăng Thiên Tước thấy mồ hôi lạnh chảy ròng, bởi vì Tiểu Linh núp ở phía sau Tiểu Phù, còn lôi kéo cô khắp nơi.

Lăng Thiên Tước cuối cùng cũng không nhìn nổi, muốn lên tiếng ngăn lại thì Tiểu Phù đã vượt lên một bước mở miệng “Jeff, em đứng ở đó là được rồi, cứ như vậy.”

Lăng Thiên Tước đi tới phía sau Jeff, vỗ vai hấn, ám hiệu hấn hiện tại tốt nhất là phải bình tĩnh, chớ nóng nảy.

Nếu như đôi vợ chồng này còn nháo như vậy, hấn sẽ không do dự mà nhốt họ vào một cái phòng, để họ có nguyên vẹn thời gian và không gian để nói chuyện thẳng thắn.

“Jeff, buổi tối đó em rốt cục có hay không? ... ừ ...” Tiểu Phù khó khăn lựa chọn từ để dùng “... mở ra quà tặng độc thân của em hay không?”

Lăng Thiên Tước nghe cách nói hàm súc của của bà xã, không nhận được cảm thấy thú vị, cười nhẹ.

Tiểu Phù trừng mắt nhìn hấn, cảnh cáo hấn không được tạo thêm phiền phức trong thời điểm mấu chốt, ép hấn đến mức hấn phải lập tức giơ hai tay lên, làm ra trạng thái đầu hàng, bày tỏ mình sẽ giữ yên lặng.

“Em không có.” Jeff lộ ra bộ mặt khốn khổ.

Tiểu Linh kêu to “Anh nói láo.”

Tiểu Phù nhăn mày lại. “Jeff, ngưng ngưng, em có chứng cứ chứng minh sự trong sạch của mình hay không?”

“Có.” Jeff đau lòng nhìn Tiểu Phù.

“Thật?” Tiểu Phù mừng rỡ.

“Anh ý chứng là nhân chứng của em.” Jeff chỉ hướng vào người đàn ông bên cạnh.

“Thì ra anh cũng thò chân vào?” Tiểu Phù nhướn cao lông mày, đôi tay ôm lấy ngực, tầm mắt sắc bén quét về phía ông xã của mình.

“Chuyện đó là sự thực.” Lăng Thiên Tước bật cười lắc đầu, thái độ thoải mái đưa ra bảo đảm.

“Đêm hôm đó Trang Đại Tuấn thực sự lấy được một cô em, trả cho cô ta một khoản tiền, nói là quà tặng cho em.”

Jeff thành thực khai báo.

Khi nói lời này, đồng thời hấn rõ ràng biết một chuyện, mình tuyệt đối muốn tuyệt giao cùng Trang Đại Tuấn.

Tiểu Phù khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng, nhìn về phía Jeff, ánh mắt lộ ra tin tức “cô muốn giết hấn.”

Jeff lộ ra ánh mắt khẩn cầu, tiếp tục giải thích “Em uống đến rất say —”

Tiểu Linh nghe đến đó, lập tức cho là chồng mình cuối cùng vẫn “mở” quà tặng trước hôn nhân của hấn, lập tức rống to “Tôi muốn ly hôn với anh.” Loại lý do uống rượu say này, cô căn bản không muốn nghe.

Lăng Thiên Tước nhướn cao hai hàng lông mày, phát giác ra Tiểu Linh như thế, Jeff căn bản không chống đỡ được, vì muốn buổi tối nay được an bình, hấn chậm rãi nói “Jeff không có đụng vào người đàn bà kia.”

“Gạt người.” Tiểu Linh căn bản không nghe lọt tai.

“Là thật” Jeff vội vàng giải thích tiếp “Em thừa nhận có phần do dự một chút, sau gặp phải anh rể, thông báo việc này cho anh ý, anh liền đề nghị đưa em về nhà lập tức.”

“Khó trách em ngày đó về sớm như vậy.” Tiểu Phù nhớ tới Trang Đại Tuấn đã nói, đêm đó Jeff cùng hắn trở về rất sớm.

Lăng Thiên Tước cười với bà xã của mình.

“Vốn là em rất khôn hoặc, sau bởi vì một câu nói của anh rề, em mới bừng hiểu ra.”

Jeff cười khỏ một cái.

“Lời nói gì?” Tiểu Linh tò mò hỏi.

“Anh rề hỏi anh, trong tình yêu cái gì quan trọng hơn tôn trọng cùng quý trọng?” sau đó anh liền theo anh rề đi về nhà.” Jeff cảm kích liếc mắt nhìn Lăng Thiên Tước.

“Anh rề, câu hỏi của anh rất tuyệt.” Phần hận cùng tức giận ở đáy mắt Tiểu Linh toàn bộ biến mất.

Cảm ơn trời đất, Jeff nhìn thấy ánh mắt cùng với giọng nói của bà xã, lập tức biết Tiểu Linh cuối cùng cũng chịu tin tưởng lời hắn nói.

“Cảm ơn ca ngợi của em” Lăng Thiên Tước nhẹ cúi đầu giống như thân sĩ.

Tiểu Phù thấy thế, nhẹ giọng bật cười.

Cô dắt bàn tay của em gái, giao cho Jeff, mỉm cười cảnh cáo “Lần này coi như em mạng lớn, nếu em thật tôn trọng cô ấy, chị sẽ tìm người làm em thành tàn phế đó.”

Cảnh cáo của Tiểu Phù làm cho người ta rợn cả tóc gáy.

Jeff rung mình một cái, ánh mắt cầu cứu liếc về phía Lăng Thiên Tước.

“Xin lỗi, anh toàn lực ủng hộ quyết định của bà xã mình.” Lăng Thiên Tước lập tức tỏ rõ lập trường.

“Nếu như các em không ngại, tối nay hãy ở lại nơi này, anh đã bảo quản gia chuẩn bị bữa tối, ăn cơm xong, chúng ta đến đình Lâu Quan Tĩnh, uống rượu.

“Em không thể uống rượu.” Tức giận của Tiểu Linh đến cũng nhanh, đi cũng nhanh.

“Tại sao?” Jeff ngậy ngốc hỏi.

“Bởi vì em cùng với chị đều mang thai.”

Tiểu Linh nhìn chị gái của mình, nụ cười hạnh phúc, Tiểu Phù cũng cười theo, giang hai cánh tay, hai chị em ôm nhau thật chặt.

“Em mang thai?” Jeff sững sờ. “Biết rõ mình mang thai, em lại một mình chạy tới Đài Loan.”

“Khi đó trong đầu em chỉ muốn ly hôn với anh.” Tiểu Linh lạnh lùng chỉ ra. Nếu đã muốn ly hôn, sao cô lại phải thông báo chuyện mang thai với hắn.

Lăng Thiên Tước nhìn bộ dáng không có cách của Jeff, hệ thống báo động của cơ thể lập tức vang lên vang dội, hắn nháy mắt với Tiểu Phù.

Tiểu Phù hiểu ý, đưa em gái và em rề đến phòng khách, sau đó để tay vào bàn tay đưa ra của chồng mình, để hắn dẫn mình vào phòng ngủ.

“Có chuyện gì sao?” Cô hỏi, toàn bộ ý nghĩ đều đặt ở trên người đôi vợ chồng mới hòa hảo ở lầu dưới.

“Chúng ta phải nói chuyện.” Lăng Thiên Tước dẫn cô đến bên giường, ý bảo cô ngồi xuống trước.

“Không, đừng nói chuyện vừa rồi Jeff nói toàn là nói láo.” Tiểu Phù chậm chậm ngồi xuống, không hi vọng chuyện tình phải vất vả lắm mới bình thường lại gọn sóng.

“Đó là thật.” Hắn nhú mày một cái, trong nháy mắt chuyển sang chuyện khác “Nhưng mà anh không phải muốn nói chuyện này với em”

“Chuyện gì?” Cô phát ra nghi vấn.

“Có chuyện, anh muốn xác nhận rõ với em.” Về mặt hắn nghiêm túc.

“Có chuyện gì?” Hai cô cũng khản trương theo.

“Sau này nếu em hoài nghi anh làm cái gì, trước khi chứng thực với anh, anh hi vọng em không làm việc kích động.” Lăng Thiên Tước ngồi xổm xuống trước mặt cô, hai tay nắm lấy cô.

“Mời anh nói thử, cái gì gọi là ‘sự việc kích động’?” Nếu như vẻ mặt của hắn không nghiêm túc như thế, cô cơ hồ sẽ cười ra vì bộ dạng lo lắng của hắn.

Hắn cho là cô sẽ giống như em gái?

“Chẳng hạn như bụng mang dạ chửa vượt qua cả nửa Địa cầu?” Hắn hoàn toàn có thể hiểu cảm giác muốn rống to của Jeff, hôm nay nếu đổi lại người trốn đi là Tiểu Phù, hắn sợ rằng sẽ trực tiếp phát điên.

“Nhưng nếu lúc đó em không muốn nhìn thấy anh thì sao?” Tiểu Phù ý xấu hỏi lên.

“Em có thể cho anh biết một tiếng, em ở lại chỗ này, anh đảm bảo chỉ vào thời điểm em nguyện ý, mới đi tới trước mặt em, được không?” Hắn cần cam đoan của cô.

Cô không cảm thấy chuyện này có gì nghiêm trọng, ngược lại thoải mái cười lên “Anh thật giống như bị em gái em hù dọa.”

“Anh lo lắng em sẽ làm ra cử động tổn thương tới mình.” Lăng Thiên Tước cau mày, cố ý muốn nghe được bảo đảm của cô, mới có thể chân chính an tâm.

Các cô là chị em, bên trong thân thể phải có chỗ nào đó giống nhau, nên hắn không muốn theo vết xe đổ này, phải đề phòng khi chuyện chưa xảy ra.

“Ông xã.” Tiểu Phù bị khẩn trương của hắn cảm động, nhất thời, cõi lòng trở nên vô cùng mềm mại.

“Hả?” Hắn vẫn đợi đảm bảo của cô.

“Cảm ơn anh.” Cô nâng lên mặt của hắn, khẽ hôn xuống môi hắn.

“Cảm ơn anh vì chuyện gì?” Miệng hắn thì hỏi, đáy mắt lại sớm nở nụ cười.

“Cảm ơn anh đã giúp cho em gái em, nếu ban đầu anh không kéo Jeff một cái, nói không chừng...”

Cô chưa nói xong, hắn lập tức hôn cô.

Qua hồi lâu, Lăng Thiên Tước chống đỡ trán của cô, mỉm cười nói “Không có nói không nhất định.” Hắn lại khẽ hôn một cái lên môi của cô. Em không cảm thấy đây cũng rất khéo sao?”

“Khéo?” Cô lộ ra nét mặt khốn hoặc.

“Kể từ cái giây phút quyết định trợ giúp lẫn nhau kia, vận mệnh của chúng ta liền gắn liền vào với nhau, không thể rời bỏ đối phương.” Hắn lại khẽ chạm xuống môi cô.

“Anh có thích chuyện này không?” Tiểu Phù cười hỏi.

“Anh tự đáy lòng cảm ơn trời cao.” Lăng Thiên Tước cảm khái mở miệng.

“Cảm tạ cái gì?” Cô lại hỏi.

Hắn nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, ở bên tai cô thì thầm “Đây tất cả...tất cả... tất cả đều là do em đem tới cho anh... hôm nay anh đã nói anh yêu em hay chưa?”

“Buổi sáng hôm nay khi rời giường anh đã nói.”

Tiểu Phù mỉm cười hạnh phúc, một nụ hôn lại rơi xuống môi cô, giọng nói trầm thấp của hắn cất lên “Xem ra hiện tại anh chỉ có thể sử dụng nụ hôn để diễn tả những lời này.”

Toàn vẫn hoàn

Bạn đang đọc truyện *Thuê Boss Làm Bạn Trai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.